

Ο ΚΟΚΚΟΡΑΣ ΠΟΥ ΛΑΛΕΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

■ Συμβολή στην επαναστατική θεωρία και πληροφόρηση ■

ΝΟΕΜΒΡΗΣ 1973: Τό προλεταριάτο έχει κατέβει στο δρόμο
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ

ΝΟΕΜΒΡΗΣ 1980: Τό προλεταριάτο βρίσκεται πάλι στους δρόμους
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ

1973: ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΠΟΥ ΕΚΤΕΛΕΣΑΝ ΤΑ ΤΑΝΚΣ ΤΗΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΠΟΥ ΟΡΓΑΝΩΣΕ Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

1980: ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΠΟΥ ΕΚΤΕΛΕΣΕ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΠΟΥ ΟΡΓΑΝΩΣΕ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ

Αλλά όλες αυτές οι δολοφονίες είναι μάταιες ...
Τό προλεταριάτο θά κατεβαίνει δλοένα και πιό συχνά στο δρόμο
καθώς θά συνειδητοποιεί πώς τού στερούν τή ζωή και τήν απόλαυση,
πώς τó καταδικάζουν στην οργανωμένη κατανώληση, παθητικότητα
και πλήξη, πώς τó θάβουν στο κρεματόριο τής καταναγκαστικής
έργασίας και στο νεκροταφείο τής οικογενειακής τελimάτωσης ...
Τό προλεταριάτο σύντομα θά γιορτάσει πάνω στο πτώμα τού παλιού
κόσμου ...

Ο ΚΟΚΚΟΡΑΣ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ
ΤΕΥΧΟΣ 2 ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄
ΠΟΥ ΛΑΛΕΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΑΝΟΙΞΗ 1981 ΔΡΧ. 60

■ Συμβολή στην επαναστατική θεωρία και πληροφόρηση ■

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Το πρόγραμμα του έορτασμού της έπετειού απ'τήν εξέγερση του Νοέμβρη.....σελ	1.
Τό "άλλο" κίνημα τών καταλήψεων.....σελ	4.
Ή δημοκρατία χτίζει τά δικά της Νταχάου προκειμένου νά επιβάλει.....σελ	12.
Άναταραχή στά πανεπιστήμια στά τέλη του '80 σημαίνει πανικό.....σελ	14.
Οί φοιτητικές εκλογές,τό φοιτητικό...κίνημα καί τό σκάνδαλο.....σελ	17.
Μιά συζήτηση καί δυό διαλέξεις στην Άθήνα μέ τόν Κ.Καστοριάδη.....σελ	21.
Ή κριτική του Μάρξ γιά τό κράτος καί τήν κοινωνία τών πολιτών.....σελ	23.
Ή υποδειγματική κριτική μιās υποδειγματικής ταινίας.....σελ	27.
Ήδού,οί γελωτοποιοί του βασιλέως!.....σελ	28.
Φαινόμενο Κολύς:ή θεαματική κριτική του θεάματος.....σελ	31.
Προκυρήξεις σχετικές μέ τήν 16η Νοέμβρη.....σελ	32.
Σχετικά μέ τά γεγονότα της 16ης Νοέμβρη '80.....σελ	34.
Μικρά πολύ μικρά.....σελ	39.
Ή πολιτική όπιο του λαού.....σελ	41.
Οί κομμουνες της Ισπανικής επανάστασης.....σελ	43.
Τά έλευθεριακά Άθήναια.....σελ	47.
Τό κίνημα της Έλβετίας.....σελ	51.
Άγνωστα Πρόσωπα ή πώς κατασκευάζονται τρομοκράτες (Άγγλεια).....σελ	53.
Ή ταξική πάλη στη Πολωνία.....σελ	58.
Λευτεριά στούς φυλακισμένους επαναστάτες.....σελ	61.
Έκτροπή — Οίκειοποίηση.....σελ	64.

Εξώφυλλο:
Αφίσσα που κυκλοφόρησε
το Νοέμβρη του '80

Ή εκδόθηκε σύμφωνα μέ τό νόμο: Μιχαήλ Πρωτοψάλτης, Α. Ίονίας 27, τηλ. 864.88.66

Τό πρόγραμμα του έορτασμού της νιοστής έπετείου άπ' τήν έξέγερση του Νοέμβρη

Ή δημοκρατία θριαμβεύει όταν ή κοινωνική επανάσταση καταστέλλεται

Οι άκίνδυνοι φοιτητές και οι προϋποθέσεις κοινωνικής άνατροπής που δημιούργησαν στις 17 Νοέμβρη χωρίς να τό καταλάβουν,δέν θά είχαν καμιά σημασία γιά τό κεφάλαιο άν δέν έμπεριείχαν τόν κίνδυνο να γίνουν δολική χρεωκοπία που θά τήν άποψαίριζαν άλλοι:αυτοί που βρέθηκαν στό δρόμο έξω από τό έλεγχόμενο φοιτητικό κίνημα,έξω από τόν τεχνοκρατικό βωμό του κεφάλαιου τό πολυτεχνείο,πραγματοποιώντας τήν αντίστροφη μέτρηση.

Καταστρέφοντας σοϋπερ-μάρκετ,αυτοκίνητα,τράπεζες άποσύνθεταν τήν κοινωνική συσσώρευση του κεφαλαίου καί ζούσαν τόν επίσημο χρόνο, μέσα στόν όποιο ή έξουσία πραγμάτωνει τόν κοινωνικό διαχωρισμό της,άκριβως γιά να τόν καταργήσουν καί να ήχσουν τόν δικό τους χρόνο.Μέσα σ' αυτή τήν γενικεύσιμη άποσύνθεση,ή έμπορευματική κοινωνία όχι μόνο άναγκάστηκε να λειτουργήσει σάν σύνολο αλλά καί γιά πρώτη φορά στην Έλλάδα να έπικυρώσει έναν άνανεωμένο καταμερισμό τών καθηκόντων καταστολής που αντίστοιχούσε περισσότερο ρεαλιστικά άπ' ότι ή άπομονωμένη στρατιωτική κυβέρνηση,σάν συνολική διάσωση της.Τό γεγονός είναι δίκαια έορτάσιμο από τήν ελληνική έξουσία γιαντί ξεπερνώντας τήν άναχρονιστική ιδεολογία του άπομονωμένου τσιφλικι διαπίστωσαν τήν άνάγκη να επενδύσει από δω καί πέρα σ' αυτό τό ίδιο τό κοινωνικό σύνολο καί τόν ρεαλισμό του,αντιθέτα μέ τις μέχρι τότε επενδύσεις της σέ ψεύθους καί πρόχειρες ιδεολογίες,προϊόντα της άδυναμίας της συσσώρευσης κεφαλαίου.Έτσι ή έξουσία στην Έλλάδα καί ή ιδεολογία της άποπειράθηκαν τήν κοινωνικοποίηση τους,δηλαδή τήν ένομοθέτηση καί όρθολογικοποίηση τους στή καθημερινή συσσώρευση του κεφαλαίου.Μέσα από τόν κοινωνικό "πραγματισμό",πού ή έξουσία στην Έλλάδα άνέλαβε μέ μεγάλη καθυστέρηση καί φθόρα,πραγματοποιείται ή ρεαλιστική ένοποίηση της έξουσίας κι' ό νέος καταμερισμός της καταστολής.Κομμουνιστές, Φιλελεύθεροι καί Σοσιαλιστές,μέσα από τήν δημοκρατική ένοποίησή τους δέν συναψίζον παρά τό αίτημα πού τό ίδιο τό κεφάλαιο έθετε από καιρό στόν έαυτό του:Τήν κοινωνική ένότητα καί ειρήνη πού μόνο αυτό μπορεί να τήν πραγματοποιήσει χωρίς φασιστικά έκτρώματα.Σ' αυτό τό σημείο ή συνέπεια του πολιτικού κόσμου είναι άδιαμφισβήτητη.Ή θενική άνεξαρτησία,ή δημοκρατία,τό ελληνικό κι'όχι τό ξένο κεφάλαιο καί τό παρόμοιο πολιτικά προγράμματα,είναι ό κοινός άγώνας δρόμου της ελληνικής έξουσίας να προλάβει να μετατρέψει τό κεφάλαιο σέ καθαρή κοινωνική θηρακεία έχοντας επλύνωση τών τεχνικών καί τών άλλων άνεπαρκειών του.

"Όλες οι ιδεολογίες ένοποιούνται σέ μιά κοινή ιδεολογία άποκατάστασης της κοινωνικής τά-

ξης,όταν αυτή ή ίδια ή κοινωνία άρχίζει να γκρεμίζεται,γκρεμίζοντας καί κάθε ιδεολογικό σημείο άναφοράς.Είναι ή στιγμή πού ή κοινωνία άρχίζει να κατοικείται από τήν επαναστατική καταστροφή της,όπό τούς κοινωνικούς επαναστάτες πού θέλουν να δημιουργήσουν τόν έαυτό τους καί τις σχέσεις τους,τόν δικό τους ιστορικό χρόνο.Αυτό έγινε στην εξέγερση της 17ης Νοέμβρη,κι' αυτό κατέστειλε ή στρατιωτική κυβέρνηση εκ μέρους άλλης της έξουσίας καί μέ τις εύλογίες της (βλέπε σχόλια γιά τό Πολυτεχνείο Πατισδρέου,ΚΝΕ,Ρίγνα Φεραίου γιά άνατρεπτικά καί άναρχικά στοιχεία που προβάκαραν τούς φοιτητές).Οι ίδιοι οι φοιτητές κατέστειλαν τήν προοπτική κοινωνικής άνατροπής κρατώντας τό φοιτητικό κίνημα άμέτοχο καί παθητικό μπροστά στην προοπτική γενίκευσης της εξέγερσης καί περιμένοντας να παραδώσουν τό "Πολυτεχνείο" στους πολιτικούς ήγέτες σάν ένα "συμβάν πίεσης" στην άνατροπή τών στρατιωτικών.Από τήν άλλη,τό πολιτικό καί ιδιαιτέρως τό άριστερά κόμμα πήραν μέ απόδειξη καταστολής έξερωντάς τό καθήκοντά τους στόν καταμερισμό της καταστολής καί κάνοντας κριτική "από τό άριστερά" στην στρατιωτική κυβέρνηση γιά τήν άδυναμία της πολιτικής της,πού άντί να κατεβάξει τό τάνκς θά έπρεπε να παραδώσει στους πολιτικούς τήν έξουσία.

Τό κεφάλαιο έτσι άπόκτησε συνείδηση ότι άποτελεί ένα σύνολο γιαντί άπομονωμένο καί άκρωτηριασμένο σέ στρατιωτική κυβέρνηση έδινε ένα στόχο δυσανάλογο μέ τήν προσωρινότητα τών στρατιωτικών.Από τήν άλλη τό κόμμα έχοντας συναντηθεί ξανά μέ κείνη τήν θεαματική μαζικότητα πού τους είναι προσφιλής γιαντί εκεί βρίσκονται "οί όπαοί τους",έδειξαν έμπραχτα ότι μπορούν να πραγματοποιήσουν εκ μέρους του κεφαλαίου καί της τάξης του τήν ρεαλιστική,δολική επικοινωνία πού ή δικτατορία εύθως εξ άρχής άνέλαβε μυθικά να εκπληρώσει (π.χ.ΕΛΛΑΣ,ΕΛΛΗΝΟΝ,ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΝ).

Από τήν Δικτατορία στην Δημοκρατία μεσολαβεί μόνο ό ύλοποιημένος σέ καθολικό αίτημα του Παλιού-Δημοκρατικού μπλόκ,έκσυγχρονισμός του κεφαλαίου.Μέχρι αυτό τό αίτημα να γίνει "καθολικό",όπως τό έκανε εκ τών ύστερων - στημένο άπ' τούς πολιτικοποιημένους φοιτητές - ή μπορούσαζία,μπορούν να ύπάρχουν μόνο νηϊδίες άσφαλείας γιά τήν έξουσία στην Έλλάδα.Γι' αυτό στή θέληση έκσυγχρονισμού δέν ύπάρχει μόνον ή άστική βούληση να γράψει τό έργο της,να έλέγχει τις άγορές της καί να εξασφαλίζει τήν κατανάλωση τών έμπορευμάτων,άλλά καί μιά βαθύτερη άναγκαιότητα τών ιδεολογιών καί τών φορέων τους να συνεχίσουν να διαμεσολαβούν καί να πλαστογραφούν τήν

ἐπικοινωνία τῶν ἀνθρώπων, πού ἀπειλεῖ νά αὐτονομηθεῖ στό ἐπαναστατικό κίνημα. Ἔτσι ἡ ἐκσυγχρονισμένη συσσώρευση τοῦ κεφάλαιου εἶναι αὐτή πού ἀποκλείει ἀπό τήν κοινωνική συσσώρευση τίς φυγόκεντρες δυνάμεις πού καθημερινά ἀπειλοῦν τήν κοινωνία τοῦ θεάματος, τήν κοινωνία τῆς γενικευμένης ἀδρόνειας. Γι' αὐτό ἡ Ε.Σ.Α. ἔγινε Ε.Σ.Α.Κ. καί ἡ ΚΝΕ ἢ ἡ ΕΦΕΕ μπαίνουν στά γραφεῖα

τῆς ἀστυνομίας γιά νά συζητήσουν περαιτέρω θέματα "ἀποκλεισμοῦ" καί ἐξασφάλισης τῆς κοινωνικῆς εἰρήνης. Τελικά ἀπό τό συγχωροχάρτι πού κάθε χρόνο μοιράζεται στό Πολυτεχνεῖο στίς 17 Νοεμβρη εἶναι αὐτή ἡ Ἱδία ἡ Τάξη καί ἡ ἀσφάλεια τοῦ κεφάλαιου πού εἰσπράττει τήν ἀπόλυτη ἑρρότητα καί νομιμότητά της.

Ἡ διαστρέβλωση τῆς ἐξέγερσης τοῦ Νοέμβρη

Ἡ φωτογραφία πού δημοσιεύτηκε στόν τύπο δείχνοντας τό "ἄλλο" περιεχόμενο τοῦ Νοέμβρη. Στήν πύλη τό ταμπλό μέ τό σύνθημα: ΚΑΤΩ Η ΕΞΟΥΣΙΑ.

Αὐτοί πού λυσασμένα χτύπησαν τήν ἐξέγερση τοῦ Νοέμβρη τήν ἔχουν τώρα ἰδιοποιηθεῖ. Ὅ,τι δέν μπόρεσαν τότε νά καταστείλουν καί ν' ἀφομοιώσουν προσπαθοῦν τώρα νά μᾶς κάνουν νά τό ξεχάσουμε. Ποιήματα, λουλουδία, σουβλάκια, κεράκια, λιβανιστήρια, σάβρακα μέ στάμπα τό Πολυτεχνεῖο προσπαθοῦν νά μᾶς κάνουν νά ξεχάσουμε τήν ἐπίθεση στό Ὑπουργεῖο Δημοσίας Τάξεως, τίς πυρπολήσεις τραπεζῶν, τοῦς πυροβολισμούς ἐνάντια σέ ἀστυνομικούς, τό σπασμένα καί λεηλατημένα σούπερ-μάρκετ.

Ἡ καθιέρωση τῆς ἐπετείου τῆς ἐξέγερσης ὡς ἑθνικῆς γιορτῆς, οἱ δημοκρατικοί, ἀντιιμπεριαλιστικοί καί ἀντιφασιστικοί λόγοι προσπαθοῦν νά κρύψουν τό ἀντικαπιταλιστικό περιεχόμενο πού ἐκφράστηκε ἀκείνους τίς μέρες. Τά πολυτελῆ ἀλμου

καί βιβλία τῶν ἐκδοτικῶν οἴκων προσπαθοῦν νά σβήσουν τά συνθήματα πού ἀκόμα ξεπροβάλλουν ἀπ' τά ντουβάρια τοῦ Πολυτεχνείου: "Κοινωνική ἐπανάσταση", "Μῆς 1968: Ἐργατικά Συμβούλια", "Κάτω ἡ μισθωτή ἐργασία", "Οἱ πατριῶτες εἶναι μαλάκες", "Κάτω ὁ Στρατός", "Κάτω τό Κεφάλαιο", "Κάτω τό Κράτος". Οἱ γιορτές γιά τό Πολυτεχνεῖο προσπαθοῦν νά κρύψουν τή γιορτή πού ὀργάνωσε τό κοινωνικό κίνημα ἀνατροπῆς καί πού τέλειωσε ὁδοῦα τό πρῶ τοῦ Σαββάτου στίς 17 Νοεμβρίου τοῦ 1973, προσπαθοῦν νά κρύψουν πᾶς οἱ ἐργαζόμενοι σύντομα θά ξαναγιورتάσουν μιά καί καλή, ἀτέλειωτα, πάνω στό πτώμα τοῦ παλιοῦ κόσμου.

Ἡ ἐξύμνηση τῶν φοιτητῶν πού ζήτησαν τήν πτώση τῆς χούντας προσπαθεῖ νά ἀποκρύψει τό κοινω-

νικό κίνημα που ζήτηγε όλόκληρο τόν κόσμο, όπως ακριβώς ο φανατισμός της ΚΝΕ προσπαθεί να αναίρεσει το δημοσίευμα της "Πανοπουδοστικής" Νο 8 για τους 350 προβοκατόρες που κατέλαβαν το Πολυτεχνείο.

Αλλά ακόμα και οι μαθητές στα σχολεία ήδη έχουν μάθει πώς να αντιμετωπίζουν τους φασοκοιούς και τους διαστρεβλωτές. Με την περιφρόνηση, την προσβολή, τη βία. Ξέρουν εξίσου καλά να χρησιμοποιούν το διάλογο με τις λέξεις όσο και το διάλογο βίας.

Δεν επιδιώκουμε να "οικειοποιηθούμε" την εξέγερση του Νοέμβρη. Αυτή άνηκε - ως έκπληξη - σ' όλους αυτούς και μόνον αυτούς που τη δημιούργησαν: στο κοινωνικό κίνημα. Στο κοινωνικό κίνημα που το Νοέμβρη του 1973 εκφράστηκε ως αντιδικτατορικό κίνημα αλλά και ως κοινωνικό κίνημα άνατροπής.

Ως αντιδικτατορικό κίνημα αφορά μόνο τις δύο "γραμμές" ανάπτυξης του έλληνοκυβερνητικού έθνους της εποχής: τη δημοκρατική και την "αμερικανοφιλή" - "χουντική". Η πρώτη ήταν ακριβώς εκείνη που εκφράστηκε πολύ καλά από τους εγκλειστούς ήλιθιους αντιστασιακούς φοιτητές και τις μυοϋρδες του ραδιοσταθμού τους.

Το ανατρεπτικό κίνημα ήταν αυτό που εκφράστηκε κυρίως έξω απ' το Πολυτεχνείο, απ' τους νεαρούς έργατες, τους δεργούς, τους μαθητές, το κουρελοπολεταριάτο, τα "ύποπτα" στοιχεία της Όμο-

νοιας και της Βάθης που με πρωτοφανή ώριμότητα - αυθόρμητα - συγκρούσαν με την αστυνομία κι έστηναν οδοφράγματα.

Η αντίθεση της συντονιστικής επιτροπής της κατάληψης με την εργατική συνέλευση, με μερικούς συντρόφους μας μέσα στο Πολυτεχνείο, καθώς και με τις πιο βίαιες ενέργειες έξω απ' αυτό, συνοψίζονται στην παθητική αντίσταση των πρώτων-των φοιτητών που άνοιξαν τα πουκαμισιά τους και πρότειναν τα στήθια τους μπροστά στα τάνκς-και στην επανάσταση βία των δευτέρων. Είναι η αντίθεση μεταξύ της επανάστασης και της πολιτικής με μήλο της έριδος το κοινωνικό κίνημα.

Οι αντιθέσεις μεταξύ των τότε αλλά και των σημερινών φοιτητικών παρατάξεων είναι αντιθέσεις γύρω από το πρόβλημα του πώς συνδέονται τα φοιτητικά και συνδικαλιστικά αλήματα με την αποκατάσταση της δημοκρατίας (τότε) ή την εκδημοκρατικοποίηση (τώρα). Οι αντιθέσεις των φοιτητικών παρατάξεων είναι αντιθέσεις πάνω στην ευρύτητη συσώρευση του κεφάλαιου στην Ελλάδα.

Είναι όμως καιρός ν' άρχίσουν να φοβούνται οι φοιτητές... Το αντιδικτατορικό κίνημα έχει πεθάνει. Το κοινωνικό κίνημα άνατροπής που ξεπροβάλλει είναι έτοιμο να άσκησει την άμεσικτη κριτική του πάνω στους πιστούς της διαχωρισμένης γνώσης όσο και πάνω στους πιστούς της πολιτικής και του συνδικαλισμού.

"Ο,τι συμβαίνει τώρα αφορά το παρόν

"Οι κομμουνιστές θεωρούν ανάξιο τους να κρύβουν τις απόψεις τις θέσεις τους. Δηλώνουν άνοιχτά ότι οι σκοποί τους μπορούν να πραγματοποιηθούν μονάχα με τη βίαιη άνατροπή όλου του σημερινού κοινωνικού καθεστώτος".

ΜΑΡΞ-ΕΓΚΕΛΣ: Το Κομμουνιστικό Μανιφέστο.

Δεν είναι στίς προθέσεις μας η ιστορική αποκατάσταση της εξέγερσης του Νοέμβρη. Καθετί που συμβαίνει τώρα αφορά έμάς και το παρόν. Όποιαδήποτε επέμβαση, έκτροπη, πρόκληση ή είσβαλη στην ήμερήσια διάταξη δεν αφορά το '73. Αφορά αυτό που γίνεται σήμερα. Αφορά τους νιορτασμούς του Πολυτεχνείου, αφορά τους νιορτασμούς της Δημοκρατίας. Αφορά αυτούς που τη δημοκρατία - ως η καταλληλότερη πολιτική μορφή του σύγχρονου καπιταλισμού - δολοφόνησε και φυλάκισε στην μεταπολίτευση. Αφορά τη δημοκρατία που καθημερινά

μεσ' απ' τους θεσμούς της καταστρέφει τη ζωή μας.

"Αν τώρα, έπτά χρόνια μετά, προσπαθούν ακόμα ν' άποδιώξουν το φάντασμα του Νοέμβρη, τις λίγες φωνές που έπανελάμβαναν σταθερά πώς ένδιαφερόμαστε για την άνατροπή του κοινωνικού καθεστώτος και όχι της δικτατορίας, άν με τα πανηγύρια τους προσπαθούν ν' άποδιώξουν τα φαντάσματα αυτών που πυρπολούσαν τράπεζες και σούπερ-μάρκετ, τότε είναι όλοι τους πώς το καθεστώς τους είναι έτοιμο-ροπο.

"Η όποιαδήποτε επέμβαση μας δεν έχει να κάνει με την "εύκαιρία" του μαζεμένου κόσμου. Δεν είμαστε πολιτικάνηδες και δεν θά γίνουμε. "Η επέμβαση μας στρέφεται καταρχήν ένάντια στην έμποροπανήγυρι Πολυτεχνείο. Είμαστε η μύγα που θά πέσει μες το γάλα. Έπιτέλους! Άς λερώσουμε τη φιέστα που διοργανώνουν τα άφεντικά για τη δημοκρατία! "Η όποιαδήποτε άλλη άναφορά μας θά είναι μόνο για να έξηγήσει την... προβοκάτσια!

ΟΙ Άριστοκράτες-Βάνδαλοι της Άθήνας - ΜΠΡΟΣΟΥΡΑ 1 -
"Η μπροσούρα αυτή, σε μία πρώτη μορφή, τυπωμένη σε 1500 αντίτυπα, πουλήθηκε και μοιράστηκε το Νοέμβρη του και του '80 στίς... έπετείους της εξέγερσης. Έδώ δημοσιεύεται σε μία δεύτερη μορφή με μικρές αλλαγές.

ΤΟ «ΑΛΛΟ» ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ

"Αν τό κίνημα τῶν καταλήψεων τοῦ Δεκέμβρη τοῦ '79 παραμένει ἐπικαιρο ἐπειδή ἀνήγγειλε τήν εἰσβολή τῆς κοινωνικῆς ἀνατροπῆς στήν ἡμερήσια διόταξη,τότε τό κεῖμενο πού ἀκολουθεῖ εἶναι κυ'αυτό ἐπικαιρο.

"Αν οἱ καταλήψεις ξεχάστηκαν,κυ'ῶλα κυλάνε ὅπως καί πρῶτα,ἀν οἱ καταλήψεις ἔγιναν ὑπόθεση τῶν σπουδαστικῶν παρατάξεων,τῶν δημοσιογράφων τοῦ σπουδαστικοῦ ρεπορτάζ,τῶν ψυχολόγων πού κάנוυν διατριβή στό ἐξωτερικό μέ θέμα:"Τά παιδιά τῆς κοινωνίας τῆς ἀφθονίας",ἀν οἱ καταλήψεις ἔγιναν ὑπόθεση τῶν ἐκσυγχρονιστῶν,ἔγιναν ὑπόθεση τῶν σταλινικῶν ἢ φιλελεύθερων χειραγωγῶν,ἀν οἱ πνευματικοί μικρολακέδες τῶν ἀφεντικῶν ἐφησυχάζουν μέσα στίς ψευδοασθήσεις τους πῶς πέρασε ὁ κίνδυνος,τότε αὐτό τό κεῖμενο δέν φιλοδοξεῖ μόνο νά θυμύσει στούς ὑπερασπιστές αὐτοῦ τοῦ κόσμου τόν ἐφιάλτη τῆς κοινωνικῆς ἀνατροπῆς πού ζήσανε ὅπως δέν φιλοδοξεῖ τίποτα λιγώτερο ἀπ'τό νά ξαναφορτίσει τό χρόνο ἔτσι ἐπικινδύνου:φιλοδοξεῖ νά κάνει τήν κοινωνικῇ ἀνατροπῇ μόνιμη ἐφιάλτη τῶν ἀφεντικῶν.

Τό μόνο μας ὄπλο εἶναι ἡ ἐπαναστατική μνήμη.Δέν θ'ἀφήσουμε ἀχρησιμοποιοῦν κανένα της βόλι:ἀπ'τήν Κομμούνια τοῦ Πιερριουῶ στούς σφαγιασμένους συντρόφους τῆς Κροστάνδης καί τῆς Μαχνοβοῦνας,ἀπ' τήν ταξιαρχία Ντουρρούτι στούς κρεμασμένους σταλινικούς γραφειοκράτες τῆς Οὐγγαρίας τοῦ '56,ἀπ'τήν Γαλλία τοῦ '68 στήν Πολωνία τοῦ '70-'71,τοῦ '76 καί τοῦ '80,ἀπ'τήν Ἀθήνα μέ τίς καμμένες τράπεζες τοῦ Νοέμβρη τοῦ '73 στίς καταλήψεις τόν Δεκέμβρη τοῦ '79.

Τό Πανεπιστήμιο ὑπάρχει μονάχα ὡς θεσμός τῆς ταξικῆς κοινωνίας: Τό μόνο «κόκκινο» πανεπιστήμιο εἶναι αὐτό πού καίγεται

Καθηγητές πανεπιστημίου,βοηθοί,συνδικαλιστές—φοιτητές,τεχνοκράτες,δημοσιογράφοι, διανοούμενοι καί πολιτικοί λένε τά πάντα γιά τήν ἐκπαίδευση προκειμένου ν'ἀποκρούουν αὐτό πού πραγματικά,ἡ ἐκπαίδευση-σ'ἄλλες τῆς τίς βαθμίδες εἶναι:δ ι α χ ω ρ ι σ μ ἔ ν η καί κ ρ α τ ι κ ἡ.Ἔτσι,τό ἀντιδημοκρατικό-αὐταρχικό πανεπιστήμιο,τό ἀναχρονιστικό ἐκπαιδευτικό σύστημα γίνονται οἱ εἰκόνες πού θά ἐγκλωβίσουν τήν σκέψη πού ἀρχισε ν'ἀναζητᾷ τήν πραγματικότητα...

Ἡ ἐκπαίδευση διαχωρισμένη ἀπ'τήν καθημερινή ζωή καί ἀπό τήν κοινωνική πρακτική,ἐξοκειμένη δηλαδή ἀπό ὅποια ἄμεση πρακτική της συνέπεια,ἐπειδή ἀκριβῶς ὅχι μόνο δέν ἐνδραρύνει ἀλλά ἀποκλείει/καταστῆλει τήν πραγματική συμμετοχή,τό παιχνίδι καί τόν ἔρωτα,δέν ἀποτελεῖ παρά μία μύηση.Μία μύηση τέλεια β ρ η σ κ ε υ τ ι κ ἡ:Τήν μύηση στήν κοινωνία τῆς νενικεμμένης παθητικότητας.Τά χαρακτηριστικά αὐτῆς τῆς μύησης εἶναι ἕνα ἀκόμη ἀποδεικτικό πού δείχνει καθαρά πῶς ἡ ἐπιστήμη ἔχει ἀναγορευθεῖ σέ μία σύγχρονη θρησκεία.Ἡ ἐκπαίδευση ὄντας διαχωρισμένη δέν μπορεῖ παρά νά ἀναπαράγει μ ἔ σ α τ η ς τ ὶ ν δ ι α χ ω ρ ι σ μ ὂ δ ι δ α σ κ ῶ ν καί διδασκόμενος,νά οἱ θυδᾷ ῥόλοι πού ἐναρμόνιουν τόν διαχωρισμό μ ἔ σ α τ η ς ἐκπαίδευση γιά νά ἐξασφαλίσουν μέ τή σειρά τους τήν ὑποταγή καί τήν παθητικότητα.Εἶναι προφανές πῶς ἡ διαχωρισμένη

ἐκπαίδευση δέν μπορεῖ παρά νά "μεταδίδει" μιᾷ γνώση ἐξ ἰσου διαχωρισμένη,ἐξοκειμένη ἀπό τήν κοινωνική πρακτική,μιᾷ γνώση στά μέτρα τῆς ἀστικής τάξης καί τῆς γραφειοκρατίας:"Οἱ ἰδέες τῆς κυρίαρχης τάξης εἶναι αἰεὶ καί ἐποχῇ οἱ κυρίαρχες ἰδέες.Ἀπλάσῃ ἡ τάξη πού εἶναι ἡ ὕλικα κυρίαρχη δύναμη τῆς κοινωνίας εἶναι αὐτόχρονα καί ἡ πνευματικά κυρίαρχη δύναμη.Ἡ τάξη πού ἔχει στή διδθεσή της τά μέσα τῆς ὕλικης παραγωγῆς,ἔχει αὐτόχρονα καί τόν ἔλεγχον τῶν μέσων τῆς πνευματικῆς παραγωγῆς."(Κ.Μάρξ:Γερμανική ἰδεολογία)

Τό πανεπιστήμιο εἶναι ὁ κατεξοχήν χώρος πού ἡ διαχωρισμένη ἐκπαίδευση καί γνώση φετιχοποιούνται.Ὅμως σήμερα αὐτή ἡ φετιχοποιημένη γνώση τό πανεπιστήμιό της ἀπειλοῦνται.Ὁ καταμερισμός τῆς ἐργασίας ἔχει φτάσει ἐδῶ καί καιρό στήν πόρτα τοῦ ἑλληνικοῦ πανεπιστημίου καί ἀπειλεῖ τήν γέφυρα ἰδεολογία τοῦ φιλελεύθερου ἀστικοῦ πανεπιστημίου.Τό πανεπιστήμιο θά πρέπει τώρα,ἀπό χώρος παραγωγῆς καθολικά ἡλιθίων νά μεταβληθεῖ σέ χώρο παραγωγῆς εἰδικευμένων ἡλίθιων.Τό πανεπιστήμιο ἂν δέν ἐκσυγχρονιστεῖ θά εἶναι τόσο ἀχρηστο στή σύγχρονη ἀστική τάξη ὅσο ἀχρηστες ἦταν οἱ ἐκκλησίες στήν ἀνερχόμενη ἀστική τάξη τοῦ 18ου αἰῶνα.Αὐτό πού δέν ἔχουν καταλάβει οἱ γερασμένοι στά μιάλα φοιτητές ὅταν φωνάζουν "ΟΧΙ ΠΑΙΔΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΟΚ",σέ πλήρη ἀρ-

μονία με την γελοιότητα των γερασμένων στην ήλκικα καθήκτων, είναι πώς ο έκτακτος χρονισμός στην παιδεία-ο'αυτών τον ειδικό τομέα της παραγωγής-αντιστοιχεί σε μία γενικότερη μεταστροφή του παραγωγικού μηχανισμού, που έχει αρχίσει να συντελείται και συνεχίζεται εδώ και αρκετό καιρό. Παράδοξα συνθήματα και κυρίως το σύνθημα ΠΑΙΔΕΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ ΛΑΟ, κατέσχεσαν σύνθημα των άριστερων παρατάξεων, δεν εκφράζουν παρά μία διαπίστωση που έχει γίνει, συγκεκριμένα και με ασφάλεια, των τελευταίων καιρό μέσα στο χώρο του ΠΑΣΟΚ, όμως συγκεκριμένα και με ακρίβεια από πολύ καιρό από το ΚΚΕ: το ότι ακριβώς, ή άστικη τάξη στην Ελλάδα, όπως μεταπολιτική ή της αρχές της και στη βάση της, δεν υπόφερε να παίξει το ρόλο που της άνηκε ιστορικά. Πολύ περισσότερο, στάθηκε ανίκανη να προωθήσει την ενσωμάτωση του πανεπιστημίου στην παραγωγική διαδικασία και να διαμορφώσει συγκεκριμένα ιδεολογία του φιλελεύθερου άστικού πανεπιστημίου. Οι φοιτητές, που σχεδόν στο σύνολό τους αντιδρούν άδριαστα σ' αυτόν τον έκτακτο χρονισμό της παιδείας, χωρίς να αναλύουν και να συγκεκριμενοποιήσουν τι σημαίνει αυτός ο έκτακτος χρονισμός για το κεφάλαιο και την τάξη του, δεν είναι λιγότερο οπισθοδρομικοί από τους ένθενκατατελείς καθηγητές που έπιμυναν με το γερωντικό τους πείσμα "να δίνουν τ' άποφάντα μιγάδες διδαν γενικής καλυτοίας σε μέλλοντες είδει-κούς που δεν θα έχουν τί να την κάνουν"(Internati onale Situationniste: 'Η μιζέρια των φοιτητικών κύκλων...)

Τό πανεπιστήμιο έκτακτος χρονισμένο ή όχι, παραμένει κέντρο πλήξης και άπομύνησης. Και πώς μπορεί να μην είναι κέντρο πλήξης και άπομύνησης

'Ο κοινωνικός ρόλος του φοιτητή

"Οι φοιτητές είναι, κατά τεκμήριο, τό πιο έλπιδοφόρο κομμάτι της ελληνικής νεολαίας και ή σημαντικότερη παραγωγή κή μας έπένδυση..."

'Αντ. Καλαμαράς, ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ-16/12/79

"Όλοι οι ήγέτες του καλού κόσμου, σέ άπομάχητε έπίπεδο της έπικρατούσας ίεραρχίας κι άν βρίσκονται, είναι πρώην φοιτητές..."

'Εκασταάτες "φοιτητές" της Νάντης-άρχές...1968

"Όσο οι φοιτητές έξακολουθούν να θεωρούν τό πανεπιστήμιο σαν "σπίτι τους" τόσο τό κράτος -δίκαιο- θα θωρεί τόους φοιτητές σαν έδιοκτησία του. 'Η πλειονότητα των φοιτητών, αυτοί οι φοιτητές που δεν άκούουν καμιά κριτική στον σμηνικό τους προσωρινό ρόλο του διδασκόμενου, στις κλεμμένες ώρες άπ'τή ζωή τους μέσα στό πανεπιστήμιο, αυτοί οι έξιοι οι φοιτητές που δέχονται άδιαμαρτύρητα τόν αυριανό τους ρόλο, τόν ρόλο του είδικευμένου προλετάριου, του γραφευοκράτη ή του τεχνοκράτη, μπορούμε να διαβεβαίωσουμε πως μπορούμε ν' άνεχθούμε όχι μόνο τόν ν.815 άλλα κι'έτι-όποτε άλλο.

Στήν εποχή που έπικρατεί ή όσμή της σήψης των

αυτός ο γαμμένος ναός της διαχωρισμένης γνώσης, της γνώσης που όταν δεν είναι σ υ ν ο λ ι κ ή νεκρή είναι νεκρή στο σ ύ ν ο λ ο των έ π ι μ ε ρ ο ο υ ς κομματιών του κατακερματιστικού "καταμερισμού" της. Φιλοσοφία-κοινωνιολογία-έθνολογία-οίκονομία-φιλολογία-κυβερνητική-σημειολογία-έπικοινωνιολογία-μαθηματικά-ψυχική-χημεία-βιολογία: Ένας άκούσι σίγουρος τρόπος να μην μάθουμε ποτέ πως θα αλλάξουμε/κατακτήσουμε τόν κόσμο. Τό πανεπιστήμιο και ή διαχωρισμένη γνώση μπαίνουν όλοένα και σφωότερα στην ύπηρεσία των σύγχρο-νων άναγκών της παραγωγής, της παραγωγής προϊόντων άποεξωμένων άπ'αυτών που τό παράγει: της παραγωγής έ μ π ο ρ ε υ μ ά τ ω ν.

Τό πανεπιστημιακό περιβάλλον, με τό γραφεία γεμάτα τόνους χαρτί, τις μηχανολογικές αίθουσες διδασκαλίας και τό παγερό έργαστήριο, είναι σέ πλήρη άρμονία με την λειτουργία του πανεπιστημίου, είναι γιά να θυμίζει την μη-δυνατότητα έπανάστατικής χρήσης του. 'Ο πανεπιστημιακός χ ώ ρ ο ς είναι άντιδρωτικός και άποκλείει σ υ μ ψ ω ν α άλλα και με περισσότερη ένταση άπ' την έκπαίδευση, την συμμετοχή και τό παιχνίδι. 'Οι μακροί διδάσκαλοι με τούς τοίχους που θυμίζουν νοσοκομείο ("άν ο φοιτητής έχει κάποια πιθανότητα για τρελαίς, ο καθηγητής είναι άποσώθητε, σ' όλες τις περιπτώσεις, ο πνευματικά άνάστος", σύνθημα άπ'τό κίνημα των καταλήψεων του Δεκέμβρη '79) συμπληρώνουν τό πολεοδομικό νεκρό που μπορούμε να φτιάξουν αυτοί που τό έφτιαξαν: οι πολεόδομοι. Αυτοί που έπιβάλλουν στόν χ ώ ρ ο την τ ά ξ η πούδουν έπιβάλλει τ' άνεκτίκα στην κοινωνία.

Κι'ό φοιτητής είναι αυτός που νοιάζει εύχάριστα να κυκλοφορεί σ'ένα τέτοιο περιβάλλον.

πρωμάτων της καλυτοίας και της τέχνης, ο φοιτητής παραμένει ο πιο πιστός καταναλωτής ψευτικών διλημάτων και "προκάτ" προβληματού:" Οι καλλιτέχνες πρέπει να κατέβουν στό έπίπεδο του κοινού ή τό κοινό ν'άνεβει στο έπίπεδο των καλλιτεχνών;" "Τό δίκαιο προέχεται από μία θετική τάξη ή είναι έμωτο στον άνθρωπο;" "Η σημειολογία είναι προοδευτική ή αντιδραστική μέθοδος άνάληψης;" "Οι διανοούμενοι της άριστερας, έφόσον παράγουν έργατική ιδεολογία δεν έχουν κι'αυτοί τό δικαίωμα να είναι εργαζόμενοι;" "Τί προσέφερε ή ψυχανάλυση στον Μαρξισμό;" "Τό φοιτητικό κίνημα πρέπει να παίξει ένα καθοδηγητικό ρόλο μέσα στό λαϊκό κίνημα ή όχι;"...

'Η ιδεολογική άσφάλεια που παρέχει στον φοιτητή ο μικροκοσμός του, του δίνει την δυνατότητα να έχει τό μεγαλύτερο μερίδιο σ υ μ μ ε τ ο χ ή σ τήν ψ ε υ δ α ί σ θ η σ η: τήν ψ ε υ δ α ί σ θ η σ η ή τήν σ υ μ μ ε τ ο χ ή σ τήν ψ ε υ δ α ί σ θ η σ η. Μέσα σ' ένα κόσμο που ή πραγματική συμμετοχή είναι τό έγκλημα που περιέχει όλα τά έγκληματα, ο φοιτητής παραμένει ο τελευταίος κ α τ α ν α λ η τ ή ς της ψευτο-συμμετοχής του κράτος, πολιτικό κόμμα και συνδικάτα, έντεχνα του πλάσσουν. 'Ας άναρωτηθώ όί άποδοί της περίφημης "συνδιοίκησης" άν ή "συνδιοίκηση" είναι τίποτ'άλλο κι'όχι ψευτο-συμμετοχή, δηλαδή συμμετοχή στην διαχείριση της

φοιτητικής θλιμότητας. Τήν εποχή πού όλες οι πολιτικές οργανώσεις-περιωρισμένες άκρια κι' άπ' τόν "μέσο πολλή" σάν τίς γραφειοκρατίες έκεινόν πού διακινούν τό έμπόρευμα "άλλαγή"- έχουν συρρικνωθεί όσο δέν παίρνει άλλο, ό φοιτητής έξακολουθεί να διατηρεί τό σπουδαστικό τους τμήματα. Ό φοιτητής είναι τό κατεχόμενη πολιτικοποιημένο όν κι' έχει τήν άφέλεια να νιώθει περφησών γι' αυτό. Οί μή πολιτικοποιημένοι φοιτητές είναι έξ ίσου ύποτακτοι στήν πολιτική-τήν έπιστήμη της έξουσίας-είτε μέ τό νά νιώθουν ένοχοι και νά νιώθουν ότι "ύστερόν" άπέναντι στους πολιτικοποιημένους συναδέλφους τους είτε μέ τό νά άδισπορούν γιά τήν πολιτική, έπιβεβαιώνοντας έτσι τό ρόλο της πού είναι ν' άποκλείει τήν πραγματική συμμετοχή τών ανθρώπων στίς ύπο-

θέσεις τους.

Όπόσο μέσα στό πανεπιστήμιο τά γεμάτα από φοιτητές "έπαναστάτες" ύπάρχουν και μερικοί έπαναστάτες "φοιτητές". Είναι αυτοί πού κριτικάρουν άμελίκτα τήν διαχωρισμένη εκπαίδευση τόν τό πανεπιστήμιο της, αυτοί πού ασπαστούν τόν καθηγητή και τό μάθημά του. Είναι αυτοί πού βρίσκουν τους συνδικαλιστές-ηγέτες, αυτοί πού γελοιοποιούν τίς φοιτητικές έκλογές, αυτοί πού άρνούνται τό θεσμικό παιχνίδι μέσα στό ΑΕΙ. Είναι τελικά, αυτοί πού άρνούνται έμπροσθα τήν έμπνευματική-θεσμητική κοινωνία και τήν ψευτο-δουλειά της πού αυτή ή κοινωνία ύποβάλλει. Είναι αυτοί πού συμμετείχαν στό "άλλο" κίνημα τών καταλήψεων τού Δεκέμβρη.

Ό φοιτητικός συνδικαλισμός

"Ό σμερινός φοιτητής έφευρημένος άπ' τίς σύγχρονες άνάγκες παραγωγής, έφευρσκει μέ τί σειρά τού ό έόιος ένα φοιτητικό κληματακι κι' ύστερα κλαίγεται όταν αυτό τελευτήσει".

Οί τυφλοπόντικες της Γενικευμένης Αύτο-διδάσκουσας και άδουνης: Γιά ένα σχεδύγραμμα τού φοιτητικού ύπνου

Η φενάκη τού φοιτητικού συνδικαλισμού βρίσκει τόν έαυτό της στίς Γενικές Συνελεύσεις τών σχολών, έτσι όπως οι άπατένες φοιτητές συνδικαλιστές τίς έχουν θεσμοποήσει. Πολλοί λίγοι ξερούν κι' άκόμα λιγότεροι δίνουν σημασία στό γεγονός πώς ή Γενική Συνέλευση μιάς σχολής, δέν είναι Γενική Συνέλευση όλων των φοιτητών της σχολής άλλά Γενική Συνέλευση μόνον εκείνων των φοιτητών της σχολής πού είναι ταυτόχρονα και μέλη τού συνδικαλιστικού συλλόγου της. Θεωρούν δηλαδή άυτόνόντο αυτοί οι άγύρτες πώς όλοι οι φοιτητές δέχονται τίς συνδικαλιστικές άρχές τού συλλόγου της σχολής τους ή πώς δέν έχουν τίποτα καλύτερο νά κάνουν άπ' τό νά άγωνίζονται νά συγκεντρώσουν τήν απαιτούμενη πλειοψηφία ώστε ν' άλλάξουν τό καστατικό του, δεχόμενοι και αυτό τόν τρόπο τήν συνδικαλιστική-θεσμική λογική τού συλλόγου. Στήν πράξη βέβαια, αυτός ό άποκλεισμός τών φοιτητών πού δέν είναι μέλη τού συλλόγου δέν έφαρμόζεται μιά και κάθε άπόπειρα έφαρμογής του θά άποτελούσε τήν έκφανση της φενάκης τού φοιτητικού συνδικαλισμού. (1)

Και είναι φυσικό ή άποψη τού φοιτητικού συνδικαλισμού νά βρίσκει τήν άποκορύφωση της στήν διοργάνωση τών Γενικών Συνελεύσεων: Άπ' τή μία είναι τό μόνο όργανο τού φοιτητικού "κινήματος" πού δέν έχουν θφαρεί (τώρα πού άρκετά μεγάλα μ ά ζ α τών φοιτητών έχει άρχίσει σ υ ν κ ε ρ υ μ έ ν ν α ν' άντείνεται σά Δ.Σ. και τήν ΕΦΕΕ) κι' άπ' τήν άλλη, κάτω άπ' όρισμένες προϋποθέσεις, οι Γενικές Συνελεύσεις-όχι φυσικά αυτές πού κυριαρχούνται άπ' τόν διάλογο μεταξύ ιδεολογιών και τήν ιδεολογία τού διάλογου (διάλογου φυσικού έπειδή άκριβώς έχει ύποβιβασθεί σέ έ δ ε σ λ ο γ ι α)- οι Γενικές Συνελεύσεις τού π ρ α γ μ α τ ι κ ο υ διαλόγου μπορούν ν' άποτελέσουν τό όργανο τών έπαναστατών "φοιτητών" γιά μία κοινωνική άνασταχή πού μπορεί νά ξ ε κ ι ν ή σ ε ι

άπ' τά πανεπιστήμια, χωρίς αύταπάτες και μέ τή... σιγουριά πώς άν παραμείνει φοιτητική κινητοποίηση μέ φοιτητικά αίσθηματα και δέν έπεκταθεί σ' όλο τόν κοινωνικό χώρο, δέν θά είναι μόνο μία άνώδυνη διαμαρτυρία άλλά θά είναι και "πρός άποφυγήν". (2)

Ένα τέτοιο άνατρεπτικό κίνημα είναι πού πανικοβάλλει τήν ΕΦΕΕ και τήν ανάγκάζει νά κάνει τό κάθε τι γιά νά τό άποτρέψει. Γιατί ή ΕΦΕΕ δέν είναι "πυλινμένη" όπως έχουν τήν άφέλεια (;) νά φωνάζουν οι φοιτητές της άκρας άριστεράς τού κεφάλαιου μαζί μ' άρκετούς "αυτόνομους" τήν φολκlorική "Β Πανελλαδική" και τους άνεξάρτητους φοιτητές. (3) Γιατί ή ΕΦΕΕ κάνει πολύ καλά τή δουλειά της και δουλειά της είναι ή χ ε ι ρ ο γ ω ν η σ η τού κοινωνικού κινήματος άνατροπής μέσα στό πανεπιστήμιο.

Ό φοιτητικός συνδικαλισμός, μιά και στήν πραγματικότητα δέν έχει τήν δυνατότητα νά παζαρεύει τήν τιμή κανενός έμπορεύματος, δέν είναι παρά ένα κακέκτυπο τού έργατικού συνδικαλισμού. "Ό τελευταίος, παζαρεύοντας τήν τιμή τού έμπορεύματος "έργασιακή δύναμη", είτε διεκδικώντας τήν αύξηση των μισθών είτε διεκδικώντας τήν μείωση των ώρών εργασίας, δέν κάνει τίποτ' άλλο παρά νά διεκδικεί "ό, τι όργα ή γρήγορα ό καπιταλισμός θά εντάξει στό πρόγραμμα τού-άν ήδη δέν τόχει κάνει". (4)

Όπόσο οι φοιτητικές παρατάξεις δέν ύστερούν άπέναντι στό έργατικό συνδικαλιστικό όσον άφορά τήν χειραγώγηση και τήν ώμή καταστολή τού κοινωνικού κινήματος άνατροπής. Άκολουθώντας κατά τόν "καλύτερο" τρόπο τήν παράδοση της UNEF ("Εθνική Φοιτητική Ένωση Γαλλίας) και της CGT (Γενική Συνομοσπονδία Έργασίας), συνδικαλιστικά έλέγχεται άπ' τό ΚΚΓ, τό '68 και τήν παράδοση τών συνδικαλιστών στήν Πορτογαλία τό '74-'75, πού και στίς δυό περιπτώσεις-άφου δέν μπόρεσαν νά χειραγωγήσουν-κατέστειλαν βία ταύς έργάτες πού είχαν καταλάβει τό έργοστάσιό τους, οι φοιτητικές παρατάξεις κι' ή ΕΦΕΕ παίζουν μέ τήν δεξιό-τεχνία βρωτούζου τόσο στήν κλίμακα της χειραγώγησης όσο και σ' αυτήν της ώμης καταστολής. Άκολουθώντας τήν παράδοση τού Νοέμβρη τού '73 της τότε ΕΦΕΕ, της άντι-ΕΦΕΕ, της Πανοποδαστικής Νο8 γιά "τούς 350 οργανωμένους πράκτορες της ΚΥΠ πού

εισβάλλαν στο Πολυτεχνείο", της δήλωσης του Μπ. Δρακόπουλου για "τίς σκοτεινές δυνάμεις που οργανώνουν προκλήσεις με σκοπό να εμποδίσουν την επάνοδο στην δημοκρατική ομαλότητα", της ΑΑΣΠΕ, της Κ.Ο. "Μαχητής" και της "Εργατικής Πάλης", ακολουθώντας τον εκφυλισμό του αντικαπιταλιστικού-αντιφασιστικού-αυτοκρατορικού άγωνα σε αντιφασιστικό και αντιιμπεριαλιστικό, ακολουθώντας την τακτική να χαρακτηρίζουν προβοκάτσια κάθε σύγκρουση με την τάξη των φασιστικών (23 Ιούλη, 25 Μάη, "Αγ. Βασίλαρα"), ακολουθώντας άμεσα την πρόσφατη παράδοση τους, χειραγώγησης και ψήψης κατατολής στις απόπειρες κατάληψης της Νομικής (9 Αυγούστου και 25 Οκτωβρίου '79) και στη διαδήλωση της 1ης "Οκτώβρη '79, καταλήγουν με την ΚΝΕ και την ΕΣΑ(Κ)-τους παρωμένους έγκληματίες της νέας ΟΠΛΑ-στους ξυλοδαρμούς και τα βασανιστήρια, στις 16, 17 και 18 Νοέμβρη '79, ενάντια στον καθένα που εξέφραζε μια άποψη διαφορετική απ' αυτήν των σταλινικών

‘Η κατάληψη ως μορφή ρήξης

Κάθε μορφή έκφρασης είναι συγκεκριμένο περιεχόμενο, όπως άκριτως και κάθε περιεχόμενο εκφράζεται από μια συγκεκριμένη μορφή.

‘Η σύγκρουση της εσωτερικής λογικής των καταλήψεων και της κατασταλτικής λογικής των παρατάξεων, στο κίνημα καταλήψεων του Δεκεμβρη, μπήκε στην ημερήσια διάταξη. Αυτοί οι ίδιοι που ψήφισαν τις καταλήψεις, ψοφόκλι, Β' Πανελλαδική, ανεξάρτητοι-όλοι βέβαια φοιτητές-ήρθαν αντιμέτωποι με την κατάληψη ως την μορφή ρήξης εκείνη που δημιουργεί τις α ν τ ι κ ε ι μ ε ν ι κ έ ς προ-υποθέσεις άρνησης της κυριαρχίας της πολιτικής πάνω στην καθημερινή ζωή και την κοινωνική πραγματική. ‘Η άρνηση της πολιτικής, της κατεσχόνη-έπιση της εξουσίας που διαχειρίζεται ανθρώπους, σημαίνει τη δυνατότητα του καθένα να έχει μία συμμετοχή και μία πρακτική έξω και ενάντια στις υπάρχουσες συνθήκες κοινωνικής απομόνωσης. "Όλος ο συμφετός που υποστήριξε τις καταλήψεις "ως είχαν", όσοι δεν επεδίωξαν την πρόωπη τους, ήρθαν αντιμέτωποι με τ ό π α ν α σ τ α τ ι κ ό π ε ρ ι ε χ ό μ ε ν ο π ο ύ ή μ ο ρ φ ή ρ ή ξ η ς "κατάληψη" άπαυτοίσε.

‘Η κατάληψη, ο έκφραστής του επαναστατικού περιεχομένου στον δεδομένο χ ώ ρ ο και χ ρ ό ν ο, άποτελεί μία πράξη εξέγερσης που ή ζωτική κινητήρια δύναμη της είναι ή έλπίδα μιας καθημερινής ζωής δίχως νεκρό χρόνο που αποκαλύπτεται στον καθένα δηλωμένη με την δυνατότητα πραγματοποίησης της, δηλαδή άδεχόμενα από την ιστορική δημιουργία των ελευθέρων άτομικών σχέσεων. Είταν άδύνατο μία κατάληψη να μην αναζητούμε την καταπιεσμένη επιθυμία κι "άνυπομονησία" των ανθρώπων να γράψουν οι ίδιοι την ιστορία τους. Άπ' αυτήν την άποψη, ένας καταληγμένος χώρος, ποτ' ακριβώς άπελευθερώνεται από την έμπορευματική και παραγωγική λειτουργία που του προκαθόρισε το έμπορευματικό σύστημα, δίνει την δυνατότητα ο υ ν ο λ ι κ ή ς και έ ν ι α ι α ς έκφρασης του άσυνείδητου και κατακεραματισμένου περιεχομένου των καθημερινών πράξεων εξέγερσης του κοινωνικού κι

και της Δημοκρατίας του κεφαλαίου. Αυτή ή πορεία είναι που οδηγεί τα σταλινικά γουρούνια της ΚΝΕ και της ΕΣΑ(Κ) να παραδώσουν στις 18 Νοέμβρη-κατά την διάρκεια της σταλινικής συνομωσίας το Πολυτεχνείο-τους συντρόφους Γ. Άσημενίδη και Β. Κατσάρο σε φασαλίες με πολιτικά μ' αποτάξεμα να καταδικάζονται σε δυό χρόνια φυλάκη: θά πρέπει τώρα να γίνει κατανοητό πώς πίσω από κάθε έγκλημα του κράτους κρύβεται ή σταλινική συνομωσία. Συνέπεια άκριτως αυτής της πορείας των συνδικάτων, των κομματικών νεολαών, των φοιτητικών παρατάξεων και του σταλινικού σκληρού πυρήνα τους, τόσο στο έξωτερικό όσο και στην Ελλάδα, είναι ή έκ των ύστερων συμμετοχή της ΕΦΕΕ στο κίνημα των καταλήψεων, με φανερό σκοπό να το χειραγωγήσει. "Όταν αυτή ή χειραγώγηση κι' ό εκφυλισμός του κινήματος άποτυγχάνει, αναλαμβάνει ή "Σπουδάζουσα" της ΚΝΕ των Τεχνικών σχολών την βίαιη καταστολή του στα γεγονότα του Σοκολακείου στις 14/12.

νήματος. Οι καταλήψεις πραγματοποιούνται από ένα αυθόρμητο κίνημα που έχει άρχσει να άρνεϊται την ιδεολογία της πολιτικής και την πολιτική της ιδεολογίας, Οι καταλήψεις πραγματοποιούνται από ένα κίνημα που άρνεϊται την έννοια της "πρωτοπορείας" και συγχρόνως κρατάει άπόσταση απ' το θεσμικό παιχνίδι των πολιτικών οργανώσεων, προωθώντας μορφές αυτοοργάνωσης που εξασφαλίζουν την αυτόνομη δραστηριότητα και την άμεση λαήη άποφάσεων αυτών που συμμετέχουν. ‘Η όργάνωση της ζωής σ' έναν καταληγμένο χώρο άπ' τους ίδιους τους συμμετέχοντες, άνατρέπει την θεσμοθετημένη παθητικότητα της καθημερινής ζωής και θεμελιώνει το ζωντανό παρόν μέσα στο όποιο το κοινωνικό κίνημα θά συναντήσει με τον έαυτο του και θά ξεπεράσει την καθημερινή του άνεπαρκεία. Επί πλέον αυτό το κίνημα θά θέσει συνολικά το σχέδιο επανιδιοποίησης της άποκομμένης απ' τον έαυτο του, κοινωνικής δόνησης, δηλαδή ή γενικευμένη καταστροφή της ύπάρχουσας κοινωνίας. Και είναι ή Έ-δια ή κατάληψη που υποδιεγνατικά τό θέτει... Εί-ναι ό πραγματικός διάλογος που γίνεται, για να επιβληθεί παντού σάν το όπλο που έμπεριέχει τον τρόπο χρήσης όλων των άλλων. Κι' άπ' αυτήν την άποψη, στο πρόσφατο κίνημα των καταλήψεων, το ψέμα και ή διαστρεβλωτική μεσολάβηση κράτους και γραφειοκρατών καταγγέλλθηκαν για πρώτη φορά, έ-πειτα από καιρό στην Ελλάδα, σε γενικευμένη κλίμακα.

‘Η όργάνωση της κατάληψης και της ζωής μέσα σ' αυτήν "από τα κάτω", άφαιρεί από την έξουσία την δυνατότητα του θεσμικού έλέγχου μέσα απ' τους συνδικαλιστικούς φορείς. ‘Η προσπάθεια άπομείωσης μιας μορφής ρήξης όπως ή κατάληψη και ή διοχέτευση της στα προδιαγεγραμμένα θεσμικά κανάλια, περνάει μόνον μέσα απ' την πρόωπη, ένός περιεχομένου ανάξιο της: ένός ρ ε φ ο ρ ι μ ο σ ι κ ο ύ π ρ ο γ ρ ά μ μ α τ ο ς. Αυτή ή Έ-δια προσπάθεια θά κρίνει τον έσωτερικό έγχρο και τις έσωτερικές συγκρούσεις στο κίνημα των καταλήψεων. ‘Η άνθεκτικότητα των καταλήψεων σ' αυτό το είδος την διαστρέβλωση είναι σθεναρή και ίκανή

ν'αντιμετωπίζει τούς χειραγωγούς όπως τούς δέλι-
ζει. Κάτι που όπωςδήποτε εμφανίστηκε στις καταλή-
ψεις του περασμένου Δεκεμβρίου, όχι εξαιτίας ενός
παντοδύναμου ανατρεπτικού κινήματος στα πανεπι-
στήμια όπως θέλουν να πιστεύουν όσοι έθελο-
τυμούν αλλά εξαιτίας της ανθεκτικότητας που πα-
ρουσίασε η κατάληψη ως ν έ α για τά ελληνικά δε-
δομένα μορφή ρήξης-έναντια στην χειραγώγηση που
προσπάθησε η ΕΦΕΕ όσο και έναντια στην χειραγώ-
γηση που έπεξελησαν οι άριστες. Μία κι' οι
τελευταίοι, διενθώς, συμμετέχουν στν κίνησητα κα-
ταλήψων προσπαθώντας νά τά ξανατήσουν σέ μέσο
άσκησης πολιτικής πίεσης καί έξαγωγής πολιτικής
ύπερασίας πού θά τήν επενδύσουν στην αποδοτικό-
τερη συμμετοχή τους στó πολιτικό καί συνδικαλι-
στικό θέματα.

Ο Σχιζοειδής χαρακτήρας τών συντονιστικών έπιτροπών

Ένα απ'τά πιο δξιοθρήνητα φαινόμενα που παρατη-
ρήθηκαν στó κίνημα τών καταλήψεων, ήταν καί ό ρό-
λος τών Συντονιστικών έπιτροπών. Η διάσταση ά-
νάμεσα στις επιθυμίες τών μικρο - γραμειοκρατών
καί τήν πραγματικότητα, βρήκε τήν τελευταία έκ-
φραση της άκριβώς στó ότι θριαμβολογώντας για
τή δύναμή τους, άποκάλυπταν τήν πραγματικότητα
τών άδυναμια τους. Άκολουθώντας τις λαμπρότερες
παράδοσεις της άκρα άριστεράς τó κεφαλαίου,
σώφωνα μέ τις όποιες ό μόνος πραγματικός έχ-
θρός δέν κατονομάζεται, πλειοδοτούσαν σέ άγανά-
κτηση ένάντια στή "φασιστική" ΚΝΕ ή τήν "πυλη-
μένη" ΕΦΕΕ, προσπαθώντας άπεληκόμενα νά δισώσουν
τό μύθο τού διαχωρισμού άνάμεσα σέ "καλούς" καί
"κακούς" γραμειοκράτες. Έχοντας πάρει μία ιδέα
για τó ποιά θά είναι ή αντίμετώπιση τους απ' τόν
κόσμο σέ περίπτωση πού, πραγματοποιώντας τά νε-
λοία τους όνειρα, παύουν τόν ρόλο πού είναι προ-
ορισμένοι νά παύουν, έπέσταν διαρκώς τήν άπει-
λή ενός "νέου φοιτητικού κινήματος", σέ μία κα-
τάσταση πού γι' αὐτούς δέν είχε ούτε μπρός ούτε
καί πίσω. Είναι φανερό ότι γι' αὐτούς, ή έπέκταση
πύ κινήματος τών καταλήψεων θά ήταν τó τελευ-
ταίο χτύπημα τού ήδη καταρρακκωμένου μύθου πού
καλλιεργούσαν γύρω απ' τόν έαυτό τους, ένθ ή άμα-
λοποίηση θά τους άδηγούσε πάλι στόν τόμο γνωστό
τους άχαρο ρόλο τού "δεύτερου βιολιού" μέσα στήν
ΕΦΕΕ καί στó Δ.Σ. Η άλη τους ιστορία δέν ήταν πα-
ρά μία σωπηλή έπίκληση καί μία προσπάθεια έξορ-
κισμού εκείνων άκριβώς τών δυνάμεων πού τους εί-
χαν σπαρώσει σέ μία θέση πού ούτε τήν έπιζήτησαν
ούτε είχαν τήν δυνατότητα νά τήν καταλάβουν. Οι
συντονιστικές έπιτροπές, φύσει καί θέσει όργανα
πύ φοιτητικού κινήματος, βρέθηκαν άντιμέτωπες
μέ τήν άντίθεση άνάμεσα στis κατάληψεις τών φοι-
τητών καί στó "άλλο" κίνημα τών καταλήψεων πού
διαμορφωνόταν καί έμπλουτιζόταν καθημέρινα. Δέν
τους έμενε λοιπόν άλλη λύση παρά νά έλπιζούν ό-
τι θά καταφέρουν νά μετατρέψουν σέ ψήφους, στις
έπόμενες έκλογές, τήν ήλιθιότητα όσων φοιτητών
τούς άγανώνριαν πιστοποιητικά "συνεπαούς άντι-
ρεφορμισμός". Γι' αὐτό τό λόγο, ή έπέμβαση τού κρά-
τους σέ μία στιγμή διαλεγμένη προσεκτικά δέν ή-
ταν μόνον διάσωση πύ φοιτητικού συνδικαλισμού,
έτσι όπως παρουσιάζεται σήμερα, αλλά καί προσπα-
θεια για τή διάσωση τών ψευδοισθήσεων για μία

Τό ριζοσπαστικό στοιχείο πού καθορίζει τήν
κατάληψη ως εκείνη τήν μορφή ρήξης πού θέλει καί
μπορεί νά καθοριστεί ή ίδια τό περιεχόμενο της
πύ δέν είναι άλλο από τήν κριτική της γραμειο-
κρατικής χειραγώγησης, είναι ή έπιθετική τακτική
της γενίκευσης. Άν ή ίδια ή κατάληψη δέν άποδε-
χτεί στó σύνολό της τήν σύνδεση μέ τόν έξω κό-
σμο, οι πιθανότητες, αὐτή ή γενίκευση, νά της έπι-
βληθεί από έξω είναι μεγάλες καί καθοριστικές
γι' αὐτήν τήν ίδια τήν εξέλιξη της. Συγκεκριμένα,
ή κατάληψη, πού απ' τήν ίδια της τήν φύση είναι ή
ίδιοποίηση μιάς παραγωγικής μονάδας απ' τούς ί-
διοκτήτες της (κράτος καί άφεντικά), δέν μπορεί
παρά ως άπελευθερωμένη ζώνη τού έχθρού νά προη-
θεύει όλα τά υλικά, τεχνικά καί πνευματικά μέσα
για τήν όλική άπελευθέρωση της κοινωνίας.

έναλλακτική λύση μέσα στá ήδη καθορισμένα πλαι-
σια, τών ψευδοισθήσεων για ένα πιο άριστερό, πιο
έπαναστατικό φοιτητικό κίνημα.

Οι συντονιστικές έπιτροπές τών καταλήψεων άν
υπαρρούσαν νά θ ε ω ρ η θ ο υ ν ΕΞΟ απ' τήν συ-
γκεκριμένη πραγματικότητα τών καταλήψεων, ίσως
νά βρισκότουσαν νά έχουν ένα μόνο μελονέκτημα,
καί ίσως χωρίς συνέπειες: τó ότι δέν ήταν άμεσα
άνακλητές. Έπειδή όμως οι συντονιστικές έπιτρο-
πές άντικατοπτρίζαν τήν πραγματικότητα τών κα-
ταλήψεων καί φ α ι ν ο μ ε ν ι κ ά τήν καθόρι-
ζαν σέ μεγάλο βαθμό, ήταν φορτωμένες μέ όλα τά
μειονέκτηματα αὐτής της πραγματικότητας. Η πραγ-
ματικότητα αὐτή μπορεί νά συνοψιστεί στó ότι τό
κίνημα τών καταλήψεων δέν μπόρεσε νά ξεπεράσει
τις συνδικαλιστικές διεκδικήσεις. Κι' όταν άκόμα
φαινόταν νά τις ξεπερνά δέν τόκανε παρά μ' έναν
τρόπο καθ' όλα συνδικαλιστικό: τήν κλιμάκωση τών
αίτημάτων μέχρι τήν βελτίωση (sic) της καθημέ-
ρινης ζωής, τήν άμφισβήτηση της άσθενείας τού κα-
θηγητή (ποτέ βέβαια έπίθεση σ τ ό ν καθηγητή),
μέχρι τήν άόριστη "άλλαγή" τών σχέσεων στis ό-
ποιες παίρνει μέρος ένας φοιτητής όταν φυσικά...
παραμένει "ψυχρ τε καί σώματος" φοιτητής.

Οι φοιτητές όπως δέν κατάλαβαν τό "άλλο" πε-
ριεχόμενο πού ή κατάληψη ως μορφή ρήξης άπαι-
τούσε έτσι δέν κατάλαβαν καί τήν "άλλη" όργανω-
τική μορφή πύ άπαιτούσε ή κατάληψη ως έπανα-
στατικό περιεχόμενο. Έτσι, οι συνδικαλιστικές διε-
κδικήσεις διεκδικήθηκαν μ' έναν τρόπο καθ' όλα
συνδικαλιστικό. Οι φοιτητές, όπως τούς άναψή-
φισαν τις παρατάξεις καί τούς συνδικαλιστές συ-
λλέκτους τους για νά φωνητίσουν γι' αὐτό, έτσι
ώρα ψήφισαν τις συντονιστικές έπιτροπές για νά
κάνουν τις κατάληψεις. Δέν κατάλαβαν όμως πώς οι
καταλήψεις άπαιτούσαν τή δικιά τους συμμετοχή.
Οι φοιτητές ψήφισαν... "κατάληψη" αλλά δέν πτή-
σαν τό πόδι τους σ' αὐτήν. Για μία άκόμη φορά δέν
μπόρεσαν νά γράψουν τήν ιστορία τους. Είναι γι'
αὐτό άκριβώς πού οι συντονιστικές έπιτροπές δέν
ήταν άμεσα άνακλητές, είναι γι' αὐτό άκριβώς πού
οι συντονιστικές έπιτροπές ήταν όργανα διακο-
μητικά. Γιατί δέν θ' άποφάσιζαν οι συντονιστικές
έπιτροπές αλλά οι φοιτητές. Οι φοιτητές όμως εί-
χαν αὐτοπεριοριστεί στó νά ψηφίσουν... "κατάληψη".

Φαινομενικότητα και πραγματικότητα του κινήματος των καταλήψεων.

Τά έπεισόδια στο Φυσικοχημείο

Δέν μπορούμε νά μ'ήν ποίμε ότι θροσκόμεε μπροστά σέ μία φοιτητική εξέγερση — τίς όποιες καίς δέν μπορεί νά προσεφέλλει τίς συνέπειες και τίς προεκτάσεις...

ΚΑΙ ΘΦΕΙΛΟΥΜΕ νά παραδεχόμεε ότι η φοιτητική αυτή εξέγερση έρχεται σέ μία δύσκολη ώρα. Τώρα, πού — λόγω τίς ακρίδειας και του πληθωρισμού — μπορεί νά σμίκρουν από στιγμή σέ στιγμή μέ τους φοιτητές άνεργοι, υπάλληλοι, εργάτες, συνταξιούχοι και μικροεργαζόμενους...

ΘΦΕΙΛΟΥΜΕ, δηλαδή, νά παραδεχόμεε ότι οι κοινωνικές διαίτητες είναι πιά πιθανές από ποτέ...

ΚΙ ΕΙΜΑΣΤΕ δέδιοι, ότι μπροστά στόν κίνδυνο μιάς γενικότερης ταραχής, θά κατέλπει στόν τόν... Όλμωπα του — κατά τήν προοίμια του συνθήκη — ο Πρόεδρος τίς Κυβέρνησης και θά εξαγγελίσει: Καταργείται ο νόμος 815!

ΚΙ ΕΝΑΣ ακόμη υπουργός θά έκει υπερελαγγιστεί και ταπεινωθεί. Χωρίς λόγο. Έτσι, απλώς γιά νά μ'ήν ξεκινάμε τό μυθο τών παιδιών του Κρόνου!

ΕΚΕΙΝΟ, λοιπόν, πού θά πράξει ο Πρωθυπουργός ενδοκρινόμενος σ' ένα μ'ήνα — τολμωπριντας μέχρι τότε και τήν εκπαίδευση και τήν κοινωνική γαλήνη — άς τό πράξει τώρα ο υπουργός τίς Παιδείας — κατά πού προοιδιαζει σέ δημοσίον άνδρα: Άς καταργήσει τό νόμο 815!

ΘΑ ΕΙΝΑΙ πράξη συνετή και γενναία. Καί πού παρ'ότις αδυνάτεστατη...

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ-16/12/79

Ό έκαυγχρονισμός στήν άνώτατη εκπαίδευση δέν είναι παρά έκαυγχρονισμός τίς τ ε χ ν ο κ ρ α ν τ ι α ς. Έκαυγχρονισμός πού ήδη, "στό βουβά", πολλή πρίν τό νόμο 815, έπιτέλεστηκε έκεί πού έπρεπε: στό πολυτεχνείο, τήν έλίτ τίς τεχνοκρατίας και στό ΚΑΤΕ, τήν "πλέμπα" τίς τεχνοκρατίας. Ό νόμος 815 δέν προσάθησε νά κάνει τίποτ' άλλο παρά νά έκαυγχρονίσει μερικές λεπτομέρειες πού άπορούσαν τήν άβιλιότητα τίς φοιτητικής ζωής. Είναι προφανές γιατί στόν θεωρηματοθητικό, στόν Φιλοσοφικό, στό Νομικό και στόν Οικονομικό κύκλο — κύκλοι σπουδών πού βγάδουν δικηγόρους, στελέχη επιχειρήσεων και καθηγητές τίς μέσης εκπαίδευσης — δέν χρειάζεται κανείς απολύτως έκαυγχρονισμός. Τώρα γίνεται κατάδηλο γιατί στόν νόμο 815 δέν διακυβεύεται τίποτα πέρα άπ' τό κύρος τίς κυβερνήσεως και τίς άντιπολίτευσεις. Τώρα φαίνεται γιατί "ό ν.815 είναι τό τελευταίο χαρτί τού συνδικαλισμού στό πανεπιστήμιο", όπως σωστά παρατηρεί έφημερίδα τοίχου (5) πού κυκλοφόρησε στήν κατάληψη τού Χημικού και κατάβαζε πώς ή "κατάργηση τού ν.815 δέν μπορεί παρά νά είναι τό "τελευταίο ο" συνδικαλιστικό αίτημα.

Ή έπικίνδυνη τροπή πού πήραν τά πράγματα μέ τίς καταλήψεις όφείλεται πραγματικά στό Χημικό τμήμα. Τό Χημικό — ή άριστοκρατία τίς Φυσικομαθηματικής και τό μόνο τμήμα τίς πού έπλ τό πλείστον δέν βγάζει καθηγητές άλλα χημικούς γιά έργοστάσια — χωρίς νά τό έκαυγχρονίσουν ούσιαστικά, προσάθησαν άπλά και μόνο νά τό βάλουν στό συθμό τίς νέας πραγματικότητας τίς έλληνικής κοινωνίας. Οι συνέπειες αυτού τού λάθους άπέδειξαν, γιά μιά φορά ακόμη, τήν εύθραυστη ίσοροπία τίς δημοκρατίας τού κεφάλαιου στήν Έλλάδα. Σχετικά γρήγορα τήν κατάληψη τού Χημικού άκολούθησε τό Φυσικό, χωρίς βέβαια νά πολυκαταλαβαίνει τί ακριβώς συμβαίνει. Αυτό όμως άρκοφους γιά νά γίνει τό Φυσικοχημείο ένα κατεληγμένο κτίριο.

Όταν ή ΕΦΕΕ — ή βιομηχανία τίς χειραγώγησης — μπαίνει στίς καταλήψεις, υποθετώντας πρόταση τίς ΠΑΣΠ γιά πανελλαδικές καταλήψεις στίς 17, 18 και 19 Δεκέμβρη '79 (κι 'όχι 8, 9 και 10 Γενάρη '80 όπως έλχε προταθεί σέ προηγούμενη συνεδρίαση), όλοι οι μικροχειραγωγοί πού μέχρι έκείνη τήν ώρα μπορούσαν ν' άνταγωνίζονται τήν ΕΦΕΕ στή βολική βάση γι' αυτούς, τού ότι ή ΕΦΕΕ είναι πολυήμενη — άφού μάλιστα ή ΕΦΕΕ δέν συμμετείχε στίς καταλήψεις τό έργο τους γινόταν εύκολότερο — πανικοβλήθηκαν. Ήξεραν πολύ καλά, πώς οι βιοτεχνικές χειραγώγησης πού διατηρούσαν, δέν 'άντιχαν γιά πολύ τόν άνταγωνισμό μέ τήν ΕΦΕΕ. Τήν ίδια άδυναμία άπέαντι στήν ΕΦΕΕ, παρουσίασε κι 'όλος ό

συρφετός πού ύποστήριζε τίς καταλήψεις "ώς είχαν" κι' αυτή ή έλλειψη, άντικαταπρίζονταν σέ όλες τίς φάσεις τών καταλήψεων. Είναι φυσικό, άφού οι φοιτητές παρέμειναν φοιτητικές συρφετός και άφού οι καταλήψεις δέν ύπόρεσαν έμπλουτισμένες μέ έξωφοιτητικά στοιχεία νά συγκροτήσουν ένα άντικαπιταλιστικό — άντιβιομηχανικό περιεχόμενο, νά μ'ήν υπαρέσουν και ν' άντιπαρεσθουν, άρχικά στούς μικροχειραγωγούς και στή συνέχεια στήν ΕΦΕΕ. Δέν ήταν όμως μόνο οι μικροχειραγωγοί (ΚΚΕ μ-λ, Μ-λ ΚΚΕ, Β' Πανελλαδική, ΟΠΑ, ΟΣΕ μαζί μέ τήν άσπεια περίπτωση τίς Κ.Ο. Μαχητής) αυτοί πού δέν ύπόρεσαν ν' άντιδράσουν στήν ΕΦΕΕ. Ήταν άκόμα οι άνεξάρτητοι φοιτητές καθώς και ή πλειονότητα τών αυτόνομων. Οι τελευταίοι βολέμενοι στόν πρακτικό κισμό τους και στήν άφελή άποιήν (πού ήταν και είναι άρκετά διαδεδομένη) πώς άποτελούν τή ν έα πνοή τού έπαναστατικού κινήματος, δέν ύπόρεσαν ούτε καν νά παρουσιάσουν δικιές τους θέσεις έκτός άπό ένα άδυσπρό άμύλημα άπ' όλες τίς ιδεολογίες πού κυκλοφορούσαν στήν πολιτική αγορά. Καί κάτι τέτοιο είναι φυσικό, άφού ή έννοια τίς αυτονομίας δέν άναφέρεται στήν έπαναστατική θεωρία ή τούλάχιστον σέ μιά έπαναστατική άποψη άλλα στήν όργάνωση και μόνο τού έπαναστατικού κινήματος. Αυτό είναι πού ποτέ δέν ύπόρεσαν νά καταλάβουν οι λεγόμενοι "αυτόνομοι".

Όταν ή ΕΦΕΕ σταθεροποίησε τή θέση τίς στίς καταλήψεις περνάει στήν άντεπίθεση. Έτσι, ενώ οι συντονιστικές έπιτροπές είχαν προγραμματίσει πορεία γιά τίς 14/12 στίς 4 τό άπόγευμα, ή ΕΦΕΕ καλεί σέ πορεία στό ύπουργείο παιδείας τήν ίδια μέρα τέσσερις ώρες νωρίτερα, στίς 12 τό μεσημέρι.

Οι συντονιστικές επιτροπές για μία ακόμη φορά έχασαν και το μόνο που μπόρεσαν να κάνουν ήταν να μεταθέσουν την ώρα της δικιάς τους πορείας, ώστε να συμπέσει με την πορεία της ΕΦΕΕ.

Θά έπρεπε να έχει ψευδοιστάσεις κανείς για να περιμένει μία ούσιαστική σ υ ν ο λ ι κ ή αντιμεπαράθεση του κινήματος των καταλήψεων απέναντι στην ΕΦΕΕ έφθασαν, άλλοι δεν είχαν συμφέρον να το κάνουν (οι μικροχρηματοί), άλλοι δεν είχαν φώσει και θέσει την δυνατότητα για αυτό (διδάφοροι ανεξάρτητοι φοιτητές ύποστηρικτές των καταλήψεων) και άλλοι έμποδίζονταν απ' την θεωρητική τους σύγκληση ("αυτόνομοι"- από δω και στο εξής με εισαγωγικά).

Η 14η Δεκέμβρη ήταν ή μέρα της κρίσης για το κίνημα των καταλήψεων. Κι' αυτό ήταν γνωστό από πριν. Ήταν σαφές πως το κίνημα των καταλήψεων ή θά βγαίνει προς τά έξω ή θά έσβηνη. Αυτή ή άποψη ήταν ή μόνη στην όποια συμφωνούσαν όλες οι δυνάμεις που συμμετείχαν στις καταλήψεις, ό καθενας βέβαια κάτω από διαφορετικό κίνητρο, σκοπούς και σκοπεύατο. Τό ότι ύπάρχε ή κοινή αήτή άποψη, δεν σημαίνει ότι αυτό πού όνομάστηκε "κίνημα των καταλήψεων" ήταν όνομασμένο όυτε βέβαια ό- τι θάπρεπε να έπιτευχθεί μία ένότητα, σημαίνει μόνο ότι π ρ α κ τ ι κ ά τό κίνημα των καταλή- ψων θά μπορούσε να συνδεθεί με τό γενικότροπο κοινωνικό κίνημα άνατροπής πού ύπόβσκε και έ- ξακολουθεί να ύποβάσκει. Ή πορεία στις 14/12, ή- ταν μία καλή εύκαιρία για αυτό. Ή σύγκρουση με την άδυναμία ήταν ένας καλός τρόπος να συνδε- θούν οι καταλήψεις μ' ένα γενικότροπο κίνημα άνα- τροπής στο όποιο θά συμμετείχαν οι έργοζόμενοι. Δέν ήταν ίσως ό καλύτερος τρόπος για να γίνει αήτή ή σύνδεση, ή όποια, μύ ένοντας άχέση με τούς τόπους δουλειάς και τούς άλλους κοινωνικούς χώ- ρους των έργοζομένων, θά ήταν σέ μεγάλο βαθμό έ- πιφανειακή. Όστόσο ή ούσιαστική σύνδεση θά μπο- ρούσε να γίνει και άργότερα με άπεργίες πού θά κλιμακώνονταν σέ άγριες άπεργίες και καταλήψεις. Τελικά στις 14/12 δέν έγινε τίποτα κι' αυτό δέν όφείλεται-όπως νομίζουν αήτοι πού έβελουφλόν- όυτε στους έπικεφαλείς των φοιτητών πού διαπα- ρματεύτηκαν με την άδυναμία προκειμένου να πε- ράσει ή πορεία και να φτάσει στή βουλή όυτε σ' αήτούς πού ήταν στο "κεφάλι" της πορείας και δέ προχόριζαν προς την άδυναμία. Τήν μέρα της πο- ρείας, κατά ένα παράξενο τρόπο, άπουσίαζαν απ' αή- τήν άκόμα κι' οι φετιχιστές της σύγκρουσης. Τό ό- τι δέν έγινε τίποτα όφείλεται στο ότι τίποτα δέν είχε όργανωθεί να γίνει από πριν. Άκόμα και ή Έπιτροπή για την Προώθηση των Καταλήψεων ή ό- ποία είχε συγκεντρώσει σχεδόν όλα τά ριζοσπα- στικά στοιχεία, παρέμεινε άδρανής.

Ή Έπιτροπή για την Προώθηση των Καταλήψεων, έχοντας απ' τήν μία τοποθετηθεί π ρ ι τ ι κ ά ά- πέναντι στο κίνημα των καταλήψεων-στοχεύοντας σέ προώθησή του, και έπιδιώκοντας απ' τήν άλλη τόν συντονισμό των έπαναστατικών όμάδων και τάσεων, είχε όλες τις προϋποθέσεις για να παίξει τόν κα- θοριστικό ρόλο πού έπέδωκε. Περιορίστηκε όμως στή διάδοση των ιδεών - ίδεών μάλιστα πού όλοι οι ιδεολόγοι έπαγρυπνούσαν για ν' άφρομώσουν - κι' αυτό έπέδωξε όμάδες μέσα στην Έπιτροπή δέν λειτουργούσαν και τάσεις δέν έμφανίστηκαν. Θά ή- ταν στήν καλύτερη περίπτωση ύποπτο άν μία παρό-

μοια έπιτροπή πετύχαινε να παίξει έναν καταλυ- τικό ρόλο χωρίς στο κοινωνικό κίνημα νάχουν γί- νει οι άπαιτούμενες διεργασίες όστε νάχουν δημ- ουργηθεί άνατρεπτικές κοινωνικές όμάδες και νά- χουν έμφανιστεί μέσα σ' αυτό άνατρεπτικές τάσεις.

Στις 16/12 ή ΚΝΕ προσπάθησε να καταλάβει τό Φυσικοχημείο, τό μόνο κτίριο στο όποιο τά Δ.Σ. δέν είχαν καμμία άπολύτως έπιρροή. Γι' αυτό τό σκοπό άρχισαν από ωρίς τ' άπόγεμα να συγκεντρώ- νονται κνίτες άπό όλες τις σχολές. Άλύο άργότερα έφτασαν εκεί κι' οι φοιτητές πού άντιπολίτευον- ται τήν ΕΦΕΕ καθώς και όρκετοί σύντροφοι. Τό "νέο" φοιτητικό "κίνημα" γρήγορα άρχισε τις διαπαρμα- τεύσεις με τό παλιό. Τίς άνέλαβε ένας φοιτητής του Φυσικού, συνδικαλιστής, μέλος του ΕΚΚΕ και ψι- σικά ήλίθιος. Άποφασίστηκε να μείνουν στο κτί- ριο μόνο οι φοιτητές Φυσικού και Χημικού. Όλοι οι φοιτητές του "νέου" κινήματος άποχώρησαν δι- πως έπλησι κι' όλοι οι σύντροφοι πού βρίσκονταν εκεί-μια και ή διαμάχη των χειραγωγών δέν τούς άφωρούσε. Όστόσο ή ΚΝΕ δέν άποχώρουσε και οι έκδηλώσεις βίας πού άρχισαν πήραν τέτοια έκταση όστε να ξεπεράσουν τό ποσοστό βίας πού άρμόζει σέ μία διαμάχη χειραγωγών. Τά έμμερώματα (17/12) ή ΚΝΕ, ένισχυμένη απ' την "Σπουδάζουσα" των Τε- χνικών σχολών-κομμάτι της πού όσο ύστερα σέ πνευματική δύναμη τόσο ύπερτερη σέ μυϊκή-πέτυ- χη κατάληψη του κτιρίου. Όμως τό κατεστραμ- μένο Φυσικοχημείο φανέρωνε πολύ καλά τό χαρα- κήτρο του "άλλου" κινήματος των καταλήψεων-ήταν ή σύγκρουση μεταξύ των άρντηνών και των ύπερασπι- στών αήτης της κοινωνίας. Έτσι ή ΚΝΕ γρήγορα ά- ποχώρησε μια και ή παρουσία της εκεί πέρα έκτός του ότι έγκυμονούσε καινούργιους κινδύνους, συν- έτεινε και στήν παραπέρα προβολή τού γεγονότος.

Ή βία πού άσκήθηκε στα έπείσοδια του Φυσι- κοχημείου ήταν βία, όχι άπέναντι στον "τραμπούκι- κο, σοσιαλαριστικό, δολοφονικό χαρακτήρα" της ΚΝΕ αλλά βία ενάντια στον χειραγωγικό χαρακτήρα της ΚΝΕ. Ήταν μία έμμεση άπειλή για τό τί πρόκειται να πάθουν όλοι οι χειραγωγοί του άνατρεπτικού κινήματος.

Ό "πόλεμος" των άνακινώσεων και καταγγελι- ών τις έπόμενες μέρες προσπάθησε να έξορκίσει τή πραγματική βία πού άσκήθηκε στους χειραγωγούς του κινήματος των καταλήψεων, στους χειραγωγούς του κοινωνικού κινήματος άνατροπής, απ' τό ίδιο το κίνημα. Προσπάθησε άκόμα να έξορκίσει τή βία πού κατατράκωσε τήν ιδεολογία του δημοκρατικού διδά- λουτου, πού διάλογου μεταξύ ή δ ε ο λ ο γ ι ώ ν , τή βία πού άπέκτησε έπιτέλους τις διαστάσεις έ- νός π ρ α γ μ α τ ι κ ο ύ διάλογου...

Μέσα στον κόσμο του όργανωμένου έμμεματος ή καθμερινή κριτική έπέμβασε μας μέσα στο κοινων- ικό κίνημα δέν μπορεί παρά να είναι ή μόνη ρι- ζική άλήθεια.

Οι Άριστοκράτες-Βάνδαλοι της Άθήνας

- ΜΠΡΟΣΟΥΡΑ 2 -

Σημειώσεις

1. Σ' άλλους συνδικαλιστικούς συλλόγους πιο "έπιθεκτικούς", αυτός ο άποκλεισμός έχει επιβληθεί. Για παράδειγμα, ο Δικηγορικός Σύλλογος 'Αθηνών έχοντας ξεκινήσει σαν συνδικαλιστικός σύλλογος, ήδη έχει περιβληθεί με σημαντικές εξουσίες: δίνει στους δικηγόρους άδεια και την άδεια εξασκήσεως έπαγγελματος!!! Κανείς δικηγόρος δεν μπορεί να δικηγορήσει αν δεν είναι μέλος του συλλόγου!!! Είναι φανερό γιατί ή θέση του προέδρου του δικηγορικού συλλόγου είναι πιο περιζήτητη κι' απ' την θέση ενός Βουλευτή άκόμα...
2. Γενικές Συνελεύσεις στις οποίες δεν θα συμμετέχουν μόνο φοιτητές αλλά και όποιος άλλος θέλει να συμμετάσχει στην συγκεκριμένη δραστηριότητα/άνταραχη.
3. Οι ανεξάρτητοι φοιτητές - φοιτητές μ' άλλη την

σημασία της λέξης - είναι πρόθυμοι να κάνουν τα πάντα, μπορούν να συγκρουστούν άκόμα και με την άσπ. νομία, προκειμένου να καταργηθεί ο έκάστοτε ν. 815 και να πάρουν τό...πτυχίο τους. Οι ανεξάρτητοι φοιτητές είναι οι πρώην άπολιτικοί φοιτητές που νομίζουν ότι με τον άνωνα ενάντια έκάστοτε νόμο-πλαίσιο και με την κατάργησή του, θά τους λυθούν, ως διά μαγείας, όλα τα προβλήματα που τους κατατρέχουν.

4. Κορνήλιος Καστοριάδης (Paul Cardan): Τό έπαναστατικό κίνημα στο σύγχρονο καπιταλισμό - ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΠΡΑΞΗ", 'Αθήνα 1972.

5. 'Η έφημερίδα τοίχου ύπογράφεται: "ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ σχολών μαζί με μή-φοιτητές ταξικούς συντρόφους" και άναδημοσιεύτηκε στο ά τεύχος του περιοδικού "Ο ΚΟΚΚΟΡΑΣ ΠΟΥ ΛΑΛΕΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ".

Τ Α Ο Ι Κ Ο Ν Ο Μ Ι Κ Α Μ Α Σ .

Μ' αυτήν τή ατήλη - ύπάρχει στα περισσότερα ξένα άναρχικά περιοδικά - επιδιώκουμε να είμαστε διαφανείς όσον άφορά τα οικονομικά μας και κυρίως στο πώς ξοδεύονται τα "κέρδη". Θέλουμε ο κάθε σύντροφος τήν κάθε στιγμή να μπορεί να μάς ελέγχει. Πιστεύοντας ότι ένα άναρχικό περιοδικό, αυτήν τήν έποχή, έχει μόνο πρόβει - και μπορεί - να είναι οικονομικά αυτότκες αλλά έχει και τήν δυνατότητα να καλύπτει ένα μεγάλο μέρος των έξόδων του χώρου, δημοσιεύουμε τα παρακάτω οικονομικά στοιχεία μας. Αυτή άκριβώς ή οικονομική ένίσχυση των δραστηριοτήτων του χώρου από τα έντυπα είναι ο μόνος τρόπος να ξεφύγουν τα έντυπά μας, ως ένα βαθμό, από τούς νόμους τής καπιταλιστικής άγοράς μιά και κάθε περιοδικό έχει κάποιο κόστος παραγωγής, κάποια τιμή και κάποια κέρδη.

ΕΣΟΔΑ 1ου ΤΕΥΧΟΥΣ

Φωτοσύνθεση..... 1500δρχ.
 'Υλικά μοντάς..... 1100δρχ.
 Χαρτί..... 2100δρχ.
 'Εκτύπωση..... 8400δρχ.
 Φύλμα..... 8500δρχ.
 Βιβλιοδεσία..... 5600δρχ.

ΣΥΝΟΛΟ..... 46000δρχ.

ΕΣΟΔΑ 1ου ΤΕΥΧΟΥΣ 70000δρχ.

"Κέρδος"..... 24000δρχ.
 'Αείσα..... 1000δρχ.
 Για καμπάνια άτε-
 λευθέρωσης και έγ-
 γύηση συντρόφου.... 3500δρχ.
 'Αείσα..... 3500δρχ.
 Άλλο έντυπο ύλικό..... 2000δρχ.
 'Υπόλοιπον..... 14000δρχ.

ΕΣΟΔΑ 1ου ΤΕΥΧΟΥΣ

Τυπώθηκαν 2000 τεύχη με τιμή χονδρικής πωλήσεως (μέσος όρος) 40δρχ. 'Απ' αυτά τε-
 ρύτου 250 ήταν κακέκτυπα ή δόθηκαν δω-
 ρεάν ή δέν είσπραξαμε χρήματα.

* ΣΥΝΟΛΟ..... 70000δρχ.

* 'Ηδη τό "Υπόλοιπον" χρωσισμο-
 ποιήθηκε για τό έξοδα του 2ου τεύχους.

Ἡ δημοκρατία χτίζει τὰ δικά της Νταχάου προκειμένου νὰ ἐπιβάλλει στὴν κοινωνία σιγὴ νεκροταφείου

Τὸ σωφρονιστικὸ σύστημα ὡς θεσμός τῆς ταξικῆς κοινωνίας ἀποτελεῖ ἀπὲρ ἀποδείξεω τῶν ἀντιθέσεων πού συνταράσσουσιν τὴν δημοκρατίαν τοῦ κεφαλαίου.

Μὲ τὴν ἀπομόνωση τοῦ φυλακισμένου ἢ καπιταλιστικῆς κοινωνίας ἀποβλέπει στὴν ἀπόκρυψη τῶν ἱδίων τῆς τῶν ἀντιθέσεων· στίς ρίζες τῆς πλειονότητας τῶν ὑποτιθέμενων ἐγκλημάτων, ὑπάρχει ἡ ἀντίσταση τῶν ἀτόμων στὴν οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ ὑπόταξη τους. Ἡ δικαιοσύνη καὶ τὸ σωφρονιστικὸ σύστημα ἔχουν λόγο ὑπαρξὸς μόνο στὸ βαθμὸ πού πρέπει νὰ ἐνοχοποιήσουν τὸν φυλακισμένο καὶ νὰ δικαιώσουν ἐπομένως τὴν καπιταλιστικὴ κοινωνία, ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀποψη οἱ φυλακὲς δὲν εἶναι στὸ κοινωνικὸ περιβάριο ἀλλὰ στὸ κοινωνικὸ ἐπίκεντρο. Τὸ σωφρονιστικὸ σύστημα θέλει νὰ ἐξαφανίσει τὰ ἀποδεικτικά στοιχεῖα τῆς χρεωκοπίας αὐτῆς τῆς κοινωνίας πού ἀρνεῖται τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἀutosυνείδηση τῶν ἀτόμων. Ὅλη ἡ ἱστορία τοῦ κεφαλαίου εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ σωφρονισμοῦ τῶν ἐργαζομένων καὶ τῆς ὑποταγῆς τῶν ἀρνητῶν τῆς μισθωτῆς εργασίας.

Ἄν ἡ ἀριστερὰ ἀποδέχεται καὶ ἀναπαράγει τὸν ἐλαχιστοῦ ποινικοῦ καὶ πολιτικὸν κρατούμενον εἶναι γιατί ἔχει πᾶν ἀπὸ καιρὸ νὰ εἶναι μὲ τὸ μέρος τῆς κοινωνικῆς ἐπανάστασης, πού δυναμικὰ θὰ ἐξονθάλει κάθε πρόβλημα στὸ κοινωνικὸ ἐπίκεντρο, ὅπου ἀπελευθερώσει τὶς ἱστορικὲς καὶ κοινωνικὲς δυνατότητες ἐπίλυσής του ἀπὸ τοὺς ἱδίους τοὺς ἐργαζόμενους.

Αὐτοὶ πού ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια διαστρεβλῶνουν τοὺς ἐπαναστάτες πού φυλακίζονται.

Αὐτοὶ πού ὅταν φωνάζουν "ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ" ἐνοῶν "ΑΛΛΥΣΙΔΟΣΤΕΣ ΤΙΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ", ἐφθασον οἱ φυλακισμένοι ἐπαναστάτες ἀγωνίστηκαν ὅχι μόνο ἐνάντια στὸ κράτος καὶ στὸ κεφάλαιο ἀλλὰ καὶ ἐνάντια στὴν πολιτικὴ, ἐνάντια δηλαδὴ στὴν ἐπιτάχυνση τῆς ἐξουσίας.

Αὐτοὶ πού ἐπιδιώκουν ἀπλῶς καὶ μόνο μιὰ ἀπύρνηση καὶ μιὰ δικαιοσύνη πού νὰ μὴν ἀναιρετοῦν καὶ νὰ σέβονται τὸ σύνταγμα, μιὰ ἀστυνομία καὶ μιὰ δικαιοσύνη στὴν ὑπηρεσία μιὰς ἀνεξέλεγκτης δημοκρατίας τοῦ κεφαλαίου.

Αὐτοὶ οἱ κάθε λογῆς ἐκουχρονιστές τοῦ κεφαλαίου, οἱ φιλελεύθεροι, οἱ προσθετικὲς ἐφημερίδες, οἱ ἀνανεωτὲς τῆς ἀριστερᾶς, οἱ κακόμοιροι οἱ φοιτητὲς πού κυνηγοῦν τὸ ἄδικο καὶ ὑπερασπίζονται τὸ δίκαιο, τέλος οἱ ὀργανωστές τῆς ἀκρας ἀριστερᾶς πού δὲν ἀποτελοῦν παρά τὴν ἀκρα ἀριστερὰ τοῦ κεφαλαίου, ἐρχονται, μ' ἀφορμὴ τὴν ἐξέγερση στίς Γουαϊκέτες φυλακὰς Κορυδαλλοῦ καὶ τὴν δημοσιότητα πού πῆραν οἱ συνθήκες σωφρονισμοῦ στίς φυλακὲς, νὰ θέσουν τὰ σόπια αἰτήματά τους, ἐρχονται νὰ ζητήσουν νὰ βελτιωθεῖ τὸ σωφρονιστικὸ σύστημα, ζητοῦν καλύτερες φυλακὲς, ζητοῦν ἀπ' τὸ κράτος νὰ ἐξονθάλει τοὺς ἀνθρώπους μὲ καλύτερο τρόπο.

ΟΧΙ! Τὴν ἀπάντησιν τὴν ἔδωσαν οἱ ἴδιοι οἱ κρατούμενοι μέσα στίς φυλακὲς. "Ποινικοί" κι' ἐπαναστάτες ἀρχισαν ν' ἀνυμνίζονται ἐνάντια στὸ σωφρονιστικὸ σύστημα, ἀρχισαν ν' ἀνυμνίζονται γιὰ μιὰ κοινωνία χωρὶς φυλακὲς, γιὰ μιὰ κοινωνία πού νὰ

μὴν εἶναι φυλακὴ.

Ἡ ἀντίληψη τοῦ κόσμου πού ἐνστερνίζεται τὶς κυρίαρχες ἰδέες, τὶς ἰδέες τῆς κυρίαρχης τάξης ἦταν καὶ εἶναι, ὅτι οἱ φυλακισμένοι γιὰ δίκαια τὸν κοινὸ Ποινικὸν Δικαίου ἀποτελοῦν ἀντικεινικὰ στοιχεῖα, ἐχθροὺς τοῦ καθενὸς μας. Ἰδιαίτην καὶ στὴν οὐσία τῆς παρῆμεναι ἡ ἀντίληψη τῆς ἀριστερᾶς: Οἱ φυλακισμένοι εἶναι χαμένα κομμάτια, παρόμοια, ἐχθροὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ γιὰ παράδειγμα ἀναφέρει τοὺς προαγωγούς, τοὺς νομούς, τοὺς ἐμποροὺς νερκοτικῶν. Ἐξοχῶς ὅμως τὴν πλειονότητα αὐτῶν πού βρίσκονται στίς φυλακὲς, ἔχοντες αὐτοὺς τοὺς "φτωχοδιόβολους" πού τὸ πρόβλημά τους δὲν εἶναι νὰ πλουτίσουν καί "νὰ πιάσουν τὴν καλὴ" αὐτοὺς τοὺς "φτωχοδιόβολους" πού οἱ πράξεις τους ("Τὰ ἐγκλήματα τους", ὅπως τὰ χαρακτηρίζουν οἱ δικαστές τους) ἔχουν νὰ κάνουν μ' ἕνα τρόπο ζωῆς. Εἶναι αὐτοὶ πού γνωρίζουν ἀπ' τὴν ἴδια τους τὴν ἐμπειρία πὺς ἡ μισθωτὴ ἐργασία μᾶς στερεὴ τὴ ζωὴ, εἶναι αὐτοὶ πού ἀρνούνται νὰ θυσιαστοῦν τὴ ζωὴ στὸ βωμὸ τῆς ἐπιβίωσης, εἶναι αὐτοὶ πού ἀρνούνται τὶς ἱεραρχημένες σχέσεις, αὐτοὶ πού ἀρνούνται τὸν τρόπο ζωῆς πού ἐπιβάλλει τὸ κεφάλαιο στὴν κοινωνία. Σ' αὐτοὺς τοὺς "φτωχοδιόβολους-ποινικοὺς" ἀπομένει μόνο νὰ καταλάβουν τὶς αἰτίες πού σ' ὁλόκληρον τὸν πληθὸν κάνουν τὴ ζωὴ ν' ἀσφυκτᾷ ἀπομένει ἡ στιγμή πού θ' ἀρνηθοῦν τὴς δυνάμεις πού ἐμποδίζουν τὴ ζωὴ νὰ πραγματοποιεῖται. Ἄν σήμερα οἱ "ποινικοί" ἀπλῶς καὶ μόνο καταστρέψουν τὴν εἰκόνα τοῦ παντοδύναμου καὶ ἀτρετοῦ κράτους πού προγραμματίζει καὶ σχεδιοποιεῖ τὰ πάντα, αὐτοὶ θὰ συμμετέχουν μὲ τὸ μεγαλύτερον πᾶθος στὸ κοινωνικὸ κίνημα ἀναποθήκευ. Καὶ ἥδη αὐθόρμητα ἔχουν συμμετάσχει ὡς ἕνα βαθμὸ στίς μεγάλες στιγμὲς αὐτοῦ τοῦ κινήματος στὴν Ἑλλάδα: στίς 23 Ἰουλίου στίς 25 Μᾶν, τὴν πρωτομαγιά τοῦ '77, πέρασ το Μῆν στὴν Ἀν. Βαρβάρα τοῦ Αἰγᾶλου.

Ἡ ἀριστερὰ ποτὲ δὲν θέλησε νὰ δεῖ εἶναι τοὺς φυλακισμένους, δὲν θέλησε ποτὲ νὰ δεῖ στὸ ἀποκρουστικὸ πρόσωπο τοῦ σωφρονισμοῦ καὶ τῆς δικαίας οὐσίας ἐναντὶ ταξικῶ θεσμῶν. Θεώρησε τὸν σωφρονισμό καὶ τὴν δικαιοσύνην θεσμοὺς πού προφυλάσσουν τὴν κοινωνία ἀπ' τὰ μίσματα, δντὶ νὰ θεωρησὶ τὴν ἴδια τὴν κοινωνία μίσματος καὶ μ' εἶναι θὰ κινδυνεύει ἡ ἴδια ἡ ἰδεολογία της. Ὁ φενακισμένος λόγος τῆς ἀριστερᾶς καὶ τῶν ἀνανεωτῶν τῆς πεθαίνοντες δὲν ἔχουμε πρόθεση νὰ τοῦ δώσουμε καμμιὰ παράταση ζωῆς. Ἡ ἀλληλεγγύη στοὺς κρατούμενους μπορεῖ νὰ γίνῃ μόνο στὴ βάση τῆς ἐνάντησιν στὴν κρατικὴ χτηνωδία. Ἡ ἀλληλεγγύη στοὺς κρατούμενους δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀπὸ καμμιὰ φιλανθρωπικὴ-χριστιανικὴ διδασχὴ οὔτε μόνο ἀπ' τὸ γεγονὸς ὅτι ἴσως αὐτοὶ δὲν ἔχουν μᾶς μπορεῖ νὰ βρίσκεται στὴ θέσιν τους σὰν ὑποτιθέμενοι ποινικοὶ ἢ πολιτικοὶ κρατούμενοι, ἡ ἀλληλεγγύη στοὺς κρατούμενους γίνεται ἐπειδὴ ἀκριβῶς οἱ ἀπάνθρωποι συνθήκες πού κυριαρχοῦν στίς φυλακὲς εἶναι οἱ ἀπάνθρωποι συνθήκες πού κυριαρχοῦν σ' ὁλόκληρὴν τὴν καπιταλιστικὴ κοινωνία, ἐπειδὴ ἡ κοινωνία ἔχει μεταβληθεῖ σὲ φυλακὴ, ἐπειδὴ ὁλαὺς μᾶς προσπαθοῦν νὰ μᾶς μετατρέψουν σὲ κρατούμενους καὶ δεσποφύλα -

ΚΕΣ.

Η πλήξη, ή απομόνωση κι' ή μοναξιά τών φυλακισμένων είναι ή ίδια πλήξη, ή ίδια απομόνωση, ή ίδια μοναξιά πού ζούμε όλοι μας τίς περισσότερες ώρες τού 24ωρου. Ο σωφρονισμός πού υφίστανται οί κρατούμενοι είναι ό σωφρονισμός πού δεχόμαστε όλοι μας, στήν οίκογένεια, στό σχολείο, στό στρατό, στό ψυχιατρείο, στό δουλειά, στίς άπε-

ρίες, στίς διαδηλώσεις, στό αστυνομικά τμήματα.

Η άλληλεγγύη στούς φυλακισμένους είναι υπόθεση τού καθένα, είναι υπόθεση κάθε εργαζόμενου, κάθε ανθρώπου πού θέλει ν' άντισταθεί σ' αυτό πού τόν εξοντώνει. Καί τότε είναι βέβαιο πώς οί φυλακές δέν θά σώσουν τ' άφεντικά γιατί τά γεγονότα θ' άσκήσουν τήν έμπροχτη κριτική τους, μέχρι τόν έλευθεριακό κομμουνισμό, μέχρι τήν άναρχία...

Οί Άριστοκράτες-Βάνδαλοι τής Άθήνας -ΜΠΡΟΣΟΥΡΑ 3 -

Τό κείμενο διαβάστηκε στή συγκέντρωση άλληλεγγύης σ' όλους τούς κρατούμενους, πού έγινε στό Προπύλαια στίς 12 τού Μάη.

ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

Μηνιαίο άντιεξουσιαστικό περιοδικό
τής Θεσσαλονίκης

Ἀναταραχή στὰ πανεπιστήμια στὰ τέλη τοῦ '80 σημαίνει πανικό στις τάξεις τῶν ἀφεντικῶν

"Τὰ Πανεπιστήμια καὶ τὰ ἄλλα Ἀνώτατα Ἐκπαιδευτικά Ἰδρύματα τῆς χώρας δὲν ἔχουν μόνον ἐκπαιδευτικό ρόλο νὰ παίζουν, ἔχουν ἄλλο ρόλο πολὺ σημαντικότερο, ἔχουν τὸν ρόλο νὰ προετοιμάσουν γιὰ αὐτὸν τὴν γιγνέουσα τάξη τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας" (ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν εἰσηγητικὴν ἔκθεση τοῦ Νόμου 5343/1932 τῆς Κυβερνήσεως Ἐλευθερίου Βενιζέλου μὲ ὑπογραφὴν παλαιῆς τὸν Γεώργιο Παπανδρέου). Καὶ ἐπικρίττει, κύριοι συνάδελφοι, αὐτὸς δὲ προορισμὸς, αὐτὸς δὲ στόχος τῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτικῶν Ἰδρυμάτων ἐπιτυγχάνεται καὶ εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευχθεῖ σύμφωνα μὲς τοῦτος ὅχι μόνον δὲν ἐπιτυγχάνεται ὁ στόχος, ἀλλὰ συμβαίνει ἐντελῶς νὰ ἀντιθετο. Προετοιμάζεται, ὅχι ἡ ἀγέτης τάξις, ἀλλὰ καὶ προετοιμάζεται ἡ ὑποβάθμισις τῆς ἐλληνικῆς νεολαίας. Προετοιμάζεται ἡ ἄλλοτρεσις τοῦ Κράτους. Διότι πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρῃ σύγχρονο Κράτος, χωρὶς διακεκριμένους ἐπιστήμονες;

(...) Ἀλλὰ κύριοι συνάδελφοι, αὐτὴ ἡ κατάσταση στὰ Πανεπιστήμια σὲ τὴν ὁρεκλεῖται; Ὅρεκλεῖται μῆπως στήν ἑλλειψὶ ὑποδομῆς ὅπως ἰσχυρίζονται πολλοί; Δὲν θὰ ἰσχυρισθῶ ὅτι ἡ ὑποδομὴ στὰ Πανεπιστήμια ἔχει ῥῥῶσι νὰ εἶναι τέλεια. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ θὰ ἰσχυρισθῶ εἶναι, ὅτι τὰ τελευταῖα 6 χρόνια ἔχουν προδοθῇ καὶ προδοθῇ καταληκτικῶς. (...) Θὰ μπορούσαν ὅσοι ἐπιτίθενται κατὰ τῆς ὑποδομῆς νὰ δικαιοδοθῶν ἐν οὐδὲ φοιτητῶν συνωστίζετο πρὸ αἰθουσῶν ἀπολύτως πλήθουν καὶ δὲν ἔλυναν εἶδρα νὰ καθίσουν. Πηγαίνετε στὰ Πανεπιστήμια, σὲ μᾶθημα ὁποιοῦδήποτε καθηγητῆ καὶ τοῦ πᾶν νέου καὶ τοῦ πᾶν δημοκρατικοῦ καὶ ἂν εἶναι περισσότερα ἀπὸ τὰ 20% τῶν ἐσθάνων κατελημμένα δὲ χροαὶ νὰ παρατηρῶ αὐτὴ τὴν στιγμήν.

(...) Τρίτο παράδειγμα, στὴ Βιομηχανικὴ Σχολή. Κατελήφθη ἡ Βιομηχανικὴ Σχολή. Γιατί; Διότι ἐξεδάστηκαν οἱ φοιτητὲς στὴν Στατιστικὴ καὶ ἔβηκαν ὅτι τὰ θέματα τοῦς ἦταν πολὺ δύσκολα καὶ εἰπαν νὰ ἐξαπαθῶσιν καὶ ὅλα θέματα καὶ μὲ τὴν ἀρνησιν τῆς Σχολῆς κατέλαβαν τὴν Ἀνωτάτην Βιομηχανικὴν. Καὶ ὑπάρχει συνέχεια στὴ Βιομηχανικὴ, παρουσιάστηκαν ὁρισμένοι φοιτητὲς ἀντὶ ἄλλων καὶ ἐξεδάστηκαν. Ἀνεκαλύφθη ἡ πλαστογραφία, ἡ ὁποία τιμωρεῖται ἀπὸ τὸν Ποινικὸ νόμο καὶ παραμένει φθινὴ στήν εἰσαγγελία. Αἵτημα: "Νὰ ἀνακληθῶν οἱ 11 ἀποβολῆς ἀπὸ τῆς πλαστογραφίας, νὰ σταματήσῃ ἡ κοινωνικὴ ὁδὴ, νὰ τοποθετηθῶν κατὰ τῆς εἰσαγγελικῆς παρεμβάσεως ποὺ καταλύει κάθε ἐπνοία Πανεπιστημιακοῦ ἀσπλῶν".

(...) Γιαὶ ποὺ δούλο μιλάω; Γιαὶ τὸ πανεπιστημιακὸ βέβαιον. Γιαὶ τὴν ἐλευθέρην διακίνηση τῶν ἰδεῶν. Γιαὶ τὴν δυνατότητα νὰ παρακολουθεῖ ὁ φοιτητὴς τὸ μᾶθημα καὶ ὁ καθηγητὴς νὰ διδάσκει. Εἶναι αὐτὸ ἐκεῖνο ποὺ ἰσχυρεῖ σήμερα; Μόνο αὐτὸ δὲν εἶναι. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι. Εἶναι δούλο γιὰ μικρομέσους, εἶναι δούλο γιὰ τὸν Κελελευθόν, εἶναι δούλο γιὰ τῆς συνειδητοσύνης τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος, εἶναι δούλο γιὰ προμελετῶν αἰτήματα, εἶναι δούλο καὶ γιὰ τῆς φυσικῆς ἀνάγκης ἀρμενέων ἂν περσοῦν. Ἀλλὰ δὲν εἶναι δούλο οὔτε γιὰ τὸν καθηγητὴ οὔτε γιὰ τὸν φοιτητὴ. Ἀλλὰ κυρεῖς καὶ κύριοι συνάδελφοι, τὰ πράγματα εἶναι ἀκόμη πᾶν ἐπικινδύνω ἀπὸ ὅτι, σὰς τὰ περιγράψω. Διότι δὲν ὑπάρχει κανένας κλητὴρ ποὺ νὰ τοῦ μὲ νὰ ζητήσει τὴν ταυτότητα ἐκεῖνον ποὺ νὰ εἰσέρχεται καὶ τὸ ἀνώτατο ἐκπαιδευτικὸ Ἱδρυμα. Ὁ ὁποιοῦσδήποτε μπορεῖ νὰ εἰσελθεῖ. Καὶ σὰς ἐρωτῶ. Εἶναι δούλο αὐτὸ δῶν τὸ οὐλοῦσδήποτε κακοποῖς μπορεῖ νὰ εὑρεῖ καταρύγην.

Γεώργιος Ράλλης, ἀπὸ τὴν ὁμιλία του στὴ Βουλὴ (20/12/80) σχετικὰ μὲ τὴν κατάσταση τοῦ ἐπικρατεῖ στὰ πανεπιστήμια τῆς χώρας. (Τὰ ἀποσκόματα τῆς ὁμιλίας παραθέτονται ὅπως δημοσιεύθηκαν σὺς ἐφημερίδες "ΒΗΜΑ" καὶ "ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ" τὴν ἐπομένη.)

Ἡ ἀπόλυτη ἀλήθεια σχετικὰ μὲ τὰ ΑΕΙ, μὲ τὴν κυνικότητα ποὺ τὴν ἐξαπέλυσε ἡ κυβέρνησις μπορεῖ νὰ συναγνωσθεῖ μόνο μὲ τὸ ἀπόλυτο ὑπερικό ψέμα τῆς ἀξιωματικῆς ἀντιπολίτευσης. Τὸ γεγονός πῶς ἡ ἀντιπολίτευσις ἐπιμένει νὰ κρύβει τὴν δρᾶσιν αὐτῆς τῆς καταπληκτικῆς μειονότητας (1) στὰ πανεπιστήμια, δείχνει ἀκριβῶς, πῶς ὅσο περισσότερο ἀπειλεῖται τὸ κοινωνικὸ καθεστὸς τόσο περισσότερο ἡ ἀντιπολίτευσις ἔχει κάθε συμφέρον νὰ τὸ προσποιεῖται. Τὸ ἀντιπολιτευτικὸ ψέμα, οὐμῶμα μὲ τὸ ὅποιο ἡ κατάσταση στὰ πανεπιστήμια ἀπειλεῖται στήν ἑλλειψὶ ὑποδομῆς κι' ὅχι ὅτι μὲ μείονότητα "ἐξαλλων" φοιτητῶν - ὅπως ἰσχυρίζεται ἡ κυβέρνηση - ἔχει τὸ προηγουμένον τὸ σὲ ψέμα καὶ τὴν προβοκάτσια τοῦ Α. Παπανδρέου μὲ τὴν ταξικὴ σύγκρουση τῆς 16ης Νοέμβριος '80. Ἡ μόνη φορὰ ποὺ ὁ προβοκάτορας Α. Παπανδρέου μιλά γι' αὐτὴν τὴν μειονότητα τὴν συζήτηση στὴ Βουλὴ (20/12/80) εἶναι γιὰ νὰ τὴν συκοφαντήσει καὶ νὰ συσκοτίσει κάθε τι σχετικὸ μ' αὐτήν. Λέει, ἐν ὀλίγοις, ὅτι οἱ

διασυνδέσεις αὐτῆς τῆς "ὑποπτης" μειονότητας εἶναι.... "ὑποπτες" ὅπως ἀκριβῶς ἀποκαλύφθηκε πρόφασις στὴν Ἱταλία γιὰ τῆς διασυνδέσεις τῶν "Ευρωβῶν Ταξιορχίων (!!!). Στὴν ἴδια συζήτηση ὅλοι οἱ ἄλλοι πολιτικοὶ δὲν ἔκαναν τίποτε ἄλλο ἢ τὸ νὰ φανερώσουν τὸν τρόπο τοῦς μισροπᾶσιν τὴν ὑπαρξὴ ὀρκισμένον ἔχθρῶν αὐτῆς τῆς κοινωνίας.

Π. Κανελλόπουλος: "Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐντοερνισθῶ τῆς μεθόδου τῶν φοιτητῶν, τῆς καταλήψεως τῶν Πανεπιστημίων. Μποροῦν οἱ φοιτητὲς νὰ εἶναι κομματικοποιούμενοι, ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ καταλαμβάνουν τὰ πανεπιστήμια, νὰ διχῶνουν τοὺς καθηγητὲς ἀπὸ τῆς αἰθουσῆς καὶ νὰ λερῶνουν τοὺς τοίχους μὲ συνθήματα χυδαῖα."

Γ. Μαύρος: "Ἐλέχθησαν φοβερά πράγματα γιὰ ἐπιγραφὰς ποὺ γράφθηκαν στοὺς τοίχους τῶν Σχολῶν, ποὺ ἂν εἶχαν γραφεῖ ἔξω δὲ ἀποτελοῦσαν ποινικὸ ἄδικημα, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τεθεῖ τέλος σ' αὐτὸ τὸ αἶσχος."

Χ.Φλωράκης: "Τό ΚΚΕ καί ἡ ΚΝΕ ἔχουν διαχωρίσει τή θέση τους ἀπό κάθε πρόξη, ὅπως βία ἐναντίον στούς καθηγητές, παρεμπόδιση ἐισόδου καθηγητῶν στό Πανεπιστήμιο, συνθήματα δαχτά με τούς ἀνώνυμους τῶν φοιτητῶν, ἐκδηλώσεις μνηνισμοῦ καί ἐκφυλισμοῦ.

(...) Ἡ κυβέρνηση προβάλλει ἀκόμα τίς ἐξτρεμιστικές ἐκδηλώσεις ὁρισμένων ἀσπμαντῶν ὁμάδων φοιτητῶν τῶν ἀναρχοαυτόνομων γιά νά χαρακτηρίσει ἀρνητικά στό μάτια τῆς κοινῆς γνώμης τό φοιτητικό κίνημα στό σύνολό του."

Ἡ φετεινὴ κρίση στό πανεπιστήμιο κορυφώθηκε στό Ε.Μ.Πολυτεχνεῖο, τό νὰ τῆς τεχνοκρατίας, ἐκεῖ πού ἡ κυριαρχία τῶν σταλινικῶν εἶναι ἀνομφισβήτητη. Τό ἐκ πρώτης ὥρας παράδοξο φαινόμενο ἐρμηνεύεται εὐκόλα ἀν θεωρήσουμε τούς λόγους γιά τούς ὁποίους ἡ ΚΝΕ καί κατά δεύτερο λόγο τό ΠΑΣΟΚ ἀποφάσισαν τήν "κατάληψη" (2) τοῦ Πολυτεχνεῖου:

1) Ὁ ἐντατικὸς ρυθμὸς σπουδῶν στό Πολυτεχνεῖο γίνεται, σήμερα, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ἀναγκαῖος γιά τήν παραγωγή αἱ τῆν Ἑθνικὴ Οἰκονομία. "Νά τό πάρουν ἀπόφαση οἱ φοιτητές ὅτι δέν μπορεῖ νά γίνει ἄλλιως, τό Πολυτεχνεῖο θέλει μελέτη καί μελέτη σκληρή. Ἄν δέν τούς ἀρέσει μποροῦν νά γίνουν τεχνικοί." ὁλῶνουν ἐπανελημμένα καί χαιρέκακα, παλαίμαχοι τεχνοκράτες καί ἄλλα νῦν ἡ πρώην μέλη τοῦ Τ.Ε.Ε., κυρίως μέσα ἀπ' τὰ "γράμματα ἀναγνωστῶν" τῆς ἐφημ. "ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ". Αὐτοί, λοιπόν, ὁ ἐντατικὸς ρυθμὸς στό Πολυτεχνεῖο, πού ἀνάγκασε τούς φοιτητές νά κατανοήσουν μέχρι ἕνα βαθμὸ, πὺς τούς στεροῦν τὴ ζωὴ, ἦταν ἡ κύρια αἰτία τῶν κινητοποιήσεων στό Πολυτεχνεῖο. Ἡ ΚΝΕ καί τό ΠΑΣΟΚ θά ἔπρεπε ἡ νά προτείνουν αὐτοὶ τίς καταλήψεις καί ἐπομένως νά εἶναι συγχρόνως αὐτοὶ πού θά τίς διευθύνουν ἡ, νά τίς δοῦν νά γίνονται ἔξω καί ἐνάντια σ' αὐτούς, κάτω ἀπ' τήν ἱαχὴ "ΚΝΕ-ΠΑΣΟΚ πουλᾶνε τούς ἀνῶνες". Φυσικὰ προτίμησαν τό πρῶτο.

2) Διευθύνοντας αὐτοὶ τίς καταλήψεις θά μπορούσαν πολὺ εὐκόλα νά τίς ἐκφυλίσουν ἀφοῦ ἤδη ἡ πλειονότητα τῶν φοιτητῶν ἐξακολουθεῖ νά μὴν ἐχει καταλάβει τί εἶναι κατάληψη.

3) Οὔτε στήν ΚΝΕ οὔτε στό ΠΑΣΟΚ συνέφερε προεκλογικὰ ἡ ἑλλείψῃ ἀγωνιστικότητας - τό ἐλάχιστο (σὴν καλύτερη περίπτωση γι' αὐτούς) πού θά φαινόταν στή μεγάλη μ ἀ ζ α τῶν φοιτητῶν.

Ὅμως ἔρχονται φορές πού οἱ ἀφομοιωτές, χωρὶς νά τό καταλάβουν, ἀφομοιώνονται οἱ ἴδιοι καί δημιουργοῦν αὐτοὶ τήν κατάσταση πού προσπαθοῦν νά ἐκφυλίσουν καί νά ξεορκίσουν. Αὐτὸ ἀκριβὺς ἐνῖνε στό Πολυτεχνεῖο. Ἡ ΚΝΕ καί τό ΠΑΣΟΚ " κρίνοντες ἐξ ἰδῶν τὰ ἀλλότρια", νόμισαν ὅτι ἡ ἀντιφοιτητικὴ-ἀντιπανεπιστημιακὴ μειονότητα κάνει ἰ δ ε ο λ ο γ ι κ ὸ πόλεμο μέσα στό πανεπιστήμιο καί ἔτσι δὲν ὀργάνωναν αὐτοὶ τίς καταλήψεις θά τίς ἐκκλιναν τό στόμα. Ἐτοί, ἐκπλήρωσαν αὐτοὶ τὸν ξεκάθαρο στόχο αὐτῆς τῆς μειονότητας: με τίς ἀποχές τους (βλ. σμ. 2) μπλοκάρισαν τήν λειτουργία τοῦ Πολυτεχνεῖου.

Ἡ ἀποχή στό Πολυτεχνεῖο ἦταν παρόμοια μέ τήν ἀποχή πού ἔγινε τὴν ἀνοιξὴ τοῦ '80 στό ΚΑΤΕΕ (δνομάστηκε βέβαια κι' ἐκεῖ, ἀπ' τούς σταλινικοὺς πού τὴν ὀργάνωσαν, "κατάληψη"). Τὸ ἀποτέλεσμα στό

ΚΑΤΕΕ ἦταν τό ἴδιο: μπλοκάρστηκε ἡ λειτουργία τους, οἱ σπουδαστὲς ἐπαῖναν νᾶναι μηχανεὲς πού διαβάζουν, παρακολουθοῦν καί δίνουν ἐξετάσεις καί ἐπιπλέον ἐπειδὴ χάθηκε ἡ περίοδος μπόρεσαν νά ἐπιδύκουν τήν μεταφορά ὅλων τῶν μαθημάτων στό πτυχίο! Τώρα στό ΚΑΤΕΕ, τὰ κλαυουρίσματα τῶν καθηγητῶν γιά τό κακό πού ἔκαναν οἱ καταλήψεις μποροῦν μόνο, νά ἐπιβεβαιώσουν πὺς στό σύνολό τους οἱ καθηγητῆς τῶν ΚΑΤΕΕ εἶναι πνευματικὰ καθυστερημένοι καί ἄξεστοι (κυριολεκτοῦμε ἀλλά μὴν ἐντυπωσιάζεσθε!).

Τελικὰ, ἡ πρακτικὴ πού ἀναπτύχθηκε πέρου στό ΚΑΤΕΕ, φέτος στό Ε.Μ.Πολυτεχνεῖο καί τήν Βιομηχανικὴ Θεσσαλονίκης ἔχουν ἕνα σημαντικὸ κοινὸ παρονομαστή: Τὸ μπλοκάρισμα τῆς λειτουργίας τοῦ πανεπιστημίου καί τήν κριτικὴ τῆς φοιτητικῆς μιζέριας. Τώρα μέ τὴν συνεχιζόμενη κρίση τῶν ΑΕΙ γίνεται φανερὴ ἡ ἀξία τοῦ συνθήματος τῶν ἀναρχικῶν τὸ Δεκέμβρη '79: "Τὸ πανεπιστήμιο ὑπάρχει μονάχα ὡς θεσμὸς τῆς ταξικῆς κοινωνίας: τό μόνο "κόκκινο" πανεπιστήμιο εἶναι αὐτὸ πού καίγεται!"

Μιχαὴλ ΠΡΩΤΩΨΑΛΤΗΣ

Σημειώσεις.

(1). Μιά μεγάλη σημείωση πού κάποτε ἔπρεπε νά γίνει

Ἡ μειονότητα αὐτῆς, οἱ λίγοι ἐπαναστάτες "φοιτητές" ἀνέμεσα στοὺς πολλοὺς φοιτητές "ἐπαναστάτες", δέν προσπαθεῖ νά ὀργανώσει ἕνα διαφορετικὸ φοιτητικὸ κίνημα, ἀφοῦ ἔχει ἐπίγνωση πὺς τό "ἐνωμένο φοιτητικὸ κίνημα", ὅσο δέν εἶναι ἐνωμένο, ἄλλο τόσο δέν εἶναι, κι' οὔτε μπορεῖ ποτέ νά γίνει, κίνημα. Ἡ μειονότητα αὐτῆς ἔχει μόνο στόχο τῆς τήν ἀποδιοργάνωση τῶν πανεπιστημίων.

Τὸ Δεκέμβρη τοῦ '79, τό κίνημα τῶν καταλήψεων, ἀφοῦ δέν μπόρεσε νά ἐπεκταθεῖ ἔξω ἀπ' τὸ πανεπιστήμιο καί ἀφοῦ παρέμεινε φοιτητικὴ ὑπόθεση, οἱ ἰδέες καί ἡ πρακτικὴ αὐτῆς τῆς μειονότητας, πού βρέθηκαν γιά μιὰ στιγμή στό ἐπίκεντρο τοῦ ἐνδο-

ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ, ΤΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ... ΚΟΥΝΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΜΕ ΤΗΝ ΠΛΑΣΤΗ ΑΦΙΣΣΑ

● Αναφορά στις φοιτητικές εκλογές του '80 και του '81

Οι φοιτητικές εκλογές του '80

Η στάση των έπαναστατών απέναντι στις φοιτητικές εκλογές και στις άλλες φοιτητικές διαδικασίες είναι έπακροβως καθορισμένη. Κυμνιόμαστε απ' την πλήρη άδυστοχία (χαρακτηριστικό παράδειγμα οι φετεινές εκλογές του '81) μέχρι της δημιουργία σκανδάλων πούχουν ως στόχο να κάνουν το αίσχος της φοιτητικής θλιότητας ακόμα πιο έπαλχοντο ώστε κανείς να μην τρέψει ψευδοαθήσεις για την φοιτητική παροσκυμωδία εκτός απ' τους ίδιους τους φοιτητές. Οι έπαναστάτες δέν κάνουν στρατολόγηση στο πανεπιστήμιο επειδή έ ν γ έ ν ε ι δ έ ν α σ τ ρ α τ ο λ ο γ ο υ ο υ ν κ ι' επειδή δέν άπενυθύνονται σε φοιτητές. Οι μαγαζάτορες της άριστερας μπορούν να κοιμούνται ήσυχτοι: το πανεπιστήμιο θά μείνει άποκλειστικά δική τους άγορά. Κάθε έπαναστατική έπέμβαση πού έχει να κάνει με το πανεπιστήμιο ή τόν φοιτητή στην πραγματικότητα άπενυθύνεται μόνον σ' αυτούς τους έπαναστάτες "φοιτητές" πού άν και δέν ξεπερνούν ποτέ το 5% - 10% άστοςο, κινούντο άνάμεσα στην πληθώρα των "έπαναστατών" φοιτητών, είναι άκραιο ά άποδιοργανώσουν τα πανεπιστήμια ή να δώσουν έγκαισμα σε έξωφοιτητικές ταραχές. Άκριβως αυτό είναι κι' οι στόχοι κάθε έπέμβασης στο πανεπιστήμιο: αυτές είναι κι' οι φιλοδοξίες αυτού του κειμένου. Κατά τα άλλα, περιφρονούμε την περίληψη φοιτητική άμφισβήτηση περισσότερο άπ' ότι... έναν παπά, ένα δάσκαλο, ένα χωροφύλακα ή ένα μεσαίο κομματικό στέλεχος.

Οι φοιτητικές εκλογές του '80 άφάνισαν το τέλος του κινήματος των καταλήψεων. Αυτό πού, σε μεγάλο βαθμό, λεγόταν καταχρηστικά "κίνημα των καταλήψεων" έπαυσε να είναι και κίνημα. Οι εκλογές του '80 ήταν ή χαρακτηριστική βολή στις καλήψεις πού παρέμειναν τελικά με ά φοιτητική ύπόθεση. Οι ανεξάρτητοι φοιτητές, ή Πανελλαδική και οι άγωνιστικές συσπειρώσεις με το φοιτητικό τους χιούμορ, πού δέν είναι παρά ή άμυαλή κατάληξη του άνάδυνου γυνωσιακού χιούμορ, έπέφεραν με ά σημαντική άνανέωση στο φοιτητικό θέαμα. Αύτην άκριβως την άνανέωση καθώς και την συνεπή φ ο ι τ η τ ι κ ή στάση πού κράτησαν στη διάρκεια των καταλήψεων, έξαργύριζαν στις εκλογές.

Τό σκάνδαλο

Όμως ό άνάτος των καταλήψεων δέν έπρεπε να βάλει τέλος στην άποδιοργάνωση του πανεπιστημίου. Μ' αυτήν την προοπτική τυπώσαμε και κυκλοφορήσαμε άφισσα (έβλεπεν της ΕΦΕΕ) δείχνοντας σ' όσους δέν έθελοκυφούν (έπόμενες στο πανεπιστήμιο άπενυθνήκαμε άποκλειστικά σ' αυτούς τους έπαναστάτες "φοιτητές") ότι: (1ον) Τό κύρος της ΕΦΕΕ στις διαπραγματεύσεις με την κυβέρνηση ένισχύεται μόνον όταν οι καταλήψεις έχουν τελειώσει (με την έπέμβαση της ΕΦΕΕ) και ή φοιτητική γραμειοκρατία (Διοικητική Συμβούλια, εκλογές, πανοπουδαστικό συνέδριο) λειτουργεί κανονικά. (2ον) γραμειοκρατίες μπορούν πάντα να συνεννοηθούν πολύ εύκολα. (3ον) Ό πραγματικός κίνδυνος για το κοινωνικό καθεστώς προέρχεται μόνον απ' όσους άπέχουν απ' τις εκλογές και συγκρόνως σσμποτάρουν το δλο θεσμικό παιχνίδι στο ΑΕΙ, έπιτίθενται στους χειραγωγούς (ΕΦΕΕ, Δ.Σ.) πού προσπαθούν να κρατήσουν κάθε κίνηση πού ξεκινάει απ' το πανεπιστήμιο σε φοιτητικό και πανεπιστημιακό πλαίσιο, άποδιοργανώνουν το πανεπιστήμιο. Ό πραγματικός κίνδυνος για το κοινωνικό καθεστώς και το πανεπιστήμιο του προέρχεται - όπως έμψανίζουμε την ΕΦΕΕ να έλει στην άφισσα: απ' τους τυχοδιωκτισμούς των άναρχικών ένώτανα στα δημοκρατικά διοικητικά συμβούλια. (3ον) Ίδιωτην βαρύτητα κατέχει ό ρόλος του χειραγωγού πού παίζει ή ΕΦΕΕ για λογαριασμό του κοινωνικού καθεστώτος.

ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ
Συναδελφάι
Κυκλοφορεί άπό το "Σπουδαστικό της Άφισσας" η προβοκατορική αυτή άφισσα

Εκλογοφανής* ήταν ή προβοκατορική άφισσα, πού συμπεριλάμβανε άποδοκτικόν πανοπιστήμιον, κυκλοφορήσεν το σπας της ΕΦΕΕ, άνοηρίσεν ότι έπρεπε να ενισχυθεί το κύρος της ΕΦΕΕ, δείχνοντας με εύστοχο τρόπο ότι ή βάση άμωρσίνεται την ηγεσία της (!!!)

"ΠΡΕΙΝΗ" - 5/3/80

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Συνάδελφοι και Συνάδελφισσες,

Καταγγέλλουμε τη μεθοδευμένη προβόκατσια πού μειοψηφία «φοιτητών» έχει εξαπολύσει ενάντια στα υπεύθυνα εκλεγμένα όργανα του Φ.Κ. και ιδιαίτερα ενάντια στην Ε.Φ.Ε.Ε. και τὰ Δ.Σ.

Καταγγέλλουμε αυτά τὰ ύποπτα άναρχικά στοιχεία πού προσπαθούν ν' άποπροσανατολίσουν τή μεγάλη μάζα των φοιτητών, ρίχνοντας άνεύθυνα τυχοδιωκτικά συνθήματα και βάλλοντας εναντίον των φοιτητικών εκλογών και των θεσμών του δημοκρατικού φοιτητικού κινήματος.

Καταγγέλλουμε επίσης τή μερίδα εκείνων των φοιτητών πού υποβάλλουν τέτοιου είδους ύποπτες ενέργειες, άποσκοπώντας σέ μικροπαραταξιακά ώφέλη, άποβλέποντας νά μήν άποκοπούν άπό τό διασπαστικό «ρεύμα» τής «άυτονομίας», αλλά νά ψηφοθηρήσουν μέσα σ' αυτό. Κατ' αυτόν τόν τρόπο επιτρέπουν στίς έξτρεμιστικές μειοψηφίες νά θίγουν τό κύρος των όργάνων του Φ.Κ. και τό ίδιο τό Φ.Κ.

Πιστεύοντας, πώς ή κοινωνική θέση ώς φοιτητών μάς προσδίδει μία ιδεολογία πού άντιτίθεται στην άποδιοργάνωση των πανεπιστήμιων πού έπιχειρούν οί άναρχικοί,

— Καλούμε κάθε δημοκράτη και πατριώτη φοιτητή σέ έπαγρύπνηση, αυτήν τή «δύσκολη» εποχή πού ή κυβερνητική πολιτική και ή διεθνής κρίση έχουν φέρει τή χώρα μας σέ άδιέξοδο

— Καλούμε κάθε φοιτητή νά γραφτεί στό σύλλογό του, ώστε ένωμένο τό Φ.Κ. νά άντιμετωπίσει τήν έπίθεση των έξτρεμιστών πού έχουν σά στόχο νά καταστρέψουν τό πανεπιστήμιο, τόσο σά χώρο εκπαίδευσης, όσο και σά χώρο πολιτικού προβληματισμού και δημοκρατικού-ιδεολογικού διαλόγου.

— ΟΛΟΙ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΙΣ 5 ΜΑΡΤΗ

— Η ΑΠΟΧΗ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ

— ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥΣ

Κ.Σ. τής Ε.Φ.Ε.Ε.

"ΒΗΜΑ" - 5/3/80

Σύμφωνα μέ τήν άθήσσα: "Γιά νά κατανοήσει ή κυβέρνηση ότι ή τάξη και ή γαλήνη στά ΑΕΙ μπορεί νά περιφρουρηθεί μόνον σέ συνεργασία μέ τήν ΕΦΕΕ και τούς φοιτητικούς συλλόγους".

Στή συνέχεια, κυκλοφορήσαμε ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ μέ τήν ύπογραφή του Κεντρικού Συμβούλιου της ΕΦΕΕ άκριβώς γιά νά μάς δοθεί ή εύκαιρία ν' άποκαλύψουμε τήν φοιτητική πραγματικότητα στην τελευταία της λεπτομέρεια. "...Καταγγέλλουμε τή μεθοδευμένη προβόκατσια πού μειοψηφία "φοιτητών" έχει εξαπολύσει ενάντια στα υπεύθυνα εκλεγμένα όργανα του Φ.Κ. και ιδιαίτερα ενάντια στην ΕΦΕΕ και τὰ Δ.Σ....". Έδώ άκριβώς άποκαλύπτουμε πώς στην πραγματικότητα ενάντια στην ΕΦΕΕ και τὰ Δ.Σ δέν στρέφεται όλος ό φοιτητικός σურφετός τής άμφισβήτησης αλλά μόνον μία μειοψηφία "φοιτητών", αυτοί οί "φοιτητές" έπαναστάτες πού προαναφέραμε. Τά είσαναγνικά τήν λέξη /φοιτητές/ τά βάλαμε, όπως μπορεί νά διαπιστώσει ό άναγνώστης, και στην ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ καί έχουν ιδιαίτερη σημασία. Τά χρησιμοποιεί άλλωστε και ή ΕΦΕΕ στίς πραγματικές καταγγελίες της. Οί χειραγωγοί ξερούν άπό ποιούς κινδύνους ουν: άπ' αυτούς τούς άναρχικούς "φοιτητές". Συνεχίζουμε μέ τήν ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ μας/τής ΕΦΕΕ : "...Καταγγέλλουμε επίσης τή μερίδα εκείνων των φοιτητών πού υποβάλλουν τέτοιου είδους ύποπτες ενέργειες, άποσκοπώντας σέ μικροπαραταξιακά ώφέλη, άποβλέποντας νά μήν άποκοπούν άπό τό διασπαστικό "ρεύμα" τής "άυτονομίας", αλλά νά ψηφοθηρήσουν μέσα σ' αυτό...". Έδώ στή λέξη /φοιτητές/ δέν ύπάρχουν είσαναγνικά ό-κριβώς γιατί ύπονοούνται 100% γνήσιοι φ ο ι τ η τ έ ς. Υ-

πονούνται οι άρρωστοί (ή μεσοθήλια του ΚΣ της ΕΦΕΕ) που μ' έπικρατοίς ή τή Β' Πανελλαδική άν και δέν διαφέρουν σέ τί- ποτα άπ' τήν πλειοψηφία κατάσο άνέχονται τά πάντα προκει- μένου να μπορούμε να άνασώσωμε τό φοιτητικό κούνημα. "Ε- δώ - άντίθετα - ύπάρχουν εϊσαναγκά στίς λείξεις / ρεύμα / και /άυτονομία/ έπειδή ή άυτονομία ούτε ρεύμα είναι ούτε τίποτ' άλλο έκτός άπό μ ο ρ ή ή ρ ν ά ν ω σ η ς ενός έ- παναστατικού περιεχομένου. Όποιαδήποτε άλλη άποψη γιά τήν άυτονομία ρίχνει νερό στό μάλο τού έκουγχρονισμού και τής άρρωστίας. Προκαλούμε άποικιογένηση με μās άποδείξει τό άντίθετο. Και πάλι στή ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ μας/ τής ΕΦΕΕ : "Πιστεύο- ντας, πώς ή κοινωνική θέση ός φοιτητών μās προσδίδει μία ιδεολογία πού άντιτίθεται στήν άποδιοργάνωση τών πανεπι- στήμων πού έπιχειρούν οι άναρχικοί (...). Καλούμε κάθε φοι- τητή να γραφτεί στό σύλλογό του, ώστε ένωμένο τό Φ.Κ. να άντιμετωπίζει τήν έπίθεση τών έξτερευιστών πού έχουν σάν στόχο να καταστρέψουν τό πανεπιστήμιο, τόσο σά χώρο εκπαί- δευσης, όσο και σά χώρο πολιτικού προβληματισμού και δημο- κρατικού - ιδεολογικού διάλογου." Δέν νομίζουμε να χρειά- ζεται κάποιο ιδιαίτερο σχόλιο. Μέσα άπ' τήν ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ μας/ τής ΕΦΕΕ γίνεται φανερό τί επιδιώκουμε οι άναρχικοί στό πανεπιστήμιο και οι αιτίες τής αντίπαθείας μας πρός τούς φοιτητικούς κύκλους. Άποκαλύπτουμε άκόμα τό γεγονός πώς ό διάλογος πού γίνεται στό πανεπιστήμιο είναι δημοκρατικός - ιδεολογικός και γι' αυτό άκριβός ψεύτικος. Έχουμε πλήρη έπίγνωση πώς ό πραγματικός διάλογος γίνεται άλλοι και με άλλους όρους...

Και στό δύο κείμενα (άφισσα και καταγγελία) χρησιμο- ποιήσαμε τή λογική, τή στεία γλώσσα ("Συνάδελφοι και Συν- αδελφισσες" "Όλοι στίς έκλογές", "Κάτω τά χέρια...", "Ε- νωμένοι...", "Κάθε δημοκράτης και πατριώτης...") και φυσί- κά τήν ύπογραφή τής ΕΦΕΕ. Έγκαθιστώντας τή δημιουργία σκανδάλων ως μία νέα πρακτική, άφείλομε να πούμε πώς ή ά- ποτελεσματικότητα τής, εκεί όπου οι παραδοσιακές έπαναστα- τικές πρακτικές γίνονται άλοένα και λιγότερα άποτελεσμα- τικές, είναι άούγκριτα μεγάλωτη, θά πρέπει όμως να προσε- χθεί ιδιαίτερα ή τεχνική τής μιά και ή τελευταία έχει άρ- κетές δυσκολίες. Σ' αυτές τίς δυσκολίες - τίς άποιες τελικά δέν μπορούσαμε να ξεπεράσουμε τελείως - άφείλεται ή σχετι- κά περιορισμένη λειτουργικότητα του σκανδάλου. Νά είστε βέβαιοι ότι τίς έπόμενες φορές οι ρυμμές πού θά δημιουρ- γήσουμε θά είναι πολύ περισσότερο επικίνδυνες... τό κοινω- νικό καθέστώς ήδη έτοιμάζει τό συνεργείο διασώσεώς του... Είναι όμως πολύ άρνά: "Η φερόά του συνεχίζεται!"

"Η άντιμετώπιση τού σκανδάλου άπ' τόν καθημερινό τύπο ή- ταν ή άναμενόμενη. Οι έφημερίδες και οι δημοσιογράφοι τους βουτηγμένοι ως τό λαϊκό στό δημοκρατικό ύμνο και όντας άθανάτοδρό του άντιπολιτευτικού ψέματος, πρόβαλαν τήν ά- ποψη τού ΚΚΕ και τής ΕΦΕΕ: "Η άφίσσα ήταν προβοκάτσια άρ- γανωμένη άπ' τό Σπουδαστικό τμήμα τής "Ασφάλειας". "Ο κρε- τινισμός τους ή ή σκοπιμότητα τούς έμπόδισαν να τήν άπο- δώσουν (τήν έμπνευση τής άφίσσας) σ' αυτό τό "κίνημα άμφι- αβήτησης" πού μέχρι λίγο καιρό πρίν έκθείσαν; Γιατί βέ- βαια ποτέ δέν έπρόκειτο να προβάλουν τό γεγονός πώς τό σκάνδαλο ήταν οργανωμένο άπό άναρχικούς κάτω άπό μία συ- γκριπτική άναρχική αντίληψη γιά τίς φοιτητικές έκλογές μετά τίς καταλήψεις. Μόνο ή "Πρωινή Έλευθ." (5/3/80) άπό σέ ύπότιτλο τού κυρίου άρθρου τής σημειώνει: " Προβοκάτσια με ψεύτικη άφίσσα" στήν τελευταία σελίδα, στή λεζάντα τής φωτογραφίας αναφέρει: " Καλογραμμένη" ήταν ή προβοκατόρι- κή άφίσσα πού σύμφωνα με καταγγελίες (...) κυκλοφόρησε τό Σπουδαστικό τής "Ασφάλειας";). Στήν άφίσσα (...) άναφερόταν ότι "πρέπει να ένισχυθεί τό κύρος τής ΕΦΕΕ", δείχνοντας με εύστοχο τρόπο ότι ή βάση άμφισβήτη τήν άγεία τής (!!!)". Τό έρωτηματικό προφανώς άναφέρεται μάλλον στήν ...κυβέρ- νηση και τό "Ύπουργείο άμυνας Τόξεως άπ' τούς όποιους φαί- νεται να ζητά έξηγήσεις γιά τό άν λειτουργεί τέτοιο τμή- μα στήν "Ασφάλεια" παρά στήν καταγγελία τών σταλινικών τήν όπια δέν φαίνεται να άμφισβητούν. "Ο εύστοχος τρόπος (με

ΟΛΟΙ ΣΤΙΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Γιά τό Δ.Σ. τών συλλόγων ■ Γιά τό παν- σπουδαστικό συνέδριο ■

- Γιά να ένισχυθεί τό κύρος τής Ε.Φ.Ε.Ε. στίς διαπραγματεύσεις με τήν κυβέρνηση
- Γιά να άντισταθεί τό Φ.Κ. ένωμένο στους τυχοδιωκτισμούς τών άναρχικών ένάντια στό δημοκρατικό διοικητικό συμβούλιο
- Γιά να κατανοήσει ή κυβέρνηση ότι ή τόξη και ή γαλήνη στό ΑΕΙ μπορεί να περιορου- ρηθεί μόνο σά συνεργασία με τήν Ε.Φ.Ε.Ε.
- Γιά μία παιδεία στήν ύπηρεσία τού λαού σά όχι τών μονοπωλίων

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥΣ
Η ΑΠΟΧΗ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ

Σήμερα εκλογές στό πανεπιστήμιο ΕΚΔΗΜΟΚΡΑΤΙΣΜΟ ΣΤΗΝ ΑΝ. ΠΑΙΔΕΙΑ ΨΗΦΙΖΟΥΝΕ ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΕΣ Προβοκάτσια με ψεύτικη άφίσσα

ΗΜΕΡΑ - 5/3/80

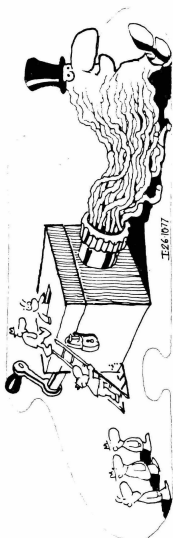
τόν οπο(ο)δειχνεται ότι η βάση αμφισβητεί την άγνοια της" είναι μία φανερά προσπάθεια της εφημερίδας να καλύψει το ανένταχτο κομματικό αναγνωστικό κοινό της. Πιστεύουμε πως μπορεί πράγματι να καλύψει όλους τους αμφισβητιές φοιτητές όχι όμως τους επαναστάτες "φοιτητές".

Οι φοιτητικές εκλογές του '81

Με την ήττα των αναθεωρητικών δυνάμεων (αναθεωρητικών, έπειδή πραγματικά αναθεωρούν το θεσμικό παιχνίδι στα ΑΕΙ) στις φοιτητικές εκλογές του '81 άρχισαν να διαλύονται και οι ψευδαισθήσεις αυτών που, με την ψήφο τους ή χωρίς αυτήν, έδειχναν συμπάθεια σ'όλο το σурρωτό που κινείται γύρω από τους ανεξάρτητους, τους αυτόνομους, τις αναθεωρητικές αμφισβητήσεις και την Β' Πανελλαδική. Η ήττα αυτή δεν συνοψίζεται στη πώση — μικρή άλλωστε — που είχαν οι αναθεωρητικές δυνάμεις στις πρόσφατες εκλογές αλλά στο γεγονός πως φανερώθηκαν τα όρια των δυνατοτήτων τους. Κανείς τώρα πια στο πανεπιστήμιο δεν θα κάνει οποιοδήποτε είδους παραχωρήσεις "χάριν μαζικότητας" άσπιδ, αυτή η μαζικότητα περιορίστηκε στο 12%. Ακόμα έγινε φανερό — κι αυτή είναι η σημαντικότερη ήττα τους — πως οι θεσμικές αλλαγές που επανέγιναν οι αμφισβητιές φοιτητές (άλλου είδους ΕΦΕΕ — όχι πωλημένη προσαύξηση(!), περισσότερη δημοκρατία στα όργανα κλπ.) χρειάζονται πολύ περισσότερο καιρό από ενόμιου χρόνου και κανείς δεν έγγυεται ότι όταν θα γίνουν θα είναι πραγματικά έστω... αναθεωρητικές. Εξάλλου η ανάσωση του θεσμικού παιχνιδιού γίνεται συνήθως απ' την ίδια την εσωτερική λογική των θεσμών και σπάνια από κάποιους αλεξιπτωτιστές αναθεωρητές. Η πιθανότητα δέ, να παραβιαστούν ανοιχτές πόρτες — απ'όλο αυτό τον αναθεωρητικό σурρωτό μ' επικεφαλής την Β' Πανελλαδική — γίνεται αντιληπτή ακόμα και απ' τον μέσο φοιτητή. Αξίζει να σταθούμε λίγο στην περίπτωση της Β' Πανελλαδικής άσπιδ, μετά την δραματική λήξη του ελεύθελου των άριστοκρατών με τα πανεπιστήμια. (Η ΠΠΣ είναι ανίκανη για οποιαδήποτε έπιρροή) παραμένει η κυρίαρχη δύναμη. Εκτός από κυρίαρχη είναι και η δύναμη με την περισσότερη συνοχή. Μόνο που είναι αναγκασμένη να ζει μέσα στη σχιζοφρένεια. Πρέπει διαρκώς να άρνειται την ίδια της την συνοχή προκειμένου να διατηρήσει άκριβως αυτή τη συνοχή και κυρίαρχία. Η Β' Πανελλαδική — τα παιδιά των καλών οικογενειών και των καλών σχολείων της Αθήνας, άπολεσμένη μόνο από φοιτητές που άποφάσισαν να αναθεωρούν το κοινοπολιτικό κίνημα, φαίνεται πως θα περιοριστούν στην άνανέωση του φοιτητικού κινήματος (βλ. θεάματος). Ακόμα δεν πρέπει άπογορευτούνται γιατί έτσι κι'άλλιως η έκ γενετής κρίση της άριστοκρατίας και η χρόνια άδυναμία άνάρρωσής της δεν θα έπιτρεψουν σέ κανέναν άλλον να πετύχει αυτό τό "ούτοπικό" άνειρο των άριστοκρατών. Ο μόνος χώρος στον οποίο η άριστοκρατία μπορεί, άκόμα και σήμερα, ν' άναρρώσει είναι τό πανεπιστήμιο. Κι' έτσι, η Β' Πανελλαδική δείχνει να τό καταφέρνει άρκετά καλά... Καί πράγματι, μόνον στο πανεπιστήμιο μπορούν να μήν γίνονται γελοίοι, άνθρωποι, που άρχισαν να αμφισβητούν και να "έξεγειρώνονται" τό 1978 και έχουν την άφέλεια να νιώθουν "πρωτοπόροι". Τό περιοδικό "ΑΓΩΝΑΣ" που άλες οι άναφορές του παραπέμπουν σέ προηγούμενα τεύχη του ... "ΑΓΩΝΑ", άποδεικνύει περίτρανα την έλλειψη της στοιχειώδους ιστορικότητας που διακρίνει αυτούς τους άπομοιωτές. Με μεγάλη μας χαρά θα βλέπαμε όλους τους φοιτητές να ώποιζουν την Β' Πανελλαδική. Όμως τους προειδοποιήσαμε ότι οι φοιτητικοί κύκλοι στους οποίους κινούνται δεν έχουν τίποτα τό άνατρεπτικό για να άπομοιώσουν. Γι' αυτό, σύντομα θα ξεπεράσουν κι' ως άπομοιωτές...

Η άδιαφορία με την οποία αντιμετώπιστηκαν οι φοιτητικές εκλογές είναι η άδιαφορία του επαναστατικού κινήματος (κι' όχι μόνον αυτού) άπέναντι σέ μία ύπόθεση που δεν έχει τίποτα να κάνει με την καθημερινή ζωή τους. Σύντομα οι εκλογές των φοιτητών θα έχουν τό ίδια ένδιαφέρον με τίς άρχαιολογίες του συλλόγου παντοπωλίων: κάθε τι τό άνατρεπτικό θα κινείται έξω και έντελώς ανεξάρτητα απ' τον φοιτητικό χώρο.

Οι Άριστοκράτες — Προλετάριοι (υράξια των Άριστοκρατών — Βανδάλων της Αθήνας)

Μιά συζήτηση καί δυό διαλέξεις στήν Ἀθήνα μέ τόν Κ. Καστοριάδη

Στίς 29 Ὀκτωβρίου, διοργανωμένη ἀπ'τό περιοδικό "Ἐποπτεία", ἐγένετο θάλαρα Ἑντοπία, συζήτηση μέ θέμα "Ἀπορίες καί προβλήματα πού προκύπτουν ἀπό τήν μελέτη δημοσιευμένων κειμένων τοῦ ἑλληνικοῦ συγγραφέα Καστοριάδη". Ἡ ἑλληνική εἰσαγωγή καί συγκεκριμένου θέματος καθώς καί τό γεγονός, πῶς ἡ σοφινεῖα τοῦ ὅπου τῶν γραπτῶν τοῦ Καστοριάδη καθιστᾷ πολύ δύσκολη, ἄν ὄχι ἀδύνατη, τή δημιουργία προβλημάτων κι ἐρωτηματικῶν, προσέκασε αὐτό πού θά συνέβαινε: Μιά βραδυά στήν Ἱδία αἰθουσα μ'ἕνα φιλόσοφο.

Οἱ ἐρωτήσεις, διατυπωμένες τίς περισσότερες φορές μέ περίτεχνο τρόπο, ἦταν στό σύνολό τους κενές περιεχομένου καί βρισκόνταν σέ τέλεια ἀρμονία μέ τό κοινό: κοσμικές κυρίως καί κύριοι τοῦ Κολωνάκιου πού προσπαθοῦν ἐπὶ ματαίᾳ νά καλύψουν τήν θνῶνά τους καί νά σκοτώσουν τόν καιρό τους παρακολουθώντας διαλέξεις καί ἄλλες "πνευματικές ἐκδηλώσεις". Κοινό πού προξενεῖ τό γέλιο πρὶν ἀκόμα μιλᾷσαι καί πού ὅταν μιλήσουν δημιουργεῖ βάσιμες ὑπόνοιες ὅτι πρόκειται γιά κλινική περίπτωση. Χαρακτηριστικῶς κλινικές περιπτώσεις ἦταν ἐπίσης τὰ δυό-τρία άτομα πού ὑποστήριξαν τίς μὴ-ἀπόψεις τους μέ ἱδιαίτερη ἀδύτητα, σέ μεγάλο βαθμό τεχνητή, ἀπέναντι σ' ἄλλους ἀπορροῦντες ἄλλα καί στὸν Ἱδίο τόν Καστοριάδη, προφανῶς γιά ν' ἀποκτήσουν τήν ἐμπειρία ἐνός δημοτικοῦ καυγῆ, ὅμοιο μ'αὐτοῦς πού κάνουν οἱ διανοούμενοι σέ ἐξέλιξη μὴ-ἀντιθέσεις, μὴ-ἀπόψεις. Ἵσως ἐπὶ τὴν νομίσειν ὅτι θά μπορούν νά θεωροῦνται κι' αὐτοὶ διανοούμενοι...

Εἶπαν αὐτὸν ὅλο βέβαια, πῶς δέν συμπεριλαμβανόμεν στο κοινό πού περιγράφουν τοὺς παλιούς συντρόφους τοῦ Καστοριάδη καί ἄλλους ἀντιεξουσιαστές πού παρακολούθησαν τή συζήτηση.

Σ' αὐτὴν τὴν ἀτμόσφαιρα, ὁ Καστοριάδης ἀκουγε προσεκτικά τίς ἀπόλυτες ἀσυνταρτησίες καί εὐγενικά ἀπαντοῦσε: "Ἄν ἐννοεῖτε ὅτι... τότε...". Σέ κάποιο σημείο, μιλώντας γιά τὸν Φουκώ καί, συγκεκριμένα λέγοντας ὅτι: "Ὁ Φουκώ ἀναλύει πολύ καλά τὰ σύμβολα τοῦ καπιταλισμοῦ ἀλλὰ τίποτα παραπάνω. Ἐγὼ ὅταν μιλῶ γιά τὸν καπιταλισμό, μιλῶ ἀπ' τὴν προοπτική τῆς ἐπανόστασης καί μόνον τῆς ἐπανόστασης", ἀπὸ κάποιο σύντροφό του ἐγινε ἡ ἐξής ἐρώτηση:

— Τί νομίζετε ὅτι προσφέρει αὐτὴ ἡ συζήτηση ἀπὸ τὴ σκοπιά τῆς κοινωνικῆς ἐπανόστασης; Κ. Καστοριάδης: "Γιατί, δέν νομίζετε ὅτι προσφέρει κάτι;... Νά, ἐδῶ συζητᾷμε... Ὅχι, ὄχι, πιστεύω ὅτι προσφέρει".

Ἦταν ἡ μόνη ἐρώτηση οὐσίας καί ἡ μόνη ἐρώτηση πού δέν ἀπαντήθηκε.

Οἱ δύο διαλέξεις τοῦ Καστοριάδη στήν ΑΣΟΕΕ (30 Ὀκτωβρίου καί 3 Νοεμβρίου) μέ θέματα: "Γραφειοκρατικὴ Κοινωνία" καί "Αὐτόνομη Κοινωνία", λειτούργησαν διαφορετικά, ὄχι μόνον ἐπειδὴ τὰ θέματα ἦταν ἀρκετὰ συγκεκριμένα ἀλλὰ γιατί καί ἡ σύνθεση τοῦ ἀκροατοῦ ἦταν διαφορετική. Ἀπ' τὴ πλευρά του, ὁ Καστοριάδης, ἀνέπτυξε τίς γνωστές καί αἰσαεῖς θέσεις του χωρὶς ὅμως νά προσθέσει τίποτα καινούργιο μὰ καί τὰ τελευταῖα χρόνια ἔχει ἀποχρηθεῖ ἀποκλειστικά μέ τὴ φιλοσοφία. Ἐ-

τσι, ἡ συλλογιστική του ἦταν κάτι περισσότερο ἀπὸ οἰκεία, γνωστὴ ἀπ'τὰ κείμενα τῆς ομάδας "Σοσιαλισμός ἢ βαρβαρότητα" (τῶν ὁποίων, συχνότατα, ἔκανε ὁ Καστοριάδης τὴν τελικὴ διατύπωση) πού σχετικὰ μεγάλο μέρος τους ἔχει ἐκδοθῆι στὰ ἑλληνικά.

Οἱ λίγες ἀντιρροήσεις μας, στὰ δυό αὐτὰ τόσο σημαντικὰ θέματα - μετρομένες στὰ δάκτυλα τοῦ ἐνός χεριοῦ - ἀπ'τίς ὁποῖες οἱ δύο μόνον βασικές, ἀποδεκνόντων τὴν ἐπίδραση τῶν θέσεων τῆς ομάδας "Σοσιαλισμός ἢ βαρβαρότητα", ὄχι μόνον σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ περιοδικό ἀλλὰ γενικότερα στοὺς ἀντιεξουσιαστικούς κύκλους τοῦ ἑλλαδικοῦ χώρου. "Οἱ ἄτομικὲς ἐλευθερίες" στὴ δύση σέ σύγκριση μέ τὴν ἐλλειψὴ τους στήν Ἀνατολή, καθιστοῦν τὰ δυτικὰ καθεστῶτα περισσότερο βιώσιμα ἀπ' αὐτὰ τῆς Ἀνατολῆς, ἰσχυρίζεται ὁ Καστοριάδης - φέροντας γιά παράδειγμα αὐτὴν τὴν Ἱδία τὴ διαλέξή του καί ἕνα βαθμὸ ἔχει δίκιο: "Στίς χώρες τοῦ κρατικοκαπιταλιστικοῦ πλῆθος δέν θά μπορούσαμε νά συζητᾷμε ὅπως κάνουμε τώρα". Πράγματι, ἡ ἐπιβίωση στὴ δύση εἶναι πιὸ εὐκόλη ἀφοῦ, καί τὸ βιοτικό ἐπίπεδο εἶναι ὠφέλιμο ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ Ἀνατολικοῦ κλάδου τοῦ καπιταλισμοῦ καί οἱ ἄτομικὲς ἐλευθερίες" περισσότερο εἰσπραξιμῶν. (Μόνον κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, παρατηρεῖται αὐτὸ δυτικὰ καθεστῶτα, μὰ τὰση περιορισμοῦ τῶν ἄτομικῶν ἐλευθεριῶν).

Ὅμως ὁ Καστοριάδης ἔχει νὰ μὴνίμως κατ'ἑαυτὸν στὸν γραφειοκρατικὸ καπιταλισμὸ τῆς Ἀνατολῆς οἱ ἀνθρωποὶ δέν μπορούν νά συζητοῦν ἐλεύθερα, νὰ διαδιώκουν τίς ἀπόψεις τους προσωρικὰ ἢ γραπτὰ ἢ νά ἀπερροῦν, στὴ δύση, ἄν καί μπορούν νά συζητοῦν ἐλεύθερα, δέν ἔχουν τίποτα νὰ πουν, ἄν καί μπορούν νὰ διαδιώκουν τίς ιδέες τους, οἱ ιδέες τους ἔχουν γένει ἐμπορεύματα, ἄν καί ἔχουν τὸ δικαίωμα τῆς ἀπερροῦς, (ὅταν τὸ ἔχουν, ὅταν διαδοθῇ δέν ὑπάρχουν νόμοι παρόμοιοι μέ τὸν 330 πού ἰσχύει στήν Ἑλλάδα) οἱ ἀπερροῦς τους εἶναι τίς περισσότερες φορές ψόφιες. Τὰ συνδικάτα ἄν καί στὴ δύση δέν ἐλέγχονται ἄμεσα ἀπ'τὸ κράτος ὥστόσο ἀποτελοῦν, ὅπως ἀκριβῶς καί στήν Ἀνατολή, ὄργανα ἐξουσίας π' νὰ στοὺς ἐργαζόμενους εἶτε αὐτὰ ἐλέγχονται ἀπ'τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα, εἶτε ἀπ'τὰ σοσιαλιστικὰ, εἶτε ἀπὸ βελιόδοι ἐργατοπατέρες ἢ ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἄλλο. Ποιὰ εἶναι λοιπὸν ἡ διωροδοξία; Εἶναι περισσότερο βιώσιμος ὁ κρατικὸς καπιταλισμός τῶν γραφειοκρατιῶν τῆς Ἀνατολῆς ἀπ' τὸν μονοπωλικὸ καπιταλισμὸ τοῦ κρατικοῦ παρεμβατισμοῦ καί τῶν ἰδιωτῶν τῆς δύσης;

Τὸ πρόβλημα μετεπαναστατικὸ εἶναι περισσότερο πολιτικὸ παρὰ οικονομικὸ. Πολιτικὸ π' τὴν ἐννοία εἶναι θά πρέπει νὰ πελαθοῦν οἱ ἀνθρωποὶ νὰ συμμετέχουν συνεχῶς σ' ἄλλες τίς διαδικασίες διεύθυνσης τῆς κοινωνίας. Αὐτὰ ἰσχυρίζεται ὁ Καστοριάδης. Ἱστορικὰ ὅμως, ἀπ' τὴν κομμουνία τοῦ Παρισίου μέχρι σήμερα, ἔχει ἀποδειχθεῖ ὅτι οἱ ἀνθρωποὶ συμμετέχουν μέ ζῆλο σ' κάθε ὄργανο αὐτοδιεύθυνσης, σ' κάθε ὄργανο καί σ' κάθε διοικητικὰ δηλαδὴ πού τούς δίνει τὰ ἐγγύηνα τοῦ δούλου ἐξασφαλίζει τὴν π ρ ο γ ν α τ ι κ ῆ σ υ μ μ ε τ ο χ ῆ.

Ἀντίθετα, δέν ἔχουμε πειθεῖ ὅτι εἶναι πρόβλημα λιγότερης σημασίας τὸ οικονομικὸ. Οἰκονομικὸ μέ τὴν ἐννοία ὅτι ἡ παραγωγικὴ διαδικασία πρέπει νὰ

συνεχίζεται μέσα σε αντίθετες συνθήκες (κοινωνικού πολέμου και εξάπλωσης της επανάστασης) μέχρι τελικά την άπευθερώση της Ιστορίας απ' την Οικονομία. (1)

Αναρωτιέται ο Καστοριάδης "ποιές θάνασι οι νέες αξίες της ζωής στην αυτόνομη κοινωνία γιατί φυσικά θα πρέπει να βρεθούν νέες αξίες ζωής". "Η ίδια η ζωή όμως θάνασι ή ο ν η αξία της ζωής, όταν έμεις οι ίδιοι θα διευθύνουμε τη ζωή μας, τότε που οι δημιουργικές μας δραστηριότητες θάνασι πραγματικά δημιουργικές, θάνασι δραστηριότητες ζωής και όχι βίωσης, όταν θα γίνουμε οι συλλογικοί ποιοτες ζωής των καιρών μας...

Σύμφωνα με τον Καστοριάδη "Ο Μάρξ και έν μέρες οι άνορχικοί έχουν συσπειρώσει καθολικά το ζήτημα της λειτουργίας της αυτόνομης κοινωνίας, Γι-ατί πουθενά - ούτε στην αυτόνομη κοινωνία - δέν υπάρχει όμοφωνία.θά υπάρχουν διαφωνίες και έπομένως θα τεθεί θέμα κανόνων.Κι' αυτός ό κανόνας θα πρέπει νάνασι ό δημοκρατικός κανόνας". "Η συζήτηση γύρω απ' αυτό το ζήτημα,είναι φανερό ότι, άναγεται στη μελλοντολογία.Κι'ή Ρόζα Λούξεμπουργκ έχει δείξει πώς είναι άδύνατο να προκαθορίσουμε πώς θάνασι ή κοινωνία μετά την επανάσταση."Η Λουξεμπουργκ πίστευε ότι μπορούμε μόνο να σκιαγραφήσουμε έλάχιστα πράγματα σχετικά με την μελλοντική κοινωνία.Παρ' όλα αυτά,μπορούμε να δεχόμαστε ότι,σε μία υποθετική μελλοντική κοινωνία θά υπάρχουν διαφωνίες."Αλλά θάνασι διαφωνίες μέσα σε μία αυτόθεσιζόμενη κοινωνία,θάνασι διαφωνίες τελείως διαφορετικές απ' τις διαφωνίες των ταξικών κοινωνιών που γνωρίζουμε μέχρι σήμερα.Και ή επίλυση τους θά άκολουθεί τον κανόνα της άμεσης δημοκρατίας των συμβουλίων,χωρίς ποτέ ή μειοψήφια να ύποτασσεται στην άποψη της πλειοψηφίας.

"Απ'όλες τις πλευρές γίνεται σύγκληση μεταξύ πολιτείας και κράτους.Στόν Μάρξ όλες οι κοινωνικές μορφές πολιτειακής έξουσίας έξουσιάζονται με το κράτος."Έτσι,καταλήγει στην ούτοπική μορφή μιας κοινωνίας χωρίς δικαιο και πολιτική. Σε μία κοινωνία που οι έπιθυμίες των μέλων της είναι έναρμονιμένες."Αντίθετα,όι ρεφορμιστές, ξεκινώντασι απ' την ίδια σύγκληση,βγάζουν το συμπέρασμα ότι το κράτος άποτελεσι άνυπέρβατη κοινωνική δομή".Ο Μάρξ δέν ταυτίζει κάθε μορφή πολιτειακής έξουσίας με το κράτος (πάνω σ' αυτό βλ. το έπόμενο κείμενο:"Η κριτική του Μάρξ...),αυτή τη ταύτιση των κανόνων,όπως ουσιαστικά έπισημαίνει ο Καστοριάδης,όι ρεφορμιστές και καταλήγουν στη συνέπεια σ'ά γνωστό συμπέρασματά τους."Ο όρος πολιτειακή έξουσία,προκειμένου για την κοινωνική διεύθυνση μετά την καταστροφή του κράτους μπορεί να χρησιμοποιηθεί μόνον καταχρηστικά. Κι' αυτό, γιατί ή διεύθυνση της κοινωνίας μετά την καταστροφή του κράτους - που δέν μπορεί παρά να είναι ή γενικευμένη αυτοδιεύθυνση - δέν θα έμπεριέχει ως ουσιαστικό στοιχείο της την έξειδικευση δηλαδή "όλοι θά άποσπούν την όλότητα της έξουσίας"δέν θά ύπάρχουν ούτε άρχοντες ούτε άνάθεση έξουσιών,στιγμιαία ή διαρκής.(2).Έφόσον αυτή ή διεύθυνση δέν θά στηρίζεται στην έξειδικευση κι' έπομένως σ'έν διαχωρισμό δέν μπορούμε και να μιλάμε για έξουσία."Η έξουσία είναι σύμφυση με τόν διαχωρισμό.Κάθε έξουσία είναι έξουσία διαχωρισμένη.(βλ.σχετικά:"Ο ΚΟΚΚΟΡΑΣ ΠΟΥ ΛΑΛΕΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ" - 1,σελ 12,ύποσημείωση 1.)

"Όσον άσσοφ την "ούτοπική μορφή μιας κοινωνίας χωρίς δικαιο και πολιτική" πράγματι,είναι ή

μόνη ύπόθεση για την όποία αξίζει κάθε επανάσταση.Και: "Η κοινωνία που έπιζητούμε θά άποτελέσει την ιστορική πραγμάτωση της ο ύ τ ο π ι α ς, θά είναι μία κοινωνία χωρίς δικαιο,ήθική,πολιτική!

Πρίν κλείσουμε αυτό το σημείωμα σχετικά με την παρουσία του Καστοριάδη στην "Αθήνα θά πρέπει άσσοφ να ν'αναφέρομαι στις δύο παρεμβάσεις που έγιναν κατά την διάρκεια των συζητήσεων στην Α-ΣΟΕ."Η πρώτη,απ'τόν Μ.Γλέζο,ό οποίος έκανε το θράσος όχι μόνο να παρεμβείσεται στο άμφιθέατρο αλλά να πάρει το λόγο για να πει ότι:"Η Αυδία λίθος για να άντιμετωπίζουμε ένα κόσμο είναι: "Όταν λείπει έθελω την έξουσία και βοηθείστε με νάνη πάρα,πρέπει να "κοιμηνόμαστε".Όταν ένα κόσμο δέν λείπει έθελω την έξουσία,τότε μπορούμε να του έχουμε έμπιστοσύνη".Φαίνεται πως ό κύριος Γλέζος έχει παρεμβείσεται τις άπόψεις του Καστοριάδη και νομίζει πως αυτές άποτελούν έσωτερική ύπόθεση της κακομοιρίας της άριστερας.Σε διαφορετική περίπτωση θά πρέπει να τόν θεωρήσουμε ήλίθιο,γιατί άν προσάθεσε μ'αυτόν τόν τρόπο να "ψαρέψει" όσα-δούς για το κόσμο του την ΕΔΑ:όχι μόνο αυτό δέν κατάρφερε αλλά φανέρας και τί ρόλο παίζει στην πραγματικότητα.θά πρέπει έπίσης να ξεχνά πως το καταστατικό ρόλο που παίζει σήμερα ή ΚΝΕ, της συγκροτείσει το 1965 τόν έπαιξε ή ΕΔΑ και ή νεολαία της.Γι'αυτό ό Μ.Γλέζος ,στη διάλεξη του Καστοριάδη δέν είχε καν δικαιο στο λόγο."Ο Γλέζος έχει κάθε δικαιο να μιλά,όπως άλλωστε κι'όλοι οι ήλίθιοι,πατριώτες και δημοκράτες, στίς μόνιμες συζητήσεις για την μόνιμη και τελική κρίση της άριστερας.Οι άποδοκιμασίες του άκροατορίου και οι άντιρροήσεις του Καστοριάδη σ'ά λεγόμενα του Γλέζου ήταν,σε σύγκριση με το θράσος του, χαλαρές και άφοροσσαν μόνο τα λεγόμενα του κι όχι την παρουσία του έκει."Ο μόνος τελικά που άμφισβήτησε το δικαιο του Γλέζου να μιλήσει ήταν ό σύντροφος του Καστοριάδη και του Α.Στίνα ,Μαστρογιάννης που είχε ζωντανές έμπειρίες 70 χρόνων του ρόλου της άριστερας και 30 χρόνων του ρόλου του Γλέζου."Ήταν θλιβερό,μέσα σ'ένα άμφιθέατρο γεμάτο ύποτίθεται από "όργισμένους" νέους επαναστάτες και "επαναστάτες", να άντιδρά σ'αυτόν τόν άισχρό πολιτικάντη μόνον ό Μαστρογιάννης,ένας σύντροφος πάνω από 80 χρόνων.

"Η δεύτερη παρέμβαση έγινε από διάφορους αυτόνομους οι όποιοι θεωρήσαν πως ό Καστοριάδης "προσφέρει θέαμα" και είναι SUPER STAR."Η άπάντηση του Καστοριάδη ήταν πραγματικά άποστομωτική: "δηλαδή τι θέλετε να κάνουμε;Νά φτιάξουμε τώρα έδω την επαναστατική όργάνωση;" "Η δικιά μας θέση ήταν πως οι διαλέξεις του Καστοριάδη δέν είχαν να προσφέρουν πολλά πράγματα,αφού τα βιβλία του έχουν κυκλοφορήσει σ'ά ελληνικά κι'ό καθένας έχει τη δυνατότητα να τα διαβάσει."Όπως έπίσης,έχουμε την άποψη,ότι οι διαλέξεις,έπειδή άναγκαστικά προσηύχονταν τόν διαχωρισμό όμιλητή και άκροατών,άπέχουν πολύ από μία επαναστατική προ-

κτική, "Όμως η διάλεξη ήταν δεδομένη κι' επομένως η παρέμβαση τελείως άσχετη. Τό να μὴν θεωρήσουμε τὴν διάλεξη δεδομένη θά σήμαινε τὴν ἀπόπειρα δι-άλυσής της, πράγμα πού ἔμεις τουλάχιστον τὸ βρί-σκουμε ἀπαράδεκτο. Ἀπαράδεκτο, τὴ στιγμή πού ὁ Καστοριάδης, κρινόμενος ἀκόμα καί μὲ τὰ πιά αὐ-στηρά κριτήρια, εἶναι ἄνθρωπος πούχει προσφέρει παλὰ τὴν ἐπαναστατικὴ θεωρία ἀλλὰ καί ἔχει στὸ παρελθὸν ἀγωνιστεῖ γιὰ τὴν ὑπόθεση τῆς κοινωνι-κῆς ἐπανάστασης μὲ ἀποτέλεσμα νὰ κυνηγηθεῖ ἀπὸ τοὺς ναζὶ καί τὴν ΟΠΛΑ.

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ

1.Οἱ σύγχρονοι ἐπαναστατικοὶ κύκλοι θά πρέπει νὰ ἀναζητήσουν τὶς αἰτίες τῆς μὴ ἀποτελεσματικότητάς τους περισσότερο στὸ ὅτι ἴσως δὲν ἐξασφαλίζουν ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ στὴ διαδικασία λύσης τῶν ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ παρά, στὴν "ἀνωριμότητα τῶν μαζῶν", "τὴν ἀμνησία τοῦ κόσμου", ἢ ἀκόμα καί τὴν ἀναμφίβολη ἱκανότητα ἀνομοίωσης πού διαθέτει τὸ κοινωνικὸ καθεστῶς. Ἄν πιστεύουμε ὅτι οἱ ἐρ-γαζόμενοι, ἔχουν ἀλλοτριωθεῖ σὲ τέτοιο βαθμὸ ἀπὸ τὸ κοινωνικὸ σύστημα ὥστε νὰ ἔχουν γίνει ἀβουλα

δὲν, τότε δὲν ὑπάρχει καί λόγος ἐπαναστατικῆς δράσης. Ἐμεῖς ὅμως πιστεύουμε ὅτι καί τέτοιο διαρκῶς διαφεύδεται ἀπ' τὰ γεγονότα. 2. Μ' αὐτὸ τὸ σκεπτικὸ ὁ EMILE MARENSIN σημειώνει ὅτι "ἡ ἀντιεξουσιαστικὴ κομμουνιστικὴ κοινωνία δὲν θά εἶναι δημοκρατικὴ ἀλλὰ ολοκληρωτικὴ". Βλ. EMILE MARENSIN: ΦΡΑΞΙΑ ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ - Ἡ "συμ-μορία" Μπάντεν-Μάινχοφ, σελ 29 ἑλλ. ἐκδόσεις (ΔΙ-ΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ).

Ἡ κριτικὴ τοῦ Μάρξ γιὰ τὸ κράτος καί τὴν κοινωνία τῶν πολιτῶν

Εἰσαγωγή

Ἡ παρουσίαση αὐτῆς τῶν θέσεων τοῦ Μάρξ πάνω στὸ κράτος καί τὴν κοινωνία τῶν πολιτῶν, γίνεται ἐ-πειδὴ οἱ ἐπαναστάτες ἔχουν νὰ ἀντιλοῦν θεωρητικὰ καί πρακτικὰ ἐμπειρία ἀπὸ ὅλες τὶς τάσεις τοῦ κοινωνικοῦ κινήματος τοῦ προλεταριάτου πού ἀρνι-εῖται τὸν ἑαυτὸ του, ἀρνούμενο τὸ κεφάλαιο, τὴ μι-σθωτὴ ἐρρασία, τὸ νόμο τῆς ἀξίας, τὸ κράτος, τὴν ἀλλοτρίωση, τὴ λογικὴ τῆς τάξης τῶν πραγμάτων πού λέει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος καί οἱ ἀνάγκες του εἶναι τί-ποτα καί ἡ οἰκονομία εἶναι τὸ πᾶν.

Ἡ κίνηση τοῦ προλεταριάτου μέσα στὴν Ἱστο-ρία, στὸ βαθμὸ πού ἔξυψενη ἀπὸ τὴ λογικὴ καί τὸ πᾶσις τῆς κίνησης τοῦ κεφαλαίου, βάζοντας τὸ ζή-τημα τῆς Κοινωνικῆς Ἐπανάστασης, δημιουργοῦσε καί δημιουργεῖ τὸν ἀντιεξουσιαστικὸ κομμουνισμό, τὸ ποιοτικὸ ὅλο, τὸ σπέρμα τῆς νέας κοινωνίας στὴ μητέρα τῆς παλαιᾶς.

Ἀπὸ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν τάση τοῦ προλεταριάτου τὸν ἀντιεξουσιαστικὸ κομμουνισμό, ἀντιλὸν τὴν πα-ράδοση καί τὴν πείρα τους οἱ ἐπαναστάτες, καί σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν τάση καί ὁ Μάρξ ἔχει προσφέρει πο-λλὰ.

Ἀπὸ τὴν σκοπιὰ τοῦ ἀντιεξουσιαστικοῦ κομμου-νισμοῦ λοιπόν, ἡ λειτουργικότητα καί ἡ καταλυτι-κότητα τῶν ἐπιβάσεων μερικῶν μελῶν τοῦ κοινωνι-κοῦ κινήματος, σὲ ἕνα μεγάλο βαθμὸ ἔξαρτᾶται ἀπὸ τὸ πόσο ἐκκάθαρες θέσεις, ἀπόψεις, ἰδέες ἔχουν καί πόσο συνοχὰ καί καθαρότητα στίς ἐνέργειές τους.

Αὐτὴ τὴ τάση πρὸς ὅλο καί μεγαλότερη θεωρητι-κὴ καί πρακτικὴ συνοχὰ καὶ καθαρότητα, ἀνάμεσα σὲ

ἐκεῖνα τὰ μέλη τοῦ κοινωνικοῦ κινήματος πού ταυ-τίζονται καί ἀντιλοῦν τὶς ἰδέες καί τὴν πείρα τους ἀπὸ τὸν ἀντιεξουσιαστικὸ κομμουνισμό, δὲν θά τὴν ἐμποδίσουν οὔτε οἱ διάφορες ἀποχρώσεις τοῦ λενινισμοῦ μὲ τὴν ἀνικανότητά τους νὰ κατανοή-σουν αὐτὸ πού εἶναι ἐπαναστατικὸ στὸν Μάρξ (γιὰ συγκεκριμένους λόγους, καί ὅχι ἐπειδὴ εἶναι βλά-κες), οὔτε ὁρισμένοι ἀναρχικοὶ πού ὑπερασπίζον-μὲν ἰδεολογία πού ἔχει γιὰ ἐχθρὸ τῆς μιᾶς ἄλλης ἰ-δεολογίας τὸν Μαρξισμό, χωρὶς νὰ βλέπουν αὐτὸ πού εἶναι ψευτικὸ καί αὐτὸ πού χάνεται στὴ σύγκρουση δύο ἰδεολογιῶν. Οὔτε ὁ Καστοριάδης πού συνεχίζει νὰ παραποιεῖ καί νὰ διαστρεβλώνει αὐτὰ πού παρα-μένουν ἐπαναστατικὰ καί ἀληθινὰ στὸν Μάρξ καί πού στεροῦν ἀπ' τὸν Καστοριάδη τὴν εὐτυχία νὰ μείνι-μόνος του στὸ στερεῶμα τῶν μεγάλων φιλοσοφῶν. Οὔ-τε βέβαια θά ἐμποδιστεῖ αὐτὴ ἡ τάση ἀπὸ τὴ βο-λοσύνη ἐκείνων τῶν αὐτόνομων πού ἀρνοῦνται πει-σματικὰ νὰ ποῦν τὰ πράγματα μὲ τὰ ὀνόματά τους, ἀρνούνται νὰ δοῦν ποῖός ἦταν "ὁ πρώτος διδάσκα-λος" πολλῶν ἀπὸ τὶς ἐνέργειές τους, πού ἀρνοῦνται δη-λαδὴ νὰ ἀναγνωρίσουν καί νὰ ἀντλήσουν θεωρία καί πρακτικὴ ἀπὸ τὶς ἐμπειρίες καί τὴν παράδοση τῶν ἀναρχικῶν, τῶν συμβουλιακῶν, τῶν ὁριστέρων κομμου-νιστῶν, τῶν Situationnistes, δρώντας ἔτσι σὲ ἕνα κε-νὸ ὅπου ἡ ἐνότητα τῆς ἐπαναστατικῆς πάλης διὰ μέ-σου τῆς Ἱστορίας χάνεται μαζὶ μὲ τὴ πλοῦσια ἐμ-πειρία τῆς.

Ἡ τάση πρὸς ὅλο καί μεγαλότερη συνοχὴ καί καθαρότητα ἀνάμεσα στοὺς ἀρνητές αὐτῆς τῆς κοι-νωνίας, πέρα ἀπὸ προσωπικὴ ἀνάγκη/ἐπιθυμία, εἶναι

καί κάτι πού ή Ίδια ή λογική τής κοινωνικής καταστάσεως τό κάνει αναγκαίο, έφασον δέν θέλουμε νά "πώμε σπίτια μας". Καμμία πραγματικά άνατρεπτική πράξη δέν μπορεί νά γίνει χωρίς νά ίκανοποιηθούν αὐτοί οί θροί. Οί δύο μορφές τής βίας τοῦ κεφάλαιου καί τοῦ κράτους, ή καταστολή καί ή άφορμίωση, παραμονεύουν σέ όλους τούς κοινωνικούς χώρους όλους έκείνους πού δέν μαθαίνουν τίποτα ἀπό τό παρελθόν καί δέν βιώνουν τό παρόν.

Αὐτά πού εἶχε νά πεῖ ὁ Μάρξ γιά τό κράτος καί τήν κοινωνία τῶν πολιτῶν, ήταν καί παραμένουν σέ ἕνα μεγάλο βαθμό ἀληθινά, γιατί ὅσο καί ἂν τό κεφάλαιο καί τό σύγχρονο κράτος ἔχουν ἐξελιχθεῖ, οἱ βασικοί κοινωνικοί διαχωρισμοί ἀπ' τούς ὁποίους ἐξηγήσαν παραμένουν οὐσιαστικά οἱ ἴδιοι.

Βιβλιογραφία: Έργα τοῦ Μάρξ γιά τό κράτος καί τήν κοινωνία τῶν πολιτῶν: Κριτική τής θεωρίας τοῦ Χέγκελ γιά τό κράτος.

Γιά τό Έβραϊκό ζήτημα.

Τά χειρόγραφα τοῦ '44.

Εισαγωγή στή κριτική τής Χέγκελιανῆς φιλοσοφίας τοῦ Δικαίου.

Ὁ ἐμφύλιος πόλεμος στή Γαλλία.

Ἡ κριτική τοῦ Μάρξ γιά τό κράτος καί τήν κοινωνία τῶν πολιτῶν.

Ἡ ἀνάλυση καί κριτική τοῦ Μάρξ ἀρχίζει μέ αὐτή καθοστή τή λογική τοῦ Χέγκελ.

Ἡ κριτική πού ὁ Μάρξ κάνει στή διαλεκτική λογική τοῦ Χέγκελ, εἶναι ὅτι πρόκειται γιά ἕναν "λογικό μυστικισμό".

Διηλόγη, γιά τόν Χέγκελ ὁ Λόγος - ή λογική - δέν εἶναι ἀνθρώπινη σκέψη ἀλλά ή ὁλότητα τῶν πραγμάτων, τό Ἀπόλυτο. Ὁ Χέγκελ πίστευε στήν ταυτότητα τῆς ὑπάρξεως καί τῆς σκέψεως, στή ταυτότητα τοῦ πραγματικοῦ καί τοῦ ὀρθολογικοῦ.

Γιά τόν Μάρξ αὐτή ή ταύτιση ἐμπεριέχει μία διπλή ἀντιστροφή: πρῶτον, ή ὑπάρξη ὑποβιβάζεται σέ σκέψη καί ὁ ἐμπειρικό σέ μία ἐσωτερική σιγνή τῆς Ἰδέας. Δεύτερον, ὁ Λόγος πού κρατᾷ τό ἀντίθετό του μέσα στόν ἑαυτό του, γίνεται μία ἀπόλυτη καί αὐτάρκης πραγματικότητα. Αὐτή ή πραγματικότητα μεταμορφώνει ἐν ἑαυτῇ τῆς σέ πραγματικά ἀντικείμενα μέ νά πάρει μία ἰδιαίτερη καί συγκεκριμένη μορφή.

Μέ αὐτό τό τρόπο, ὅπως πολύ σωστά δείχνει ὁ Μάρξ, ή σχέση ἀνάμεσα στό ὑποκείμενο καί τό κατηγορούμενο ἀντιστρέφεται: τό πραγματικό ὑποκείμενο γίνεται μία ἐνοάρθρωση τῆς Ἰδέας - ἕνα κατηγορούμενο τοῦ κατηγορουμένου διαλεκτῆς.

Καί ὁ Μάρξ πολύ σωστά δείχνει τήν ἀντιστροφή πού ἐμπεριέχει ή Ίδια ή λογική καί ή μέθοδος τοῦ Χέγκελ μέ τήν ἐξῆς φράση: "Σκοπός τοῦ Χέγκελ δέν εἶναι νά ἀνακαλύψει τήν ἀλήθεια τῆς ἐμπειρικής ὑπάρξεως, ἀλλά τό νά ἀνακαλύψει τήν ἐμπειρική ὑπαρξή τῆς ἀλήθειας".

Εἶναι σημαντικό νά τονισθεῖ ὅτι γιά τόν Μάρξ ὁ συνηρητικός καί ἀπολογητικός χαρακτήρας τῆς φιλοσοφίας τοῦ Χέγκελ δέν μπορεί νά ἐξηγηθεῖ ἔξω ἀπό τήν σκέψη του. Αὐτό τό λέει καί τό 1844 καί τό 1873 στόν ἐπίλογο τῆς δεύτερης ἐκδόσεως τοῦ "Κεφάλαιου", ὅπου δηλώνει: "Ὁ Χέγκελ μεταμορ-

φώνει τή σκέψη σέ ἕνα ἀνεξάρτητο ὑποκείμενο διωννός τοῦ Τό ὄνομα "ή Ἰδέα" μετᾷ ἀπό αὐτό, ὁ πραγματικός δηλαδή ὁ ἐμπειρικός κόσμος, ὁ ὁποῖος εἶναι τό πραγματικό ὑποκείμενο, μετατρέπεται σέ μία ἐξωτερική φαινομενική μορφή τῆς Ἰδέας". Αὐτό ἀκριβῶς εἶναι καί τό σημεῖο ὅπου ὁ Μάρξ ἀπό τό 1844 εἶχε διαχωρίσει τή θέση τοῦ ἀπό τούς "νεαρούς χεγκελιανούς", ἀνάμεσα στούς ὁποίους ἦταν καί ὁ Έγγκελς.

Στά Grundrisser ὁ Μάρξ ἀποκαλύπτει τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο οἱ οἰκονομολόγοι δικαιοῦνται καί παρουσιάζουν σάν αἰώνιες κοινωνικές πραγματικότητες, σχέσεις πού εἶναι συγκεκριμένες, ὁλικές καί ἱστορικές. Ἡ κριτική του στός οἰκονομολόγους ἔχει συνεχή καί συνέχεια μέ τήν κριτική του στόν Χέγκελ.

Τό κεφάλαιο, μετᾷξ ἄλλων, εἶναι ἐπίσης ἕνα ὄργανο-ἐργαλεῖο παραγωγῆς, εἶναι ἐπίσης καί ἀντικειμενοποιημένη ἐργασία τοῦ παρελθόντος. Συνεπῶς τό κεφάλαιο εἶναι μία γενική καί αἰώνια σχέση τῆς φύσεως· αὐτό θά ἴσχυε ἔάν ἄφηνε ἀπέξω ἐκείνη ἀκριβῶς τή συγκεκριμένη ποιότητα πού μόνο αὐτή μετατρέπει τό "ἐργαλεῖο παραγωγῆς" καί τήν "ἀποθηκευμένη ἐργασία" σέ κεφάλαιο: δηλ. τή μισθωτή ἐργασία.

Ἀλλά τό κεφάλαιο εἶναι μία συγκεκριμένη ἱστορική μορφή τῶν μέσων παραγωγῆς, καί ή μισθωτή ἐργασία μία ἱστορική μορφή τῆς ἐργασίας. Ὁταν οἱ οἰκονομολόγοι ὑποβιβάζουν τό κεφάλαιο ἀποκαλώντας το ἀπλῶς "ἐργαλεῖο παραγωγῆς" καί ταυτίζουν τή μισθωτή ἐργασία μέ τήν ἐργασία γενικά, ἐπιδιώκουν τήν δικαίωση τῆς τάξεως τῶν πραγμάτων".

Τό κεντρικό θέμα τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Δικαίου εἶναι τό ὅτι ὁ Χέγκελ ἀναγνωρίζει πῶς ή σύγχρονη "κοινωνία τῶν πολιτῶν" κυριαρχοῦμενη ἀπό τόν ἀνταγωνιστικό ἀτομικισμό ἀποτελεῖ ἕναν μεγάλο κίνδυνο. Ὁ Χέγκελ πιστεύει ὅτι οἱ θεσμοί τῆς Θεοδραχτικής κοινωνίας πού εἶναι πῶς ὀργανικοί καί ἐνιαῖοι, μποροῦν νά ἀντισταθίσουν τούς ἀνταγωνισμούς τῆς κοινωνίας τῶν πολιτῶν. Τό σύγχρονο κράτος θά ἀναλάβει νά πραγματοποιεῖ μία νέα ἐνότητα ἀνάμεσα στό ἰδιωτικό καί τό δημόσιο.

Ὁ Διαχωρισμός ἀνάμεσα στήν "κοινωνία τῶν πολιτῶν" καί τήν "πολιτική κοινωνία" ή τό κράτος.

Ὁ καταταχισμός τῆς κοινωνίας τῶν πολιτῶν παίρνει μία διπλή μορφή: Ἀπό τή μία ὁ διαχωρισμός τῶν ἰδιωτικῶν συμφερόντων ἀναμεταξύ τους, ἀπό τήν ἄλλη, τό ἰδιωτικό συμφέρον τοῦ κάθε ἑνός εἶναι συνεχῶς ἀντιμέτωπο μέ τό συμφέρον ὁλων τῶν ἄλλων.

Ὁ Χέγκελ ἀντιλαμβάνεται μέν τόν διαχωρισμό τοῦ κράτους ἀπό τήν κοινωνία τῶν πολιτῶν σάν μία ἀντίφαση, ἀλλά αὐτό πού βλέπει αὐτός σάν λύση τῆς ἀντίφασης - αὐτό πού εἴπαμε παραπάνω - κάθε

άλλο παρά ξεπερνά τόν διαχωρισμό.Γιά τόν Χέγκελ ή κίνηση δέν ξεκινά από τήν οικόγενεια καί τήν κοινωνία τών πολιτῶν,πρῶτό τό κράτος,άλλά ἐρχεται ἀπό τό κράτος πρῶς τήν κοινωνία.Γιά τόν Μάρξ "ή οικόγενεια καί ή κοινωνία τών πολιτῶν εἶναι οἱ προϋποθέσεις τοῦ κράτους,γιά τόν Χέγκελ ἰσχύει τό ἀντίστροφο".Γιά τόν Μάρξ,εἶναι ή οικόγενεια καί ή κοινωνία τών πολιτῶν πού μετατρέπουν τοὺς αὐτοὺς τοὺς δὲ κράτος.Καί ἐδῶ φυσικά οἱ διάφοροι πού ἔχουν κάνει τό ἐργο τοῦ Μάρξ μέσο γιά τήν ὑποδόμηση τοῦ προλεταριάτου θά σπεύσουν νά τονίσουν:"μὰ καί βέβαια ή χεγκελιανή φιλοσοφία εἶναι ἀνάποδα".Σ' αὐτοὺς ἀφήνουμε τόν Μάρξ ν' ἀπαντήσει ὅτι "τό θέμα δέν εἶναι ὅτι ή εἰκόνα πού ἔχει ὁ Χέγκελ γιά τήν πραγματικότητα εἶναι ἀνάποδη,ἀλλά,ὅτι εἶναι ἔτσι,ἐπειδὴ ή ἴδια ή πραγματικότητα εἶναι ἀνάποδη".

Ὅταν ὁ Μάρξ μιλά γιά τό κράτος,αὐτό πού παρουσιάζει εἶναι μιά ριζοσπαστικά νέα ἀνάλυση, πολλές φορές χρησιμοποιοῦν τή λέξη "ἀφαίρεση" γιά νά χαρακτηρίσει τό κράτος. "Ἀφαίρεση,μὲ τήν ἐννοια τοῦ διαχωρισμοῦ καί τῆς ἀποξένωσης ἀπὸ τὰ πραγματικά ἀνθρώπινα συμφέροντα καί ἀνάγκες πού βρίσκει κανεὶς στὴν κοινωνία τών πολιτῶν. Ἀκριβὲς μὲ τὸν ἴδιο τρόπο μιλά καί ὁ Μπακούνιν γιά τό κράτος στὴν "Πορισινὴ Κομμούνα".(ἐλλ. ἔκδοσις "Ἐλεύθερος Τύπος")

Αὐτό πού πρέπει νά καταλάβει κανεὶς εἶναι ὅτι τό ὅλο φαινόμενο τῆς ἀποξένωσης τοῦ κράτους ἀπὸ ή κοινωνία,τοῦ δημισίου ἀπὸ τό ἰδιωτικό, τοῦ πολιτικοῦ ἀπὸ τό οἰκονομικό εἶναι σύγχρονο.

Στὴ σύγχρονη κοινωνία τών πολιτῶν τὸ ἄτομο δέν εἶναι οὔτε ἀποκλεισμένο μέσα ἀπὸ μιά κοινότητά τών πολιτῶν ὅπως τοὺς ἀρχαίους καιροὺς,οὔτε σέ μιά συνεχενία ὅπως στοὺς μεσαιωνικοὺς χρόνους. Στὴ σύγχρονη κοινωνία τῆς ἀνορθῆς τὸ ἄτομο εἶναι διακεντρωμένο καί ἀνεξάρτητο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα. Κάτω ἀπὸ τέτοιες συνθήκες, ή κοινωνικὴ ἐνότητά πού ἐγκαθιδρύεται μέσα στὸ διαχωρισμὸ εἶναι αὐτὸ ἀκριβὲς τὸ σύγχρονο κράτος. "Η κοινωνικὴ ἔκλειψη τῆς ἐξουσίας πού μετὰ τὴν ἀνορθὴς μέσα ἀπὸ τὴν οἰκονομία κατακερματίζει τίς φεουδαρχικὲς κοινωνικὲς σχέσεις καί κατέλαβε σιγά-σιγά καί τὴν πολιτικὴ ἐξουσία,ἤταν ἡ μπουρζουαζία.Αὐτὴ ἀκριβὲς εἶναι ή ἐποχὴ πού τό κεφάλαιο καί ή μπουρζουαζία εἶναι πραγματικά ἐπανάστατικὲς κοινωνικὲς δυνάμεις πού μποροῦν καί μιλοῦν στὸ ὄνομα ὅλης τῆς κοινωνίας ἐναντίον τίς φεουδαρχικὲς σχέσεις πού καταπιέζουν καί συνθλίβουν τοὺς ἀνθρώπους.Αὐτὸς ἦταν καί ὁ πραγματικὸς ἐπανάστατικὸς ρόλος, μέσα στὴν ἱστορία,τοῦ κεφαλαίου καί τῆς μπουρζουαζίας:τὸ ὅτι διέσπασαν,διαχώρισαν τὴν ἐνότητά τῆς ἐξουσίας (ἐπὶ,πολιτικὴ,οἰκονομικὴ) καί αὐτὴ ή ἐνότητά ποτέ πιά δέν θά ἀποκατασταεῖ. Ἀνοίγεται πάλιν ή ἐποχὴ τῆς κατακερματισμένης ἐξουσίας, ή ἐποχὴ μιάς κοινωνικῆς ἐνότητος πού ἐπιτυγχάνεται μέσα σὲ συνθήκες διαχωρισμοῦ καί ἀλλοτρίωσης καί ἐπομένως,μιά ἐποχὴ κοινωνικῶν ἐπανάστασεων καί ἀναταραχῶν πού θά ἀποβλέπουν στὸ ξεπέρασμα τῆς κοινωνίας τῶν διαχωρισμῶν καί στὴν ἐγκαθίδρυση μιάς νέας ἀνθρώπινης κοινότητος.

Στὴ κριτικὴ τῆς χεγκελιανῆς φιλοσοφίας γιά τό κράτος καί στὸ "Ἐβραϊκὸ Ζήτημα,ὁ Μάρξ κάνει ἀντιπαράθεση ἀνάμεσα στὴν "πολιτικὴ κοινωνία", σὴν μιά πνευματικὴ ή οὐράνια κοινότητά,καί τὴν

"κοινωνία τών πολιτῶν" σὴν μιά κοινωνία κομματισμένη σὲ ἰδιωτικά καί ταξικά συμφέροντα πού ἀνταγωνίζονται.

Μέσα ἀπὸ μιά τέτοια κοινωνία ή στιγμὴ τῆς ἐνότητος ή τῆς κοινότητος δέν μπορεῖ παρά νά εἶναι ἀσημασμένη (τὸ κράτος), γιατί στὴν ἀληθινὴ κατακομματισμένη κοινωνία ἔνα κοινὸ ή γενικὸ συμφέρον μπορεῖ νά προέλθει μόνο ἀπὸ τὴν ἀπομάκρυνση ἀπὸ ὅλα τὰ ἀνταγωνιζόμενα πραγματικά ἰδιωτικά καί ταξικά συμφέροντα. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ,ἐφόσον τὸ γενικὸ συμφέρον πού προκύπτει εἶναι τυπικὸ στὴ φύση του,καί ἔχει παραχθεῖ κάνοντας ἀφαίρεση ἀπὸ τὴν πραγματικότητα, ή βάση καί τὸ περιεχόμενο μιάς τέτοιας "πολιτικῆς κοινωνίας", ἀναπόφευκτα παραμένει ή κοινωνία τών πολιτῶν,μὲ ὅλες τίς οἰκονομικὲς διαιρέσεις τῆς.Κάτω ἀπὸ τὴν ἀσημασμένη κοινότητά (τὸ κράτος) παραμένουν ή ἀποξένωση καί ή ἀκοινωνικότητα.Τὸ γενικὸ συμφέρον ἐπιτυγχάνεται παραμείνοντας τὰ γνήσια συμφέροντα.Μόνο κάνοντας ἀφαίρεση ἀπὸ τὸν ἀπὸ τὸν προλετάριο μπορεῖ νά ἔχει κανεὶς τὸν πολίτη.Ἡ διαφορά ἀνάμεσα στὰ δύο,λέει ὁ Μάρξ στὸ "Ἐβραϊκὸ Ζήτημα,"εἶναι ή διαφορά ἀνάμεσα στὸν ἔμπορο καί τὸν πολίτη, τὸν μεροκαματιάτη καί τὸν πολίτη, τὸν γαιοκτήνη καί τὸν πολίτη,τὸ ζωντανὸ ἄτομο καί τὸν πολίτη".

Τίς ἀσφαμένους αὐτὲς διαφορὲς,καί τὰ ἀσφάμενα ἀντανανωτικὰ συμφέροντα,ἐρχεται νά ἀσφαίσει ή ἐννοια τοῦ πολίτη,ή ἐννοια τῆς ἰσότητος μέσα στὸ κράτος καί ἀπέναντι στοὺς νόμους του. "Ὅμως τὸ ψεύτικο "ξεπέρασμα" ἀληθινῶν ταξικῶν διαφορῶν κάνει αὐτὸ τὸ "ξεπέρασμα" ἔξισου ταξικό."Ἔτσι τὸ κράτος δέν μπορεῖ παρά νά ἀντανανωτῇ τὴν ταξικὴ διάρθρωση τῆς κοινωνίας τών πολιτῶν, καί πὺν σὺγκριμένα νά ἀντανανωτῇ τὴν πολιτικὴ κυριαρχία τῆς οἰκονομικῆς κυριαρχίας τῆς.

Ὁ δὲ κοινωνικὸς ἰδεαλισμὸς τοῦ σύγχρονου κράτους ἐξυμνεῖται μόνο τὴν ἀσφάλεια καί τὴν σταθερότητα τοῦ χυδαίου ὕψους τῆς κοινωνίας τών πολιτῶν.

Γιά νά κάνουνε τὸν ἀνθρώπο ἴσο ὅλων τών ἄλλων ἀνθρώπων,πρέπει νά κάνουνε "ἀφαίρεση" καί νά ἀνοήσουμε τὴν πραγματικὴ του ὑπόθεσις μέσα στὴν κοινωνία.

Μέσα ἀπὸ τὴν ἴδια λογικὴ ὁ Μάρξ περιγράφει στὸ "Κεφάλαιο" τὴν ἀνάλογη διαδικασίᾳ μέσα ἀπὸ τὴν ὁποία ή χρῆσιμη καί σὺγκριμένη ἄσφασία μεταμορφώνεται σὲ ἀσημασμένη ἀνθρώπινη ἐργασία καί ή ἀξία χρῆσις,στὴν ἀφαίρεση τῆς ἀνταλκτικῆς ἀξίας,δεχόνοντας ὅτι ή κριτικὴ τοῦ στὸν Χέγκελ καί τὴν πολιτικὴ οἰκονομία εἶναι ἐννοια.

Στὴν "Κριτικὴ τῆς χεγκελιανῆς φιλοσοφίας γιά τό κράτος" βρίσκουμε μιά ἐκθέταση κριτικῆς τοῦ διαχωρισμοῦ ἀνάμεσα στὴν "πολιτικὴ κοινωνία" (κράτος) καί τὴν "κοινωνία τών πολιτῶν".

Βεδομένου ὅτι ή πολιτικὴ κοινωνία εἶναι μιά ἀφαίρεση,δέν μπορεῖ νά εἶναι οὔτε κἀν μιά ἀντιπροσώπευση πᾶν ἀπὸ μιά ἴση βάση,ἀλλὲς ἀντανανωτῇ τίς διαιρέσεις καί τίς ἀνισότητες τῆς κοινωνίας τών πολιτῶν.Αὐτὸ πού οἱ ἀπὸ τὸν φιλόσοφο ἐκτελέζον,τὸ ἀντιπροσωπευτικὸ κράτος,ἔχει σαφὴ σχέση μὲ τὴν ἰδιωτικὴ ἰδιοκτησία:τὴν ὑπερασπίζει.

Ὁ Μάρξ κάνει διάκριση ἀνάμεσα στὴν "δημοκρατία" - δηλ.τὴν ὀργανικὴ κοινότητά, τυποποιημένη ἀπὸ τίς πόλεις-κράτη τῆς ἀρχαιότητος,κοινὸ

τητες που δεν έχουν ακόμα χωριστεί πάνω στη βάση της αντίθεσης ανάμεσα σε κοινωνία των πολιτών και κράτος - και την "πολιτική δημοκρατία" - που είναι η δημοκρατία μέσα στην άφαρση του κράτους. "Αλλά συνεχίζει, και δίνει έμφαση στο γεγονός ότι η αληθινή δημοκρατία εξυπνοεί την πλήρη εξασφάλιση του κράτους. "Σε μία αληθινή δημοκρατία η πολιτική κοινωνία εξαφανίζεται" (σελ 88 της "Κριτικής").

Στη συνέχεια ο Μάρξ σχολιάζει την παράγραφο 309 του Χέγκελ: "Ο διαχωρισμός του πολιτικού κράτους από την κοινωνία των πολιτών παύει τη μορφή του διαχωρισμού των αντιπροσώπων από τους εκλογείς τους. Η κοινωνία απλώς αναθέτει σε στοιχεία του εαυτού της να γίνουν η πολιτική της ύπαρξη. Έδω υπάρχει μία διπλή αντίφαση: 1. Οι αντιπροσώποι έχουν κάποια τυπική εξουσιοδότηση. "Αλλά μόλις αυτή η εξουσιοδότηση γίνει πραγματικότητα παύουν να είναι εξουσιοδοτημένοι. Θα έπρεπε να είναι αντιπροσώποι, αλλά δεν είναι. 2. Μία ύλική αντίφαση. Όσον αφορά τα πραγματικά συμφέροντα, αυτοί έχουν εξουσία σάν αντιπροσώποι των δημόσιων υποθέσεων ενώ στην πραγματικότητα αντιπροσώπουσαν ιδιαίτερα συμφέροντα. Η άρχη της αντιπροσώπευσης του σύγχρονου κράτους, άκμα και από τυπική σκοπιά, είναι μία αντίφαση".

Για τον Χέγκελ η αντιπροσωπευτική άρχη είναι κάτι το φυσικό και θέτει το δίλημμα πού ο Μάρξ χαρακτηρίζει ψευδές, ότι η αντιπροσώπει η όλοι από μόνοι τους σάν άτομα. Για τον Μάρξ όμως η ύπαρξη ο διαχωρισμός του κράτους από την κοινωνία των πολιτών, και έτσι η διαίρεση ανάμεσα σε κυβερνήτες και κυβερνώμενους, αντιπροσώπους και εκλογείς, πράγμα που αντιπροσωπεύει την κλιμάκωση των τοξικών διαίρεσεων μέσα στην κοινωνία. Η ο διαχωρισμός δεν υπάρχει επειδή η κοινωνία είναι ένας οργανισμός αλληλέγγυων και ομοιογενών συμφερόντων, και η έκχυση σφαίρας της πολιτικής εξαφανίζεται μαζί με την διαίρεση ανάμεσα σε κυβερνήτες και κυβερνώμενους. Αυτό σημαίνει ότι η πολιτική γίνεται απλώς ένας ακόμα κλάδος της κοινωνικής παραγωγής.

Πάνω στη βάση αυτού του διαχωρισμού, ανάμεσα στο κράτος και την κοινωνία, έρχεται μία στιγμή που η πραγματικά προοδευτική τάση της κοινωνίας, δηλαδή όλες εκείνες οι προσπάθειες για μεταμόρφωση και αλλαγή συμπεκνώνονται σε μία επιθυμία να καταληφθεί εξ' εφόδου η νομοθετική εξουσία, μαζικά ή και ολιγάκι.

Για τον Μάρξ, η ύψηση της σύγχρονης κοινωνίας προς εκλογικές μεταρρυθμίσεις και το δικαίωμα ψήφου για όλους, είναι μία έκφραση της τάσης για το ξεπέρασμα του διαχωρισμού ανάμεσα στο κράτος και την κοινωνία (άν και πρόκειται για μία έμμεση έκφραση αυτής της τάσης, έφροσον γίνεται με όρους που έχουν υπαγορευθεί από τον ίδιο τον διαχωρισμό).

"Από πολιτική σκοπιά τα διάφορα μεταγενέστερα γραπτά έχουν λίγα να προσθέσουν στην "Κριτική", με εξαίρεση ίσως τον "Εμφύλιο πόλεμο στη Γαλλία". Μερικά μάλιστα απ' αυτά τείνουν να ανατρέψουν την θέση που διατυπώνεται στην "Κριτική" δηλ. το ξεπέρασμα του διαχωρισμού κράτους-κοινωνίας και αυτό γιατί έπιμνην, στη χρησιμοποίηση του κράτους για το ξεπέρασμα. "Επιμένουν στη χρη-

σιμοποίηση άλλοτριωμένων μέσων για το ξεπέρασμα της άλλοτριωσης.

Μιλώντας για την Παρισινή Κομμούνα, δημιούργημα της πάλης του προλεταριάτου για άπελευθέρωση, ο Μάρξ αναγνωρίζει ο' αυτήν, την πολιτική μορφή μέσα από την οποία η άπελευθέρωση του προλεταριάτου γίνεται δυνατή. "Αναλύοντας την νέα αυτή μορφή κοινωνικής οργάνωσης, ο Μάρξ πολύ χαρακτηριστικά την αποκαλεί "ήμι-κράτος", "άντι-κράτος", "κράτος που δεν είναι κράτος" κλπ. "Όλα αυτά δείχνουν ότι για τον Μάρξ έμψαινε θέμα ολικής ρήξης με τις ήδη υπάρχουσες δομές και σχέσεις εξουσίας, καθώς και θέμα δημιουργίας άλλων τελείων καινούργιων και αντίθετων με τις παλιές, μέσα από μία τέτοια μορφή που θα εξασφάλιζε την διάχυση της εξουσίας και το ξεπέρασμα του διαχωρισμού.

"Η μετά τον Μάρξ εξέλιξη της πάλης των τάξεων, απόδειξε περίτρανα σε όλες τις προλεταριακές εξέγέρσεις, ότι ο αγώνας ανάμεσα στις νέες μορφές κοινωνικής οργάνωσης του προλεταριάτου που άρνείται τον εαυτό του (κομμούνες, συμβούλια, συλλογιστές) και το κράτος (την διαχωρισμένη εξουσία γενικά), "θα είναι μέχρι τέλους".

"Η ταύτιση της προλεταριακής κοινωνικής επανάστασης με τις άστικές επαναστάσεις, από τη σκοπιά της κατάληξης της εξουσίας στο κράτος, είναι βασική αιτία και αποτέλεσμα σύγχρονης της ήττας των προλεταριακών εξέγέρσεων και επαναστάσεων.

Ο Μάρξ όντως έδωσε βάση για μία τέτοια ταύτιση, και έδω βλέπουμε το αντίεξουσιαστικό στοιχείο να συνπαίρει με το εξουσιαστικό μέσα στην ίδια επαναστατική θεωρία σε βαθμό αντίφασης. Και είναι αυτή ακριβώς, η θέση της ταύτισης, που δέχτηκε άποφασιστικά πλήγμα από την Παρισινή Κομμούνα και μετά. Η έμμεληρία της Κομμούνες δείχνει πολύ καθαρά ότι, ή το κράτος θα συντριβεί άόλακροως μέσα στη πάλη με τις διάφορες μορφές κοινωνικής οργάνωσης του προλεταριάτου που ξεπηδούν κυρίως αθόρυπα μέσα στον αγώνα για χειραφέτηση και άπελευθέρωση, ή αυτές θα συντριβούν από το κράτος. Κάθε στιγμή διαδικής εξουσίας έβαζε και θα βάσει αυτό το πρόβλημα σε όλους τους επαναστάτες, σε όλους τους εξέγερμένους προλεταριους: "Η με την Κομμούνα του εξέγερμένου Παρισίου, ή με τις βεραλλίες του θιέρου" (Καμύλα Μπερνέρι, γράμμα του στη Φεντερικά Μοντούρι). "Η έκβαση της πάλης σε ένα μεγάλο βαθμό κρίθηκε, και θα κρίνεται, από την επαναστατική συνήχη και καθαρότητα στους στόχους των Κομμουνιστών.

Θέλετε να δείτε τις μορφές εκείνες της κοινωνικής οργάνωσης, που άλατο με μικρή και άλλοτε με μεγάλη καθαρότητα, χρησιμοποιεί το προλεταριάτο πάνω στη πάλη για να άρνηθεί τον εαυτό

του και να καταργήσει την ταξική κοινωνία; Λοιπόν, κοιτάχτε τη Κομμούνα του Παρισιού, το Σοβιέτ του '17, τη Μαχνοβτία και την κομμούνια της Κροστάνδης του '21, τα συμβούλια στη Γερμανία του '19, στο Τορίνο του '20, στις 'Αστούρες του '34, τις κολεκτίβες και τις μελίτσες της 'Ισπανίας του '36, τα συμβούλια της Ούγγαρίας και της Πολωνίας του '56, την άπειροκλη έπιτροπή του 'Ανατολικού Βερολίνου του '53, τις συνελεύσεις του Μάη του '68, τις συνελεύσεις του Τορίνο και της Ρώμης του '69, τις επιτροπές της Πολωνίας του '70, '71, '76, τα συμβούλια της Πορτογαλίας του '74, τις συνελεύσεις της 'Ισπανίας του '76, τις έπιτροπές της Πολωνίας του '80.

Σίγουρα οι ήττες είναι πολύ βαριές, αλλά και τα έπιτεύγματα πολύ μεγάλα. Κάθε αίματηρή καταστολή δέν καταρθώνει παρά το ανέβασμα του έπιπέδου της πάλης. Κοιτάχτε, ό γερο-τυφλοπόντικας έπιασε δουλειά και πάλι!

Δημήτρης ΚΟΜΝΗΝΟΣ

George Grosz, Staatsszene 1933

'Υποδειγματική κριτική μιās υποδειγματικής ταινίας Πολιτιστική σφήνα

Μέ την ταινία "Μεγαλέξαντρος", ό 'Αγγελόπουλος πετυχαίνει τό ύψιστο καλλιτεχνικό α λ - τ η μ α, την καθολικότητα άκόμα και σέ έπίπεδο άποδοχής. 'Η ταινία, έπειδή άκριβώς είναι "άνοιχτή" σέ κάθε έρμηνεία, μπορεί νά γίνει άδοκτική άπ' την άκρα δεξιά μέχρι την άκρα άριστερά ή άκόμα και τούς άναρχικούς. Μά ταια ό νεολαίοί τών πολιτικών κομμάτων άνεζήτησαν σ' αυτήν την δικιά τους δικαίωση καί μόνον αυτήν. Όπως λέει ό 'Αγγελόπουλος, ("ΤΟ ΒΗΜΑ"-16/11/80) στό "Μεγαλέξαντρο" δ- λ ο ι δικαίώνονται. (1)

'Ανεξάρτητα άπ' αυτό ή ταινία είναι υπό- δειγμα κινηματογραφικής γλώσσας.

"Ό Μεγαλέξαντρος" - ως συμβάν - στήν πραγματικότητα δέν δημιουργήσε κανένα άπολύ τος πρόβλημα έρμηνείας, λειτουργικότητας ή ό,τιδήποτε άλλο. Δημιούργησε πρόβλημα μόνο σ' αυτούς που βρίσκονται έκτός πραγματικότητας, γιατί δέν είμαστε βέβαια διατεθειμένοι νά συζητήσουμε γιά 'κείνους τούς ύπερηλίθους που θεώρησαν την ταινία "δυσνόητη" ή τούς άλλους που όντας πλό έπιφυλακτικοί άρχισαν ν' άναρωτιούνται (κατά κανόνα μέσα άπ' την έφ. "ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ") άν ή πώς ή ταινία θά λειτουργήσει στό πλατό κοινό. Κι' αυτόί, όί έκτός πραγματικότητας, όί ύπερηλίθιοί, αυτοί που συζη- σάν έτέλεωτα την σχέση καλλιτέχνη καί κοιν- ού είναι πάντα τά γνωστά μας πρόσωπα : όί κριτικοί κινηματογράφου, όί προοδευτικοί προ- βληματιζόμενοι πολιτικοκοινημένοι δημοκρατι- κού νεολαίοί (τό κοινό δηλαδή), τά καλύτερα πολιτικά στελέχη, όί δημοσιογράφοι, όί διανο- σόμενοι κτλ.

'Η μόνη κριτική που μπορεί νά γίνει στόν θ. 'Αγγελόπουλο είναι ότι έφτιαξε μιά κ λ α σ σ ι κ ή - μ' όλα όσα σημαίνει αυτός ό - δ ο ρ ο s - ταινία. Κι' αυτό στήν έποχή που ή τέχνη πεθαίνει...

Στήν έποχή που καθετί που έχει σχέση μ' αυτό που όνομάζεται τέχνη θά πρέπει νά έμ- περιέχει την κριτική του άν θέλει νά τό έμ- περιέχει ή πραγματικότητα.

Στήν έποχή που όί πολιτικές χειρονομίες/ ή ποίηση έχουν υποβιβαστεί σέ στιχουργό/στιχο- γραφία, καί όί ποιητές σέ στιχογράφους-παρα-

γωγούς έμπορευμάτων.

Στήν έποχή που ή τέχνη διαχωρισμένη άπ' τη ζωή καί γι' αυτό διαχωρισμένη καί στό έσωτερικό της σέ καλλιτέχνες καί κοινό (πα- ραγωγούς καί καταναλωτές έμπορευμάτων), δέν έχει παρά νά νράνει τό μεγαλύτερο ποίημα τών αιώνων, τό έσχατο διαχωρισμένο ποίημα: ΤΟΝ Ε- ΠΙΚΗΔΕΙΟ ΤΗΣ.

'Ελπίζουμε όί προοπτικές μας νά γίνονται ξεκάθαρες. 'Η έποχή που ό Μπερτέν μοίραζε ρό- δα στίς ώριπές δεσποινίδες του Παρισιού πέ- ρασε άμετάκλητα.

'Ελπίζουμε ότι θά μείνουμε όί μόνοί άλη- θινοί ποιητές θέτοντας όχι την ποίηση στήν ύπηρεσία της επανάστασης αλλά την επανάστα- ση στήν ύπηρεσία της ποίησης, όπως έδώ καί μερικό καιρό τόχουν σασως διευκρινίσει ό Situationniste. (βλ. τό κείμενο ALL KING'S MEN)

Αλλά γι' όλα αυτά ό 'Αγγελόπουλος "δέν έέ- ρει τίποτα" όπως άλλωστε κι' όιοί όί έλληνες κινηματογραφιστές (όί κινηματογραφιστές, όί άπεχθέστεροι -ιστές, παρ' όλα αυτά είναι ά- στείοι: είναι ιδεολόγοι του... κινηματογράφου ...!!! καί στήν 'Ελλάδα άπ' ότι φαίνεται ύ- πάρχουν άρκετοί τέτοιοί...) άν έξαιρέσουμε την ταινία του 'Αλευρά "Πέφτουν όί σφαίρες σάν χαλάζι..." καί την ταινία μικρού μήκους του Φοίβου Κωνσταντινίδη "Μιά άχρηστη ται- νία μικρού μήκους".

Όμως τό προλεταριάτο μās έδωσε, πρίν λί- γες βδομάδες, την Κυριακή 16 Νοέμβρη, ένα ύ- πέροχο ποίημα. Συγχρόνως προειδοποίησε όσους έθελούστωλιν γιά τό πως άντισταβάνεται την ένοποιημένη τέχνη του μέλλοντος, τί έννοεί όταν λέγει ότι θά γίνουμε όί συλλογικοί που ητές της ζωής μας...

(1). Θά ήταν μιά ένδιαφέρουσα άνάγνωση της ταινίας αυτή που θά γινόταν μέ τόν Μεγαλέ- ξαντρονά να συμβολίζει τόν τερατομοισμό. Όποιοι πιστός άς τήν κάνουν, έμεις δέν θά έκπαταθού- με περισσότερο μιά καί δέν κάνουμε κριτική κινηματογράφου.

Ίδου, οί γελωτοποιοί τοῦ βασιλέως !

Τό πρόβλημα τοῦ γλωσσικοῦ συστήματος βρίσκεται στό ἐπίκεντρο ὧν τῶν ἀνῶνιν γιά τήν κατάλυση ἢ τήν συντήρηση τῆς σημερινῆς ἀλλοτρίωσης" εἶναι ἀδισχώρητο ἀπό τό συνολικό πεδίο αὐτῶν τῶν ἀνῶνιν. Ζοῦμε μέσα στό γλωσσικό σύστημα ὅπως ζοῦμε μέσα στόν μολυσμένο ἀέρα. Ἀντίθετα ἀπ' ὅ, τι πιστεύουν οἱ ἄνθρωποι τοῦ πνεύματος, οἱ λέξεις δέν παίζουν. Δέν κάνουν ἔρωτα, ὅπως πίστευε ὁ Μπαρετόν, παρά μόνο στή σφαίρα τοῦ νείου. Οἱ λέξεις δούλεῦσαν γιά λογαριασμό τῆς κυρίαρχης ὀργάνωσης τῆς ζωῆς. Κι ὅμως, δέν ἔχουν ρομποτοποιηθεῖ" γιά μεγάλη ὀτυχία τῶν θεωρητικῶν τῆς πληροφορικῆς, οἱ λέξεις οἱ ἔδωκε δέν πιστεύουν στήν ἐπιστήμη τῆς πληροφορικῆς" ὑπάρχουν μέσα τους δυνάμεις πού μπορούν νά ἐκτρέψουν ὅλους τούς ὑπολογισμούς. Οἱ λέξεις συνυπάρχουν μέ τήν ἐξουσία μέσα σέ μιὰ σχέση ἀνάλογη μ' αὐτή πού οἱ προλετάριοι (μέ τήν κλασική καθῶς καί τή σύγχρονη ἐννοία αὐτοῦ τοῦ ὅρου) μπορούν νά συνδυάζονται μέ τήν ἐξουσία. Παρόλο πού χρησιμοποιοῦνται συνεχῶς, κάθε στιγμῇ, μέ πλήρως νόημα καί μέ πλήρως μὴ νόημα, κάποια πλευρά τους μένει ἐντελῶς ἀμέταχλη.

Ἡ ἐξουσία δίνει μόνον τήν ψεύτικη ταυτότητα τῶν λέξεων" τίς προσηγορεύει μέ μίαν ἄδεια εἰσόδου, καθορίζει τή θέση τους στήν παραγωγή (ὅπου μερικῶς ἐμφανῶς κάνουν ὑπερβολές) τούς δίνει, κατά κάποιο τρόπο, τήν ἐντολή πλημῆρως τους. Ἀναγνωρίζουμε τή σφοδρότητα τοῦ Humpty-Dumpty τοῦ Λιούις Κάρολ, ὁ ὁποῖος πιστεύει ὅτι ὅλο τὸ πρόβλημα ὁσον ἀφορᾷ τήν ἀπόφαση σχετικῇ μέ τή χρησιμοποίηση τῶν λέξεων εἶναι "νά ἐξορμε ποῖός εἶναι ὁ ὁρμήτης, αὐτό εἶν' ὅλο". Κι αὐτός, κοινωνικό ἀρνητικό στό εἶδος του, βεβαίως δίνει τή πληροῖνη ἐπιπλέον ὅσοι χρησιμοποιοῦν πολύ. Θεωροῦμε ἐπίσης τὸ φαίνόμενο τῆς ἀνύστασης τῶν λέξεων, τήν ἀπόδοσή τους, τήν ἀνοιχτή ἀντίστασή τους, πού ἐκδηλώνεται σ' ὅλη τή σύγχρονη νύκτα (ἀπ' τὸν Μοντελέρ μέχρι τούς ντανταλιστές καί τόν Τζόις), σὺν τὸ σῶμα τῆς συνολικῆς ἐπαναστατικῆς κρίσης μέσα στήν κοινωνία.

Κάτω ἀπ' τὸν ἔλεγχο τῆς ἐξουσίας, τὸ γλωσσικό σύστημα προσδιορίζει πάντα κάτι ἄλλο ἀπὸ τὸ αὐθεντικό βίωμα. Ἐδῶ ἀκριβῶς βρίσκεται ἡ δυνατότητα γιά πλήρη ἀμειωβήτητα. Ἡ σύγκληση, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὀργάνωση τοῦ γλωσσικοῦ συστήματος, εἶναι τέτοια ὥστε ἡ ἐπικοινωνία πού ἐπιβάλλεται ἀπ' τήν ἐξουσία ἀποκαλύπτεται σὺν ἀπότη καὶ βλακεία. Μὲ σκοπὸ νά καταστήσει τὴν πληροφορία μοναδικῇ ἐντελῇ μορῇ ἐπικοινωνίας τοῦ μέλλοντος, τὸ ἔμβρυο τῆς ἐξουσίας τῆς κυβερνητικῆς προσπαθεῖ, μάταια, νά θέσει τὴ γλώσσα κάτω ἀπ' τὸν ἔλεγχον τῶν μηχανῶν πού ἐξουσιάζει. Ἀλλὰ ἀκόμα καὶ σ' αὐτὸν τὸν τομέα ἐκδηλώνονται ἀντιστάσεις καὶ σὺν μισοῦν καὶ ἀντιθέσεις τῆς ἀλλοτρίωσης καὶ ἀρξοκρατίας. Καταγγέλει ὅλη τὴ μοναδικότητα "ἐπικοινωνία" τόσο στήν παλιὰ τέχνη ὅσο καὶ τὸ μοντέρνο πληροπορισμὸ. Ἐπικαλεῖται μιὰ ἐπικοινωνία πού καταστρέφει ὅλη τὴ διαχωρισμένη ἐξουσία. Ὅπου ὑπάρχει ἐπικοινωνία δέν ὑπάρχει κράτος.

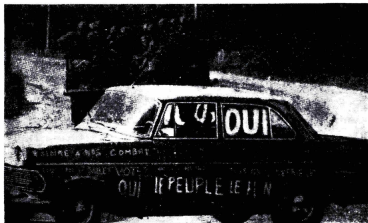
Ἡ ἐξουσία ζεῖ ἀπ' τὴν κλεπτοποδοχὴ. Δὲ δημιουργεῖ τίποτα, ἐπαναφομοιώνει. Ἀν ἡ ἐξουσία δημιουργοῦ-

σε τὸ νόημα τῶν λέξεων, δὲ θά ὑπῆρχε ποίηση ἀλλὰ μὴ ὁρμή "πληροφορία". Κανεὶ δέν μπορεί νά ἀντιστάσει μέσα στὰ πλαίσια τοῦ γλωσσικοῦ συστήματος καὶ ἡ ἀρνηση εἶναι ἐξωτερικῇ ὡς πρὸς αὐτό, καθαρὰ λεπτιστική. Ἀλλὰ τὶ ἄλλο εἶναι ἡ ποίηση ἀν' ὅχι ἡ ἐπαναστατικὴ στιγμῇ τοῦ γλωσσικοῦ συστήματος, ἀδισχώρητη σὺν τέτοιᾳ ἀπ' τῆς ἐπαναστατικῆς στιγμῆς τῆς ἱστορίας καὶ τῆς ἱστορίας τῆς προσωπικῆς ζωῆς;

Ἡ χειρωνακία τῆς γλώσσας ἀπ' τήν ἐξουσία εἶναι ἴδια μέ τὴ χειρωνακία τῆς ὁλότητας. Μόνο τὸ γλωσσικό σύστημα πού ἔχει χάσει κάθε ὁμση ἀναφορὰ στήν ὁλότητα μπορεί νά θεμελιώσει τὴν πληροφορία. Ἡ πληροφορία εἶναι ἡ ποίηση τῆς ἐξουσίας (ἀντί-ποίηση γιά τὴ διάσπαρση τῆς τάξης), εἶναι ἡ ἐμμεση πλαστονόηση αὐτοῦ πού εἶναι. Ἀντίστοιχα, ἡ ποίηση πρέπει νά νοεῖται σὺν ὁμση ἐπικοινωνία μέσα στὰ πλαίσια τοῦ πραγματικοῦ καὶ σὺν πραγματικῇ μετατροπῇ αὐτοῦ τοῦ πραγματικοῦ. Εἶναι τὸ ἴδιο τὸ ἀπελευθερωμένο γλωσσικό σύστημα, τὸ γλωσσικό σύστημα πού ἐναρκετίζει τὸν πλοῦτο τοῦ καί, συντρίβοντας τὸ σύμβολο, ἐναρκετίζει τίς λέξεις, τὴ μουσική, τίς κραυγές, τίς χειρωνακίες, τὴ ζωγραφική, τὴ μαθηματική, τὸ γεγονότα. Ἡ ποίηση, λοιπόν, ἐξορτάει ἀπ' τὸ ἐπὶ ἐπὶ τὸ ὅσο γίνεται μεγαλοτέρου πλοῦτος ὅπου, σέ μιὰ δεδομένη ὥση τῆς κοινωνικοοικονομικῆς διαμόρφωσης, ἡ ζήτῃ μπορεί νά βιωθεῖ καὶ νὰ ἀλῆαχτεῖ. Εἶναι συνεπῶς περὶ τὸ διευκρινίσουμε ὅτι ἡ σχέση αὐτὴ τῆς ποίησης μέ τὴν ὁλική τῆς ὁμση μέσα στήν κοινωνία δέν σημαίνει μιὰ μονοδιάστατη ὑποταγή ἀλλὰ μιὰ ἀλληλεπίδραση.

Μερικῶς φάσεις τῆς μετεκάνησης, κοινωδελικῆς καὶ κοινωνολογικῆς ἐπανόστασης δείχνουν ἑκάσθῳ ὅτι ἡ ἐκνέωση ἀνακάλυψη τῆς ποίησης μπορεί νά συνδέεται μέ τὴν ἐπανεκτίμηση τῆς ἐπανόστασης. Μεταξὺ τῶν ἐπαναστατικῶν περιόδων κατὰ τίς ὁποῖες οἱ μάρξες καταρθίζονται νά προσεγγίσουν τὴν ποίηση μέσα ἀπ' τὴ ὁρμή, ὑπορμε νά θεωρήσουμε ὅτι οἱ κύκλοι τῆς ποιητικῆς περιπέτειας παραμένουν οἱ μοναδικοὶ χώροι ὅπου ἐπικρατεῖ ἡ ὁλότητα τῆς ἐπανόστασης, σὺν μιὰ ἀνεκπλήρωτη ἀλλὰ κοινωνικῇ δυνατότητα, σὺν τὴ σκία μιᾶς προσωπικότητας πού ἀπομαρτίζει. Ἐπομένως, αὐτὸ πού ἐδῶ ἀποκαλεῖται ποιητικῇ περιπέτεια εἶναι ὁλοκαλό, ἐπικίνδυνον καὶ ὁμαδοποιητὸ πάντα ὀξέβλο (πράγματι, πρόκειται γιά τὸ σύνολο τῶν σχεδόν ἀνεπίκυτων συμπεριφορῶν στὴ διάσπαρτα μιᾶς ἐποχῆς). Τὸ μόνο γιά τὸ ὁποῖο ὑπορμε νά εἰπωμε σίγουρον εἶναι ὅτι αὐτὸ πού δέν εἶναι πιά ἡ ποιητικῇ περιπέτεια μιᾶς ἐποχῆς εἶναι ἡ ψευδής, ἀναγνωρισμένη καὶ ἐπιπροσέτιση ποίησης τῆς. Ἐτοί, ἐνῶ ὁ πραγματισμός, τὴν ἐποχὴ τῆς ἐπὶ ἐπὶ τῶν ἐνόντων στήν καταπειστικὴ τῆς καυτοῦρας καὶ τῆς καθήμενης ὁλότητας, ὑπορμεν πολύ σὺν τὴν προσδοκίᾳ τὴν ὅλη τοῦ σὺν μιὰ "ποίηση στήν ἀνάγκη χωρὶς ποίημα", ὁμμε γιά τὴν Internationale Situationniste πρόκειται γιά μιὰ ποίηση ἀν' ὅσο καὶ χωρὶς ποίημα. Καὶ ὅλα αὐτὰ πού λέμε γιά τὴν ποίηση δέν ἀφορροῦν τούς καθυστερημένους ἀντιδραστικούς μιᾶς νεοεπικοινωνίας, ἀκόμη καὶ δὲ εὐθηνωμίζεταί με τούς πιά πρόσφατους τοῦ ἐπὶ ἐπὶ μόνον νουμμενισμοῦ. Τὸ πρόννομα τῆς παραγματοῦνης ποίησης δέν εἶναι παρά τὸ νὰ δημιουργοῦμε, ταυτοχρόνως καὶ ἀεχῶριστα, τὰ γεγονότα καὶ τὸ γλωσσικό τους σύστημα.

Ὅλα τὰ κλειστὰ γλωσσικά συστήματα — αὐτὰ τῶν ὁμμεν συσπερμῶν τῆς νεολαίας" αὐτὰ πού οἱ σύγχρο-

νες πρωτοπορίες, τη στιγμή που προσπαθούν να δρίσουν την ταυτότητά τους, ξεπερνώντας για εσωτερική τους χρήση' αυτό που, παλιότερα, έχοντας καταρριπεί σε αντικειμενική ποιητική παραγωγή για εξωτερική χρήση, υπέρεσαν να άνομαστούν "trobar clus" (έρμητική γλώσσα) ή "dolce stil nuovo" (γλυκό καινούριο ύφος) — όλα έχουν σάν στόχο και πραγματικό αποτέλεσμα την άμεση διασύνδεση μιας δομημένης επικοινωνίας, της άμεσας άσυνανώρισης, της συμμετοχής. Οι παρόμοιες, όμως, προσπάθειες είναι έργα περιορισμένων και, για διάφορους λόγους, άπονομωμένων όρων. Τα γεγονότα που κατόρθωσαν να διοργανώσουν, οι νιορτές που κατόρθωσαν να προσφέρουν στόν έαυτό τους, έπρεπε να παρομοιωθούν μέσα στά πιο στενά όρια. Ένα άπ' τα προβλήματα τών έπαναστατών έγκειται στήν άπονομωσιποίηση αυτού του είδους τών σοβιέτ, τών συμβολικών έπικοινωνιών, έτσι ώστε τελικά να καθιερωθεί παντού μιάν άμεση επικοινωνία που δέ θα χρειάζεται πιά να καταφεύγει στό δίκτυο επικοινωνίας του αντίπαλου (δηλαδή, στό γλωσσικό σύστημα της έξουσίας) και που, συνεπώς, θα μπορεί να μεταβάλλει τόν κόσμο σύμφωνα μέ τήν έπιθυμία της.

Τό πρόβλημα δέν είναι να θέσουμε τήν ποίηση στήν υπηρεσία της έπανόστασης αλλά τήν έπανόσταση στήν υπηρεσία της ποίησης. Μόνον έτσι η έπανόσταση δέν θα προδώσει τόν πραγματικό της σκοπό. Δέν θα ξανακάνουμε τό λάθος τών σορευλιστών που ήλκον στήν υπηρεσία της όταν στήν πραγματικότητα δέν ήλκον πιά. Δεμένος μέ τήν άνάμνηση μιás μερικής έπανόστασης που γρήγορα νικήθηκε, ο σορευλισμός ένινε γρήγορα ένας πεσορισμός του θεάματος, μιá κριτική μιás δομημένης μορφής του θεάματος που κυριαρχεί, μιá κριτική που ένινε στό έσωτερικό της κυριαρχίας δόγανωση αυτού του θεάματος. Οι σορευλιστές φαίνεται ότι άνόνησαν τό γεγονός πως ή έξουσία για να βελτιώσει ή να έκσυγχρονίσει τήν έσωτερική συνοχή του θεάματος έπέβαλε τη δική της άνάμνηση, μιá άποκρυπτογράφηση της όποιας κρατούσε τόν κώδικα.

Όλες οι έπαναστάσεις ξεπήδησαν άπό τήν ποίηση και πραγματοποιήσαν καταχρήν χάρα στή δύναμή της. Είναι ένα φαινόμενο που διέφυγε και συνεχίζει να διαφεύγει άπ' τούς θεωρητικούς της έπανόστασης — πράγματι, αυτό δέν μπορεί να τό καταλάβει κανείς άν μείνει άκόμα προσκολλημένος στήν παλιά αντίληψη περί έπανόστασης

ή ποίησης — αλλά που είναι συνήθως άπόλυτα φανερό για τούς άντεπαναστάτες. Η ποίηση, όταν υπάρχει, τούς προκαλεί ύβωο' προσπαθούν μέ μανία να άπαλλαγούν άπ' αυτήν μέ διάφορους έξορκισμούς, ξεκινώντας άπ' τήν καταδίκη και φτάνοντας στήν άναζήτηση καθαρού καλλιτεχνικού ύφους. Η στιγμή της πραγματικής ποίησης, που "έχει όλο τό χρόνο μπροστά της", θέλει κάθε φορά να έπαναπροσανατολίζει, σύμφωνα μέ τούς δικούς της στόχους, τό σύνολο του κόσμου και όλο τό μέλλον. Ένδω διαρκεί, οι διεκδικήσεις της δέν μπορούν να κάνουν κανένα συμβιβασμό. Ξαναέρνει στό προσκήνιο τούς άξέκαθάριστους λογαριασμούς της ιστορίας. Ο Φουριέ και ο Πάντος βίγλια, ο Άντρεαμόν και οι άστουριανοί δυναμιτιστές — που οι συνεχιζόμενες τους έφευρίσκουν τώρα νέες μορφές άπεργίας —, οι ναύτες της Κρονστάνδης και του Κιέλου, καθώς επίσης κι όλοι αυτοί που, σ' δόλοκληρο τόν κόσμο, μέ ή χωρίς έμψ, έτοιμάζονται ν' άγωνιστούν για τήν μακρόχρονη έπανόσταση, είναι επίσης οι προάγγελοι της καινούριας ποίησης.

Γίνεται όλοένα πιο φανερό ότι ή ποίηση, σάν κενός τόπος, είναι ή αντί-όλη της καταναλωτικής κοινωνίας γιατί δέν είναι καταναλωτική όλη (σύμφωνα μέ τό σύγχρονα κριτήρια του καταναλωτισμού άντικείμενου: αυτό που αντίσταται σε μιá παθητική μάζα άπονομωμένων καταναλωτών). Όταν "τσιτάρεται", ή ποίηση δέν είναι τίποτα, δέν μπορεί παρά να έκτιρέται, να τίθεται σε άμωιβήτηση. Η γνώση της παλιάς ποίησης δέν είναι τίποτα άλλο παρά ναπειπιστημακή έξόσκηση που προάγει τις συνολικές λειτουργίες της ναπειπιστημακής σκέψης. Η ιστορία δέν είναι, λοιπόν, παρά μιá φωνή υποστά στήν ποίηση της ιστορίας, άν μέ τόν φον αυτό δέν έννοούμε τη θεαματική ιστορία τών διευθυντών αλλά αυτή της καθημερινής ζωής, της έφκτικής διεύθυνσης της τήν ιστορία κάθε άτομικής ζωής, της πραγματικής της.

Στό σημείο αυτό, δέν πρέπει ν' άθήσουμε καμιά άμωιβολία σχετικά μέ τό ρόλο τών "συντηρητικών" της παλιάς ποίησης, αυτόν που έπιτείνουν τη σύγχυση, έδωσαν για λόγους έντελής θεωρητικούς τό κράτος φωνιίζει για τήν έξωμένη του άναλωσιμότητα. Τα άτομα αυτά άντιπροσωπεύουν μια ιδιαίτερη περίπτωση συντηρητικών όλης της μουσειακής τέχνης. Είναι τεράστια ή ποσότητα της ποίησης που συντηρείται σκόπιμα σ' δόλοκληρο τόν κόσμο. Άλλά δέν υπάρχουν πωθενά τό μέ-

ρη, οι στιγμές, οι άνθρωποι που θα μπορούσαν να την ξαναχρυσούν, να επικοινωνήσουν μαζί της, να τη χρησιμοποιήσουν. Αποδεχόμαστε, ωστόσο, ότι κάτι τέτοιο δεν μπορεί ποτέ να πραγματοποιηθεί παρά μόνο μέσω της εκτροπής· γιατί η κατανόηση της παλιάς ποίησης άλλαξε χάρη στην απώλεια αλλά και την απόκτηση γνώσεων· και γιατί κάθε στιγμή που η παλιά ποίηση μπορεί να αναγνωριστεί, ή παρουσία της σε συνδυασμό με ξεχωριστά γεγονότα της προσδίδει ένα έντελλο καινούριο νόημα. Αλλά, κυρίως, μία κατάσταση όπου η ποίηση είναι επιφανής δε θα μπορούσε να επαναφέρει καμία ποιητική αποτυχία του παρελθόντος (γιατί αυτή η αποτυχία είναι αυτό που μένει, ανεξαρτησία, στην ιστορία της ποίησης σαν επιτυχία και ποιητικό μνημείο). Όδηγεί, φυσιολογικά, προς την επικοινωνία και τις ευκαιρίες κυριαρχίας της δικής της ποίησης.

Οι πληροφοριοδότες—δύναται αυστηρά σύγχρονοι με την ποιητική αρχαιολογία ή όποια αποκαθιστά τις συλλογές της παλιάς ποίησης, που οι ειδικοί τις επανεγγράφουν σε δίσκους LP για το κοινό του νέου αναλωθέντος ή όποιος επιβάλλεται από το σύγχρονο θέαμα—ανέλαβαν να καταπολεμήσουν όλες τις “περιττολογίες” της έλευθειας ώστε να διαβιβάζουν απλά και μόνο έντολες. Οι μελετητές του αυτοματισμού στοχεύουν ασφαλώς σε μία αυτόματη θεωρητική σκέψη που θα επιτευχθεί χάρη στην καθορισμό και τον περιορισμό των μεταβλητών τόσο στη ζωή όσο και στο γλωσσικό σύστημα. Αλλά τα πράγματα δεν είναι τόσο εύκολα γι’ αυτούς! Οι μεταρραστικές μηχανές, λογουχόρη, που άρχισαν να εξασφαλίζουν την σε πληθυντική κλίμακα ομοιομορφποίηση της πληροφορίας καθώς και την πληροφορική αναθεώρηση της παλιάς κουλτούρας, είναι υποταγμένες στα δικά τους προκατασκευασμένα προγράμματα τα οποία όρελουν να αποφεύγουν κάθε καινούρια έκδοχή μιας λέξης καθώς και τη διαλεκτική συνύπαρξη θεωρητικών έννοιων που αντιπροσώπευε ή λέξη από παρελθόν. Η ζωή του γλωσσικού συστήματος—που συνδέεται με κάθε πρόοδο στον άωρο ή θεωρητική ικανότητα αντίληψης: “Οι ίδιες βελτιώνονται. Οι έννοιες των λέξεων συμμετέχουν ο’ αυτή τη διαδικασία”—μπορεί συνεπώς να καταδιώκεται από το μηχανικό πεδίο της επίσημης πληροφορίας ενώ ταυτόχρονα ή έλευθερη σκέψη μπορεί να οργανώνεται μέσα σε μία παρανομία που οι τεχνικές μέθοδοι της πληροφορικής αστυνομίας δεν θα μπορούσαν να ελέγξουν. Η άναζήτηση αδιαφιλονίκητων συμβόλων και στιγμιαίας δικής ταξινόμησης βαθίζει με τόση σαφήνεια προς την κατεύθυνση της υπάρχουσας εξουσίας ώστε προέρχεται ά-

πό την ίδια κριτική. Ακόμα και στις παραληρηματικές διατυπώσεις τους, οι πληροφοριοδότες στοχεύουν συμπεριφέρονται σαν οι μεγάλοι πρόδρομοι μελλοντικών διπλωμάτων για εύρεσιτεχνίες που αυτοί διάλεξαν και είναι ακριβώς αυτές οι εύρεσιτεχνίες που διαμορφώνουν τις κυρίαρχες δυνάμεις της κοινωνίας: την ενίσχυση του κράτους της κυβερνητικής. Όλοι αυτοί είναι άτομα τυφλά άφοσιωμένα σ’ όλους τους ήμερονες της τεχνολογικής ψευδοκράχας που σήμερα εξοραίνεται. Στο γελοίο παιχνίδι τους δεν υπάρχει χώρος για άωότητα. Είναι οι γελωτοποιοί του βασιλιά.

Η έκλογη μεταξύ πληροφοριοδότη και ποίησης δεν άωρο πιά την ποίηση του παρελθόντος· όπως ακριβώς καμία παραλλαγή αυτού που κατέληξε να είναι το κλασικό επαναστατικό κίνημα δεν μπορεί πιά, πουθενά, να θεωρηθεί σαν πραγματική έναλλαγή ως προς την κυρίαρχη όργανωση της ζωής. Με τα ίδια ακριβώς κριτήρια καταγγέλλουμε την δασκαλματική έξαψη της ποίησης με τις παλιές της μορφές, με τις όποιες μόρεσε να αναπαράχθαι και να καταναλωθεί, και αναγγέλλουμε την επιστροφή της με άπρόσμενες και λειτουργικές μορφές. Στην εποχή μας δεν πρόκειται πιά να γράψουμε ποιητικά συνθήματα, αλλά να τα βάλουμε σε πράξη.

Internationale Situationniste, No 8.
Μετάφραση: Α. Γ.

Τό πρόβλημα δεν είναι να θέσουμε την ποίηση στην ύπηρεσία της επανάστασης αλλά την επανάσταση στην ύπηρεσία της ποίησης.

Φαινόμενο Κολύς: Η ΘΕΑΜΑΤΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΘΕΑΜΑΤΟΣ

Καλύτερα ψηφίστε Έναν ήλιθιο παρά τούς άλλους πού σ'ας περνούν γιά ήλιθιους. (προεκλογικό σύνθημα τού Γάλλου κωμικού Κολύς,υπόψηφλου στίς προεδρικές εκλογές τής Γαλλίας)

Εισόδοντας στό θέαμα ως clowns ώστε νά τό γελοιοποιήσουν,δημιουργήσαν καταστάσεις διασεβαδικές οί όποιες, μακράν τού νά προάγουν τήν άρνηση τού θεάματος,όπλως κατέστησαν τήν παθητικότητα πλιό ένδιαφέρουσα μέ τό νά προσφέρουν Ένα θέαμα τής άρνήσεως. (προλογικό σημείωμα στήν έκδοση τής ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ τού βιβλίου τού Jerry Rubin "DO IT",άναφερόμενο στήν πρακτική τών Yippies)

Ή συντηρητική έφημερίδα Observateur σέ άρθρο της (άναδημοσιευμένο στό BHMA στίς 14/12/80) άναλύει πολύ σωστά τήν ύποψηφιότητα τού Κολύς στίς προεδρικές εκλογές τής Γαλλίας - άπ' τήν πλευρά βέβαια τής έξουσίας"...Ιως έστι ν' άποψεύσουμε τό χειρότερο.Διακωμωδώντας καί συνεπώς άπορρίπτοντας μέ έκλογική έκστρατεία, πού φαίνεται σέ μεγάλη μερίδα τού πληθυσμού πανιδευμένη καί χωρίς καρμιά άξία,ό Κολύς κατευθύνει καί διοχετεύει αὐτή τήν εξέγερση.Αὐτή είναι ή βασική κοινωνική ύπηρεσία του." Όταν λοιπόν δέν έχουν ψευδισθήσεις γιά τήν άπό τό μέσα άρνηση τού θεάματος οί ύπερασπιστές τού ήλιου κόσμου,διατηροῦν τίς ψευδισθήσεις (;) τους,στό άκέραιο άνθρώπου όπως ό Φελίξ Γκατορί,ό Ζάν Λύκ Γκοντάρ ή ή έφημερίδα Libération,πού ύποστηρί- ζουν τήν προεκλογική έκστρατεία τού Κολύς.

Θέτοντας ό Μισέλ Κολουτσι (τό "Κολύς") είναι καλλιτεχνικό ψευδώνυμο) ύποψηφιότητα στίς προεδρικές εκλογές προκειμένου νά τίς γελοιοποιήσει καί μαζί μ'αὐτές νά γελοιοποιήσει τίς πολιτικές παρατάξεις,τήν έξουσία καί προπάντων τήν επίσημη της,τήν πολιτική,καταφέρνει μόνο νά άνα- νέώσει τό πολιτικό θέαμα καί τίς αὐταπάτες όσων πιστεύουν ότι είναι δυνατόν ν'άλλάξει ή ζωή τους μέσα άπ'αὐτό."Ήδη γιά τόν Κολύς - μέ καί επετέλεσε τήν "Βασική κοινωνική του ύπηρεσία" - άρχισε ή άντιστροφή μέτρησης,ή διαδικασία έξερασμα- τός του άπ'τό πολιτικό προσκήνιο."Ή έφημερίδα Monde χαρακτηριστικά γράφει:"Ο Κολύς ξεκίνησε πολύ νωρίς.Μέ τό νά λέει όλο τό ίδιο,στό τέλος θά μιάς πάλι.Μόνο ό πτωχογεννημένος στήν πολι- τική,ή κακομοίρα ή άριστερά,φαίνεται νά μίν καταλαβαίνει τό ρόλο τού Κολύς καί έξακολουθεί νά προσπαθεί νά άπαγορεύσει τήν εμφάνισή του στήν τηλεόραση."Ενώ ό Observateur δρθά ύποστηρίζει ό- τι: "...Αφ'ήγοντας τον νά μιλάει καί νά εκυράζε- ται,συντείνεις άπεναντίας νά μπει μέ άσφαλι- στική δικλίδα,βοηθός στήν άποχέτευση της δυσ- φορίας καί τής άθής.Από κεί καί πέρα τίποτα δέν σοῦ έγγυάται ότι τό "άποτέλεσμα Κολύς" θά διατηρηθεί ως τή μέρα τών εκλογών,ότι θά είναι άρκετά ισχυρό άκόμα τό Μάρτυρ γιά νά πείσει πεν- τακάδιους εκλέκτορες νά ύποστηρίξουν τήν ύποψη- φιότητα τού κλόουν.Γιατί ή ίδια αὐτή επίτευξη τού Κολύς ζημώνει τήν προεκλογική του καμπάνια. θά άρκοῦσαν μερικές βδομάδες γιά νά άρχίσει ή

διάλυση τού καί νά άποκαλύψει γιά πολλοστή φορά ή γαλλική κοινωνία αὐτή τήν έκπληκτική της ίκα- νότητα νά άνανήπτεi έξεσφαλίζοντας έτσι τή στα- θερότητα της." Ο δέ Γκυ Μπεντ μιλώντας στόν Monde γιά τήν ύποψηφιότητα τού Κολύς καί γιά τό άν πρέπει νά τού δοθεί ή έλευθερία τού λόγου εί- πε:"Αν δέν ύπήρχε ή έλευθερία τού λόγου κάτω άπό τήν προστασία τού Κοινού,θά ήμουνα ή Ένας άπελπισμένος ή άπλοῦστατας Ένας τρομοκράτης".Καί ό Observateur συμπληρώνει:"Η ό Κολύς λοιπόν ή οί "Ερυνάρες Ταξισρχίες;" Η ύποψηφιότητα τού Κολύς πράγματι κάτι έκτονώνει άλλα αὐτό δέν είναι κάποιες διαθέσεις γιά άνάληψη τρομοριστικών δρα- στηριοτήτων άλλα διαθέσεις καί λύσεις πού άνα- ζητούνται στήν κατεύθυνση τής κοινωνικής επανά- στασης.Φαίνεται πώς ό Μπεντ,ό Observateur όπως κι'όλοι οί ύπερασπιστές τού παλιού κόσμου ταυ- τίζουν τήν ύπόθεση τής κοινωνικής επανάστασης μέ τόν τρομορισμό μέ άπώτερο στόχο νά έμφανισ- ού,αὐτούς πού δραστηριοποιούνται στήν κατεύθυνση τής κοινωνικής επανάστασης,σάν μικροσυνάδες τρο- μοκρατών καί νά δώσουν έτσι τό πρόσωπο πώς στήν κατασκευάση καί τήν εξόντωσή τους.

Άλλά όλοι αὐτοί πού δέν βλέπουν τήν προ- πτική τής κοινωνικής επανάστασης,όλοι αὐτοί πού βλέπουν μόνο τήν ύποψηφιότητα τού Κολύς,τήν ά- πελπισία ή τήν τρομοκρατία σύντομα θ' άποκαλυ- φθών.Όπως θά άποκαλυφθεί τό γεγονός πώς οί λα- κέδες τού κράτους καί τού κεφάλαιου,παρ' όλους τούς φιλιππικούς πού βγάδουν ένάντια στήν τρο- μοκρατία,στήν πραγματικότητα προτιμούν τήν ά- κίνδυνη θεαματική βία τών τρομοκρατών παρά τήν σκληρή βία τού κοινωνικού κινήματος καί τής επανάστασής του.

Ο Κολύς όταν λέει πώς:"Όλοι οί έπαγγελμα- τες πολιτικοί είναι έρασιτέχνες ήθοποιόι ένώ ένώ είμαι έπαγγελματίας ήθοποιός" δέν άποκαλύ- πτει δηλ τήν αλήθεια καί έπομένως ψεύδεται. Ξε- χνά νά πεί πώς έκτός άπό έπαγγελματίας ήθοποιός είναι καί έρασιτέχνες πολιτικοί.Καί ή πολιτική, ή έπιστήμη τού νά δράς έν όνόματι τού κόσμου,εί- ναι έχθρος τής επανάστασης κι'αὐτό είναι πού σήμερα πρόχει νά γίνει φανερό πρίν άπ'ό,τι,όχι - ποτε άλλο.

Οί Κολύς,όπως οί φωτισμένες πρωτοπορίες τών "επαναστατικών" καί "έργατικών" κομμάτων ή οί φωτισμένες πρωτοπορίες τών τρομοριστικών ομάδων μαζί μ'όλους τούς άπελπισμένους αὐτού τού πλα- νήτη πού,άν καί δέν κάνουν πολιτική,έν έπιβε- ρβαιώνουν μέ τό νά μίν τής εναντιώνονται,θά πρέ- πει νά ξεσκαπάζονται σάν αὐτοί πού πραγματικά είναι:ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ.

Ν Ο Ε Μ Β Ρ Η Σ 1 9 7 3 : Τό προλεταριάτο έχει κατέβει στο δρόμο!

Είναι αυτοί που συγκρούονται με την αστυνομία,καίνε τράπεζες,επιτίθενται στο 'Υπουργείο Δημοσίας Τάξεως,σπάνε και λεηλατούν σουπερ-μάρκετ.

Τ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Σ Δ Ο Λ Ο Φ Ο Ν Ε Ι

Οί πολιτικοί μιλοῦν,μ'ἐπικεφαλῆς τό ΚΚΕ,γιά "350 προβοκάτορες".

Ν Ο Ε Μ Β Ρ Η Σ 1 9 8 0 : Τό προλεταριάτο έχει κατέβει ξανά στο δρόμο!

Είναι νεαροί ἐργάτες,μαθητές,φοιτητές,ἄνεργοι.

Είναι αυτοί που στρέφονται ἐνάντια σ'ὀλόκληρη τήν ἐμπορευματική-θεαματική κοινωνία.

Είναι αυτοί που συγκρούονται με τά ΜΑΤ,σπάνε τίς βιτρίνες στούς κεντρικούς δρόμους τῆς 'Αθήνας,σπάνε τίς τράπεζες,λεηλατοῦν ὅλα τά μεγάλα καταστήματα, σπέρνουν τόν τρόπο στά ἄφεντικά καί τούς λακέδες τους.

Τ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Σ Δ Ο Λ Ο Φ Ο Ν Ε Ι

"Ὅλοι οἱ εἰδικοί τοῦ ψέμματος,πολιτικοί,δημοσιογράφοι,διανοούμενοι,καθώς καί οἱ πιστοί ὁπαδοί τους,οἱ ἀγωνιστές τῆς ἄριστερᾶς καί τῆς ὑπεραριστερᾶς,μ'ἐπικεφαλῆς τόν Α.Παπανδρέου,μιλοῦν γιά "2000 προβοκάτορες".

"Ὅμως νάί!Εἶναι προβοκάτορες αυτοί που συνθλίβονται στά κρατικά γρανάζια τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας,στά σύγχρονα κάτεργα τά ἐργαστάσια,στά σχολεῖα αὐτές τίς φυλακές τῶν ἀνηλίκων,

Εἶναι προβοκάτορες αυτοί που εὐνουχίζονται στά πανεπιστήμια,στά μπουντρούμια που λέγονται "σύγχρονη κατοικία" ἤ "διαμερίσματα",στίς πόλεις-νεκροταφεῖα,

Εἶναι προβοκάτορες αυτοί που εἶναι ὑποχρεωμένοι ν'ἀκοῦν συνεχῶς τό ὀργανωμένο βλακῶδες ψέμμα τῶν μαζικῶν μέσων ἐνημέρωσης,αὐτοί που ὅταν ἀρνοῦνται αὐτό τό σύστημα σέρνονται κατά δεκάδες στίς φυλακές,τ'ἀναμορφωτήρια καί τά ψυχιατρεῖα,

Εἶναι προβοκάτορες γιατί προβοκάρουν,δηλαδή προκαλοῦν,τά ἄφεντικά,τήν τάξη τους καί τήν κοινωνία τους,

Εἶναι προβοκάτορες γιατί ἀρνοῦνται ἐμπραχτα τόν καπιταλισμό,τό κράτος,τήν ἐξουσία,

Εἶναι προβοκάτορες γιατί ἀρνοῦνται νά ὑποταχτοῦν!

...Καί θά κατεβαίνουν ὁλοένα καί πιό συχνά στο πεζοδρόμιο μέχρι ν'ανατρέψουν αὐτό τό κοινωνικό καθεστῶς,μέχρι τήν κοινωνική ἐπανάσταση...

Ἐλάχιστος φόρος τιμῆς στήν

Σ.Κανελλοπούλου καί τόν Ι.Κουμή

Φοιτητές,

Πολίτες της Αθήνας.

Η δολορουνική επίθεση της Άστυνμίας που στοίχισε τη ζωή 3 αγωνιστών και τόν τραυματισμό εκατοντάδων άλλων δεν πρέπει να ξενίζει κανένα.

Η δημοκρατία του καράλαου έδειξε το πραγματικό της πρόσωπο, αυτό που δείχνει καθημερινά στο εργοστάσιο, στο ναυπηγείο, στους χώρους της μισθωτής δουλειάς και της μισθωτικής αποδράσεως των νέων.

Όσο κι αν μερικοί δεν θέλουν να το παραδεχτούν, τα προβλήματα για τα οποία έγινε η εξέγερση του Νοέμβρη παρέμειναν άλυτα.

Όστε η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ κατακτητήθηκε, ούτε η καθημερινή μας μέριμνα περιορίστηκε.

Η μόνη αλλαγή που υπήρξε ήταν η διαύρυνση της εξουσίας για τόν πολιτικό κόσμο.

Η δημοκρατία είναι η έωση η αυταπάτη.

Η συμμετοχή του ΠΑΣΟΚ και τού ΚΚΕ στη Βουλή εδάρηκε σάν αντάλλαγμα στόν εύνοχησμό τών αγώνων μας.

Εμείς τó ξέρουμε, τά εργοστασιακά σωματεία και επιτροπές που ιδρύσαμε σάν μερική οργάνωση ενάντια στόν ταξικό έχθρο τά διέλυσαν και τά εκφύλισαν οί μισθωτοί υπεύθυνοι τών κομμάτων.

Απέσπασαν τήν εργατική τάξη αύτοί και ή κυβερνητική ΓΣΕΕ για να μεταρρουν τίς καρτέλες τους και τώρα περιμένουν τίς εκλογές για να αναλάβουν μεγαλύτερο κομμάτι στη διαχείριση της εξουσίας.

Κάθε αυτόνομη προσπάθεια τους φοβίζει.

Έτσι και τά προχθεσινά γεγονότα τους κάνουν να μήν αισθάνονται καλά. Έτσι εξηγείται ή συνταξική τους μέ τήν άστυνμια.

«Οί καπιταλιστές σήμερα φοβούνται: τό αδόκητο ξέσπασμα τών εργαζόμενων».

Τό μήνυμα είναι: άπλυνμένο σ' όλόκληρο τόν κόσμο, άπ' τή Γαλλία τού '68 ως τήν Ιταλία τού '69, άπ' τήν Άγγλία τού '78 ως τήν Πολωνία τού '80.

Έτσι και σήμερα.

Η μοναδική απάντηση στη δίχα του κράτους βρίσκεται στις προσπάθειές μας να ξεσκαπάσουμε τήν δημοκρατία. ΓΙΑ ΤΑ ΠΡΟΧΩΡΗΣΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ. ΓΙΑ ΤΑ ΒΑΛΟΥΜΕ ΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. ΓΙΑ ΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ.

Πάνω σ' αύτή τή βάση υποστηρίζουμε κάθε προσπάθεια τών φοιτητών και μαθητών που θέλει: τόν ίδιο στόχο.

Ομάδες εργαζόμενων στά άμαξώματα.

Ναυπηγεία Έλεφαντας και οικοδομές.

Άπ' τή μιιά, ως άναρχικό δέν έπιδιώκουμε να δίοιοκοιηθούμε τά πρόσφατα γεγονότα τού Νοέμβρη '80. Αύτά, όπως άκριβώς και τά γεγονότα τού Νοέμβρη '73, είναι ή κληρονομιά της κοινωνικής τάξης που τά δημιούργησε και κανέναν άλλου. Αύτά τά λέγα για "κενούς που δά έσπευδαν να λοχυριστούν, δέν προσπάθησαν να δίοιοκοιηθώυν, έν ούναμτι κείνοιας "δίοιοκοιγας", ένέργειες πολύ πλατύσεων κοινωνικών στρωμάτων ή για τούς άλλους που δά λοχυρίζονταν ότι σκεκουλάρουμε πάνω στούς δού νεκρούς, οί όποιοι όσο είναι βέβαιο ότι δέν ήταν μέλη κείνοιας άναρχικής όμάδας άλλο τόσο βέβαιο είναι ότι δέν ήταν οί τυχαίοι δημοκράτες περαστικοί όπως παρουσιάζονταν άπ' τήν συμπελούτευση και τήν άντικοιλύτευση.

Άπ' τήν άλλη, δά πρέπει να όπογραμύσουμε, για να γύνει ή όση του περιόδο και τών τριών κειμένων άκόμα πιο ξεκαθάρι, πώς τά κείμενα δέν έκπερδουν καμιά απολύτως ήθική κρίση για τά γεγονότα. Κρίσεις του είδους: αύτά που έγιναν ήταν καλά ή κακά, έπρεπε να γύνουν ή όχι, είναι φανερό ότι είναι, έξω από τό πνεύμα τού έντύπου. Τά κείμενα αναλύουν και μόνο ποιά ήταν τά πραγματικά γεγονότα, ποιά ήταν ή κοινωνική συνθήκη αύτών που τά δημιούργησαν και σέ ποιά γενικότερη τάση της σύγχρονης έλληνικής κοινωνίας έντάσσονται. Αύτά άρκουν για άπάντηση σέ όποιον δά ήθελε να λοχυρσάτε ότι παροτρύνουμε σέ τέτοιου είδους έγκατες ενέργειες.

(1). Τά δύο πρώτα κείμενα άποτελούν άναποσπαστέες προκηρύξεις. Βρέθηκαν στό κέντρο της Αθήνας στός 20/11/80 και ή άναδημοσίευσή τους γύνεται άκριβώς έπεισό ή είναι τά μόνα κείμενα που δέν έκπερδουν ήθική κρίση για τά γεγονότα. Η άναδημοσίευσή τους γύνεται, έπίσης και για λόγους όστορικούς. Τά πρωτότυπα βρίσκονται στη διάθεση όποιου δήποτε.

ΚΥΡΙΕ ΥΠΟΥΡΓΕ, ΓΙΝΕΤΑΙ ΛΟΓΟΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΦΡΟΝΗΤΗΤΑ. ΕΚΕΙΣ ΤΕ ΠΟΙΟ ΒΑΘΜΟ ΦΡΟΝΗΤΗΤΑΣ ΠΙΣΤΕΥΕΤΑΙ ΟΤΙ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ.

ΘΑ ΗΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΔΙΑΤΡΩΘΕΙ ΧΩΡΙΣ ΚΙΝΗΤΟ ΝΟ ΛΑΦΟΥΣ ΟΤΙ ΣΗΜΕΡΑ ΠΑΡΑ ΠΟΤΕ ΕΙΜΑΣΤΕ, ΑΠΟ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΟΨΗ, ΜΙΑΝΤΑΣ, ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΦΡΟΝΟΙ.

ΦΡΟΝΟΙ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΣ ΦΑΕΙ ΠΟΙΟΣ; ΑΠΟ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΟΨΗ ΜΙΑΝΤΑΣ;

Σχετικά με τὰ γεγονότα τῆς 16ης Νοέμβρη

Φτάσαμε στό ἐπιθυμητό σημείο· δέν μπορεῖ νά μιλήσει κανεῖς γιά τίποτα χωρίς νά μιλήσει γιά ὅλα.

Τά γεγονότα τῆς 16ης Νοέμβρη ἤρθαν στήν πύκνωση στιγμῆς τῆς ἀνάπτυξης τοῦ κεφαλαίου στήν Ἑλλάδα ἀκριβῶς, γιά νά κάνουν αὐτήν τή χρονική στιγμή ἀκόμα πιό κρίσιμη. Ἀξίζει νά σημειωθεῖ πῶς ἡ 16η Νοέμβρη ἀπέχει μόλις ἕξη βδομάδες ἀπό τήν πλήρη ἐνταξί τῆς Ἑλλάδας στήν ΕΟΚ καί ἀπαθεύει ἀκριβῶς τήν ἐποχή πού ἡ ἀναταραχή στά πανεπιστήμια (ΕΜΠ, Βιο-ἡχανική, Θεσσαλονίκης κ.ἄ.) ἔχει ἀρχίσει νά προκαλεῖ πανικό στός ἰδιοκτητές τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας. (1)

Εἶναι ἡ στιγμή πού τό κεφάλαιο στήν Ἑλλάδα ἀντιμετωπίζει τήν ἐπιτακτική ἀνάγκη νά πρέπει νά ἐντάξει τό σύνολο τῶν κοινωνικῶν δραστηριοτήτων στό ρυθμό ζωῆς πού ἐπιβάλλει ὁ σύγχρονος καπιταλισμός καί ὁ π ο ς τ ῆ λ α σ μ α αὐτῆς τῆς πίεσης εἶναι ἡ ἐνταξί στήν ΕΟΚ καί ὅχι ἀντίστροφα, ὅπως θέλουν νά ἰσχυρίζονται αὐτοί πού θέλωτο-ποῦν. Ἐτσι, οἱ γραφειοκράτες, οἱ τεχνοκράτες, οἱ διευθυντές καί οἱ σχεδιαστές τῆς οἰκονομίας προσπαθοῦν μέ κάθε μέσο - γιά πρώτη φορά στήν Ἑλλάδα - νά ὀργανώσουν πάνω σέ πραγματικά ὀρθολογικές βάσεις τήν παραγωγή καί τήν κατανώ-ση τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας, νά κάνουν δηλαδή ἀκόμα πιό ἀπρόσωπο καί τό τελευταῖο δευτε-ρόλεπτο τῆς ζωῆς μας, ἐπιδιώκοντας τελικά νά γίνου-ν οἱ γραφειοκράτες, οἱ τεχνοκράτες, οἱ διευ-θυντές καί οἱ σχεδιαστές τῆς ἱδίας τῆς ζωῆς μας.

Οἱ ἐπιδιιώξεις τῶν ἐπιλόγων ἀπεναντί τῆς ζω-ῆς μας γίνονται σωφείες· οἱ ἐργαζόμενοι θά πρέπει νά δουλεύουν πιό πειθαρχημένα χωρίς καν τίς ἀ-νώδυνες ἀπεργίες πού ἔκαναν μέχρι τώρα. Γιατί τώρα ὁ ἑλληνικός καπιταλισμός ἔχει τή δυνατό-τητα νά παρέχει - καί ἤδη παρέχει - καί τήν ἀπα-ραίτητη ὑλικοτεχνική ὑποδομή καί καλύτερες συν-θήκες μισθωτῆς δουλείας. Καί αὐτές οἱ ἐπενδύσεις του δέν πρέπει νά πᾶνε χαμένες... Ὅταν δέ, σέ... ἀκραία περίπτωση, ὑπάρχει διαφωνία μεταξύ ἐργα-ζομένων καί ἐργοδοσῶν τότε ἡ διαίτησις ἢ ἀκόμα τό συνδικάτο θ' ἀναλάβουν νά μεσολαβήσουν (σύμ-φωνα μέ τήν ἐργατική νομοθεσία καί κυρίως τόν ν.330) ὥστε οἱ ἐργαζόμενοι νά μὴν ρυθμίζουν οὔ-τε καν τούς ἀνώγειους ἀνῆρες στούς ὁποίους τοὺς σέρνουν τό συνδικάτο "τοὺς".

... Ἀλλά θά πρέπει νά πειθαρχηθοῦμε καί ὡς καταναλωτές. Τό σοῦπερ-ἐμπόρευμα αὐτοκίνητο, τό ἐμπόρευμα πού διακινεῖ γρήγορα ὅλα τ' ἄλλα ἐμπο-ρεύματα (εἴτε τό διακινούμενα εἶναι κλασσικά ἐμ-πορεύματα, εἴτε εἶναι ἐργαζόμενοι, εἴτε εἶναι μιὰ "ῥεωτική" ἀτμόσφαιρα - ambience, εἴτε week-end κοντά στή φύση, εἴτε ἀποκεντρώες βόλτες, ὅποτε, στήν τελευταία αὐτή περίπτωση, τό διακινούμενο ἐμπό-ρευμα εἶναι αὐτή καθ' αὐτή ἡ διακίνηση τοῦ αὐτο-κινήτου) θά πρέπει τώρα ἐξαιτίας τῆς ἐνεργεια-κῆς κρίσης καί ἐπειδή θά πρέπει νά σωθεῖ ἡ οἰκο-νομία καί ἡ κυριαρχία τῆς πῆρς στήν ἱστορία, νά ὑποστῇ περιορισμούς. Ἐτσι, τό Ι.Χ. αὐτοκίνητο τό σαββατοκύρρακο, τό αὐτοκίνητο δηλαδή ὅταν δέν διακινεῖ κλασσικά ἐμπορεύματα ἢ ἐργαζόμενους, θά

κυκλοφοροῦν ἐκ περιτροπῆς. Τά μπόρ καί τό ἄλλα κέντρα διασκέδασης-κονσέρβας, αὐτοῖς οἱ ναοί τῆς ἀποξένωσης θά πρέπει νά κλείνουν στίς 2π.μ. Πᾶς ἄλλως οἱ ἐργαζόμενοι θά ἀποδύωνται, τήν ἄλλη μέ-ρα στή δουλειά τους, σύμφωνα μέ τίς ἐπιταγές τοῦ κεφαλαίου τῆς δεκαετίας τοῦ '80· οἱ φιλάθλοι, οἱ κατεξοχὴν ὁπαδοί, αὐτοῖς οἱ ἀρχικρεττινοί θά πρέ-πει τώρα νά γίνουν πολιτισμένοι καί ν' ἀποκτη-σουν φιλάθλη (!!!) ἰδεολογία. Οἱ ταραξίες φιλά-θλοι θά παταθοῦν. Ἡ ἀνακρίνωσή τοῦ σωματεῖου "ΑΕΚ" μέ ὁμορφιά νά ἐπιελόδια στὸν ἀνῶνα τῆς μέ-τον "Πανιώνιο" - ἀκριβῶς μιὰ βδομάδα μετὰ τήν 16η Νοέμβρη - εἶναι χαρακτηριστικὴ καί ὁστεία: "...Τά ἐπιελόδια δέν θά δημιουργήσουν οἱ φιλά-θλοι τῶν δύο ἱστορικῶν σωματείων ἀλλὰ ἀναρχικά καί ὑποτα στοιχεῖα ἐντελῶς ὁχετα μέ τοὺς φι-λάθλους". (2)

Τελικά ἐπιδιώκουν νά κάνουν, ὅλους τοὺς πολί-τες, ἐργατικό δυναμικό καί καταναλωτές πού νά εἶναι σέ ἄριστη φυσική, πνευματική καί ψυχική διέθεσις, ἐτοιμοὶ νά ἀναπτέξουν ἀκόμα περισσότερο τό κεφάλαιο στήν Ἑλλάδα. Ἐπιδιώκουν τοὺς πολί-τες νά εἶναι καλορρυθμισμένες μηχανές πού νά δουλεύουν τέλεια. Σ' ἀντάλλαγμα, εἶναι πρόθυμοι νά προσφέρουν οἰκονομικές καί συνδικαλιστικές πα-ροχές στοὺς ἐργαζόμενους, βελτιώσεις στίς συνθη-κές ἐργασίας, ἱκανοποίηση πρῶταστας καταναλωτῶν μέ κρατική μέριμνα. Εἶναι πρόθυμοι νά δώσουν ἴσα δικαιώματα στή σκληριά γιά τίς γυναῖκες, γκέττο γιά τοὺς ὁμοφυλόφιλους - ὅπου ἔκει κανεῖς δέν θά τοὺς ἐνοχλεῖ, ἐνώσεις γιά τήν καταπολέμηση τῆς μόλυνσης τοῦ περιβάλλοντος ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ "Μουσνεῖου Βιοχημίας καί Ἐνεργείας. Εἰδικές κινηματογραφικές αἰθουσες γιά νά προβάλλονται ἐ-λεύθερα, ἔργα πού ἀλλοῶς, δέ ἔπρεπε νά ἀπαγορευ-θοῦν ἢ νά λογοκριθοῦν, πολιτιστικά κέντρα καί κά-θε εἶδους διευκόλυνση σέ ἀμφισβητησιακές κυλι-τούρες μέ σκοπὸ νά διασπορῶνται καί ν' ἀποσοι-ώσουν ὅ,τι ἀναπρεπτικό στοιχεῖο ἐνυπάρχει σ' αὐ-τές ἀλλά καί νά ἐμφοδίσουν τὴν γέννηση καί τὴν διόδοση ἀναπρεπτικῶν ἰδεῶν ἔξω ἀπ' αὐτές τίς κυλιούρες καί τό κυριώτερο καί πιό ἐπικίνδυνο γιά τοὺς ὑπερασπιστοὺς αὐτοῦ τοῦ κόμου, νά ἐμφο-δίσουν τὴν γέννηση καί τὴν διόδοση ἀναπρεπτικῶν ἰδεῶν ἔξω ἀλλὰ καί ἐνάντια στήν κυλιούρα καθ' ἑαυτή.

Ἐτσι, πῶς ὅλοι οἱ εἰδικοὶ τοῦ ὀργανωμένου ψέματος, ἐνθωτικοί, δημοσιολογοί, συνδικαλιστές καί διανοούμενοι ἔχουν ριχθεῖ σέ μιὰ ἐκστρατεία μέ σκοπὸ νά πείσουν πῶς οἱ κοινωνικές ἀντιθέ-σεις πρέπει νά λύνονται "εἰρηνικά καί ὁμορφα", μέσα στό πάλαισι καί τοὺς κανόνες πού θέτει τό ... ὑπερταξικό κράτος, τό κράτος-προστάτης ὅλων ἡ τό κράτος-διαίτητής.

Τὸν 16ο καιρὸ πού τό μαζικὰ μέσα ἐνημέρωσης ἔχουν ἐξαπολύσει μιὰ τερατώδη ἐπιχείρηση προ-κειμένου νά πείσουν ὅτι οἱ ἐργαζόμενοι ἔχουν ἤ-δη ἀποδεχθεῖ αὐτὸν τὸν τρόπο νά λύνονται τίς δια-φορές τους, διαφορὲς πού ὑποτίθεται ὅτι εἶναι οἰ-κονομικές καί μόνον οἰκονομικές,

Τὴν 16α μέρα (16/11/80) πού σύσσωμοι οἱ λα-κέδες τοῦ κράτους καί τοῦ κεφαλαίου προσπαθοῦ-

σαν να κάνουν να ξεχαστεί αυτό που έγινε έπτά δεκαβάρια χρόνια πριν, το βράδυ της 16ης Νοέμβρη 1973.

Τήν ίδια μέρα που όλοι οι υπερασπιστές της εθνικής ενότητας και της δημοκρατίας του κεφαλαίου προσπαθούσαν να σβήσουν τα ίχνη της ταξικής σύγκρουσης του '73 - ίχνη που δεν έχουν σβηστεί εδώ και επτά χρόνια, άκριβώς γιατί έχουν έγγραφεϊ στην έπαναστατική μνήμη - προσπαθούσαν να σβήσουν τα ίχνη των κομμένων τραπεζών, των λεηλατημένων σούπερ-μάρκετ, τα ίχνη της επίθεσης στο 'Υπουργείο Δημοσίας Τάξεως, τα ίχνη των συγκρούσεων με τους αστυνομικούς.

Τήν ίδια μέρα που ο π ο λ ι τ ι κ ό ς κόσμος στο σύνολό του προσπαθούσε να ξερκίσει το αντικαπιταλιστικό φάντασμα του Νοέμβρη του '73 έμφανίζοντας το "Πολυτεχνείο" σάν αντιφασιστική - φοιτητική διαμαρτυρία,

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΗΘΑΝ ΝΑ ΤΟΥΣ ΔΙΑΦΕΥΣΟΥΝ

Τό αντικαπιταλιστικό φάντασμα έμφανίστηκε και πάλι τόν Νοέμβρη του '80. Έμφανίστηκε σάν τήν αλογόμυγα που πέφτει μέσα στό γάλα της εθνικής έμφυσης. Λέρωσε τή φιάστα τών άφεντικών γιά νά υπενθυμίσει γιά μιá ακόμα φορά πώς οι προλετάριοι δέν είναι ήλίθιοι γιά νά γιορτάζουν μαζί μέ τ'άφεντικά τους.

Τό άποκορύφωμα του -πανηγυριού που γίνεται κάθε χρόνο στό Πολυτεχνείο αποτελεί ή παραδοσιακή πορεία στην άμερικάνικη πρεσβεία που μέ τή σειρά της αποτελεί τήν άποκορύφωση της διαστρέβλωσης της εξέγερσης του Νοέμβρη. Παρουσιάζεται δηλαδή, μέ τήν πορεία στην πρεσβεία, τό κίνημα του Νοέμβρη ως άντιιμπεριαλιστικό και μόνο, ένν στην πραγματικότητα ήταν άντιιμπεριαλιστικό μ ό ν ο ό ς ε ν α β α θ μ ό. Η παραδοσιακή άπαγόρευση της πορείας καθώς και ή π α ρ α δ ο σ ι α κ ή ύποχώρηση της ΕΡΕΕ και της άντιπολίτευσης δίνουν, κάθε χρόνο, τήν εύκαιρία στους άριστεριστές νά παίξουν "τό δικό τους χαρτί". 'Η παραδοσιακή κρίση που μαστίζει τήν άκρα άριστερά από τή γέννηση της της κάνει τό παιχνίδι ιδιαίτερα κρίσιμο γι' αυτήν.

Κάποιοι άναρχικοί ή αυτόνομοι που άπονομώμενα και άπεγνωσμένα προσπαθούν σέ κάθε έπέτειο νά έκτρέψουν τήν πορεία σέ σύγκρουση μέ τics δυ-νόμεις της τάξεως, άποτελούν - στό βαθμό που τό μόνο που καταφέρνουν είναι νά συλληφθούν - τό γραφικό στοιχείο της πορείας. Είναι φανερό πώς ό κερδισμένος άπ'τό έτήσιο μνημόσυνο της εξέγερσης του '73 είναι τό γράμμα της παράδοσης ένν ό χαμένος αότ'ή καθ'εαυτή ή πραγματική παράδοση και ή έπαναστατική κληρονομιά που άφισε τό '73.

Έτσι φέτος, όταν οι άριστεριστές και ή "Β" Πανελλαδική μπήκαν στό παιχνίδι (Σάββατο 15 Νοέμβρη), προπαγανδίζοντας πορεία στην πρεσβεία παρά τήν άπαγόρευση, προσπαθώντας νά φανούν οι πραγματικοί συνεχιστές του Νοέμβρη, τό νέο κίνημα - τή στιγμή που γίνεται άόρανα και πλατύτερα φανερό ότι δέν άποτελούν ούτε κίνημα, ούτε άντι-προσπεύουν τό νέο - άνδρες άντιεξουσιαστών, αυτόνομων και άναρχικών κάλεσαν γιά τήν επόμενη μέρα (Κυριακή 16 Νοέμβρη) σ υ ν κ έ ν τ ρ ω σ η στό Προπύλαια, ένέργεια διορατική και μέ πολλούς στόχους. Πρώτον: θά άπέμυναν τics συλλήψεις των θερμοβαίμων που θά ήθελαν άπωσθήσθε νά συγκρο-στούν, δεύτερον: δέν θά έστρατολογούντο από τήν άκρα άριστερά και μάλιστα σέ μιá μάχη (πορεία στην άμερικάνικη πρεσβεία) γι'αυτούς χωρίς νό-ημα, τρίτον: στην περίπτωση που δέν θά δινόταν καν μάχη δέν θά ήταν αυτοί που θά άγωνίζονταν γιά μιá ύπόθεση διπλά χαμένη (δηλ. άν ή άκρα ά-ριστερά του κεφαλαίου ύποχωρούσε, νά προχωρούσαν αυτοί από "φιλοτιμιο", σέ μιá πορεία που δέν τους άφορούσε και έπιπλέον νά χαρακτηριζόντουσαν ά-κόμα μιá φορά "προβοκάτορες"), τέταρτον: σέ μιá τόσο κρίσιμη κατάσταση νά μήν ήταν διασκορπι-σμένοι ή σπείτα τους άλλα κοντά στό γεγονότα.

Όμως αυτό τό κάλεσμα δέν έλαβε ύπόψην του τήν συντακτική της κατάσταση που ήταν τέτοια ώ-στε ή συγκέντρωση στό Προπύλαια νά μήν λειτουργήσει: τό σύνολο των άντιεξουσιαστών, αυτόνομων, άναρχικών που βρίσκονταν στό δρόμο, συγκεντρώθη-κε μαζί μέ τούς άριστεριστές στό Χαιτεία. Πίσω άπ'αυτό τό μπλόκο βρισκόταν τό ΚΚΕα, και ό Ρή-γας Φεραϊός μέ τό σκεπτικό: άν οι άριστεριστές, αυτόνομοι, άναρχικοί κλπ. προχωρήσουν στην πρε-σβεία τότε πλειοδοτούμε, άν όχι, γυρνάμε κανονικά - όπως τό ΚΚΕ και τό ΠΑΣΟΚ - άπ'τήν Πανεπιστη-μίου και διαλυώμαστε.

Όταν, επιτέλους, αυτό τό μπλόκο ξεκίνησε και άπ'ού τό ΠΑΣΟΚ, δίνοντας ύψηλά δείγματα στρατηγι-κής ικανότητας, προσπάθησε νά τό άφήσει στην ού-ρά της πορείας - πράγμα που τυπικά κατάφερε έν μέρει, ένν ουσιαστικά πλήρως - πίσω άπ'αυτό βρι-σκόταν μόνο τό ΚΚΕα, γιά τούς λόγους που ανα-φέραμε και σέ μεγάλη άπόσταση ένα κομμάτι του μπλόκου του ΚΚΕ. Τά συνθήματα που σώναζε αυτό τό μπλόκο (που μέσα σ'αυτό μόνο μιá μειονότητα ήταν οι άναρχικοί, οι αυτόνομοι και οι άντιεξουσια-στές) ήταν τά κλασσικά άναρχικά συνθήματα: "Βία στη βία της έξουσίας", "θάνατος σ'άφεντικά δε-ξιά κι'άριστερά", "Όύτε φασισμός ούτε δημοκρατία κάτω ό κρατισμός ζήτω ή άναρχία". 'Υπήρχε όμως κι'ένα άλλο σύνθημα που γιά πρώτη φορά άκούστη-κε και φωνάζονταν μέ ιδιαίτερη ζωντάνια έκφρά-ζοντας πολύ καλά τήν κοινωνική συνθήκη και τό ταξικό μίσος των κολασμένων αυτού του κόσμου: "Απόψε θά γίνει της πουτάνας". Αυτό τό σύνθημα

έπιβεβαιώνει πλήρως την άποψή μας ότι ο κινητήριος μοχλός στα γεγονότα δεν ήταν οι άντιεξουσιαστές,οι αυτόνομοι κι'οι άνορχικοί (πού άλλωστε άποτελούσαν τή μειονότητα),άνθρωποι δηλαδή πού δροῦν συλλογικά βάσει - άναγκαστικά - τών κοινών άπόψεών τους κι'όχι κάποιες κοινές κοινωνικής τους συνθήκες πού άμεσα δημιουργεί τήν πρακτική τους,άνθρωποι πού τά συνθήματα τους έκφράζουν άκριβώς αυτές τίς άποψεις. Ο κινητήριος μοχλός τών γεγονότων ήταν άνθρωποι πού ή πρακτική τους καθορίζεται άπ'εξέλιξη άπ'τίς συνθήκες τής ζωής τους και συνυποτιποποιούν,όλοέ-να και περισσότερο,αυτό πού τούς καταστρέφει και μάχονται ενάντιό του,Άταμα μ'έπαναστατικό όράμαα χωρίς όμως άκόμη γνώση τής έπαναστατικής θεωρίας.Προλητάριοι μέ τήν κλασική αλλά και τήν σύγχρονη έννοια τοῦ όρου. (3)

Μόλις τό μπλόκ έφτασε στή Σταθίου τά τζάμα τών δικαστηρίων έπασααν,πράγμα πού προκάλεσε μεγάλο ένθουςιασμό.Όμως λίγα μέτρα παραπάνω από τά δικαστήρια,ένα καπνογόνο πού έόριξε κάποιος διαδηλωτής,σχεδόν μέσα στό μπλόκ πού και ό έ-διος συμμετείχε,καθώς και μερικά άλλοι διαδηλωτές πού άρχισαν να σπάνε βιτρίνες μαγαζιών και στίς δυό πλευρές τής Σταθίου και να τρέχουν ένώ κανείς δέν τους κυνηγούσε ούτε έπρόκειτο να τούς κυνηγήσει - ένέργειες υπέρμετρα ήλίθιες αλλά ό-χι "ύποπτες" όπως άποδείχτηκε - προκάλεσαν τόν πανικό μέσα στό μπλόκ. Έκ τών ύστέρων βέβαια ή Β'Πανελλαδική σέ χώρους μειωμένου κριτικού πνεύματος και σέ χώρους πού δέν είχαν γνώση τών πραγματικών δεδομένων,μπόρεσε να ίαχυριστέι ότι τό καπνογόνο ρίχτηκε στό μπλόκ τής από άνέυθυνα και τυχοδιωκτικά στοιχεία (π.χ.ΚΑΤΕΕ).Φαίνεται, ή Β'Πανελλαδική πιστεύει ότι όποιος δέν άνήκει στήν ΚΝΕ συγκρίνει στή Β'Πανελλαδική έπομένως, όλα τά μπλόκ είναι τής Β'Πανελλαδικής,κάθε τί έξω άπ'τ'ήν γραμμή ΚΝΕ-ΠΑΣΟΚ άφείλεται στήν "ά-νάευσή" πού έπρεπε τό...1978 ή Β'Πανελλαδική.

Άργότερα στή Β.Σορία κι'ένώ τό μπλόκ τών άριστεριότων και τό μπλόκ τών αυτόνομων, άντι-εξουσιαστών,άνορχικών είχαν καταλάβει τό μισό κα-τάστρωμα τοῦ δρόμου,τό άλλο μισό γέμισε σέ σύν-τομο χρονικό διάστημα από ένα κόσμο πού ήθελε να δει (μόνο να δει;) τήν έκβαση τών γεγονότων. Έτσι,ό άριθμός τών διαδηλωτών μπροστά στίς ά-στυνομικές δυνάμεις διπλασιάστηκε.

Μετά τήν σύγκρουση οί διαδηλωτές συγκεντρώθη-καν στό Πολυτεχνείο ένώ ή γύρω περιοχή ήταν νε-μάτη από άστυνομικές δυνάμεις.Όταν οί δολοφo-νίες έγιναν νυσστές,συγκροτήθηκε άπ'τούς "έ-γκλειστούς" συνέλευση.Στή συνέλευση δέν συμμε-τείχαν βέβαια τά μέλη του ΠΑΣΟΚ πού βρόσκονταν μέσα στό Πολυτεχνείο.Γρήγορα όμως,αυτή ή συνέ-λευση έκφυλίστηκε σέ κοινοβούλιο τής άκρας άρι-στεράς άφού,όμοια μέ κοινοβούλιο δέν συζητιό-ντοσά τό άμεσα καυτά προβλήματα άλλα πρότασεις όπως:"να καλεσθεϊ γιά τήν έπομένη συνέλευση κι-ν'ήματος" (!!!) ή"να καλεσθεϊ τό άλλο άπόγευμα στίς 4,00 συγκέντρωση στό Πολυτεχνείο". Έτσι, παρά κάποιες χαλαρές - έπειδή άκριβώς δέν ήian συντονισμένες - προσπάθειες μερικών συντεόων τά παρακάτω προβλήματα παραγκυνώθηκαν τελείως: α)νά κλείσει ή πύλη τοῦ Πολυτεχνείου και δν ή-ταν δυνατό να όχυρωθεϊ στοιχειωδώς τό κτίριο.

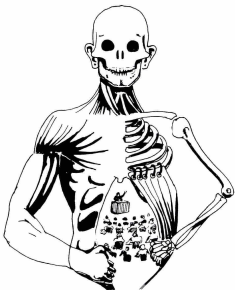
Τελικά,ή πύλη τοῦ Πολυτεχνείου (τ'ής όδοῦ Στουρ-νάρα) έμεινε όλη τή διάρκεια τής νύχτας άνοι-χτή,δημιουργώντας μεγάλη άνασφάλεια,άφού ύπήρ-χαν βάσιμες ύπόνοιες ότι ίσως - σέ συνδυασμό μέ τίς καταλήψεις πού γίνόντουσαν στό ΕΜΠ - δινό-ταν διαταγή στίς άστυνομικές δυνάμεις να εισβά-λουν στό κτίριο.

β)Νά όργανωθεϊ μετά έπιτροπή περιφρούρησης.Χαρα-κτηριστικό τής άναγκαιότητας τής,ήταν τό γε-γονό πως,κάθε λίγο έρχονταν στή συνέλευση πανι-κόβλητα άτομα λέγοντας:"Έρχονται τά ΜΑΤ" μέ ά-ποτέλεσμα ή συνέλευση να διαλύεται κι'όλος ό κόσμος να βγαίνει από τήν αίθουσα να διαπιστώ-σιν τί γίνεται και να...σάωθεί.

γ)Νά όργανωθεϊ έπιτροπή πληροφόρησης μέ σκοπό να ενημερώνει υπεύθυνα γιά τό τί γίνεται στους δρό-μους τής Αθήνας και να βάλει τέλος στίς τερα-τωδίες πού διαδίδονται σέ τέτοιες περιπτώσεις, προκαλώντας πανικό και σύγχυση (π.χ.οί νεκροί, είχε διαδοθεϊ,ότι ήταν έξι!).

δ)Τό σημαντικότερο πού έπρεπε να έξετάσει ή συ-νέλευση πού γίνονταν σέ αίθουσα τής 'Αρχιτεκτονι-κής έκείνο τό βράδυ,ήταν τό κατά πόσον ήταν έ-φικτή ή κατάληψη τοῦ Πολυτεχνείου.Άκόμα και σή-μερα,πάνω σ'αυτό τό θέμα,δέν είναι δυνατόν να ελπωθεϊ μέ αιογοιρία τίποτα.Απ'τή μια,δν ήταν πολύ δύσκολο να διαταχθεϊ ή άστυνομία να εισβά-λει ξανά στό κατελημμένο Πολυτεχνείο,έπτά ά-κριβώς χρόνια μετά τή σφαγή τής εξέγερσης τοῦ '73:τ'ή νύχτα τής 16ης πρός 17η Νοέμβρη.Αντίθε-τα,θά είχε τεράστια συναισθηματική άήληση στον κόσμο ότι τό Πολυτεχνείο έχει ξανά - 7 χρόνια μετά τό '73 - καταληθεϊ.Πολύ γρήγορα,δν γινό-ταν συνεζήτηση τοῦ κόσμου κάτω από τό βάρος τών αιτημάτων αυτής τής νέας κατάληψης τοῦ '80(π.χ. άπελευθέρωση κρατούμενων,άποκατάσταση τοῦ νοή-ματος τής εξέγερσης τοῦ Νοέμβρη τοῦ '73 κτλ.) τό άνεπιλήρωτο τών στόχων τοῦ Πολυτεχνείου '73 και τό πραγματικό μέγεθος τής διασπέρβωσής του.Αυτοί οί παράγοντες ίσως σήμαναν τήν συμμετοχή τεράστια όριθμού έροαζόμενων στή νέα κατάληψη τοῦ Πολυτεχνείου.Οί δυνάμεις καταστολής τής ΚΝΕ και τής ΕΣΑΚ πού θά ρίχνονταν τήν όλη μέρα στή μάχη αντί τής άστυνομίας - όπως κι'έγινε - θά είχαν ν'άντιμετωπίσουν ένα όργανωμένο σύνολο μ ε σ α στό Πολυτεχνείο,πού δύσκολα θα μπορούσε να συγκολληθεϊ γιά να κατασταλεϊ.Απ'τ'ήν όλη βέβαια,κανείς δέν θά μπορούσε (;) ν' όρηθεϊ στους σταλινικούς φοιτητές να μπουν στό κτίριο, όπότε ή κατάληψη θα σταματούσε μέσα σέ λίγες ώ-ρες.Παρ'όλο αυτό τό έμπόδιο,ή άποψη μας είναι ότι,ή κατάληψη έπρεπε να έπιχειρηθεϊ.

Μέ τών έκφυλισμό τής συνέλευσης σέ κοινοβού-λιο τής άκρας άριστεράς,άρχισε ή αντίστροφη με-τρηση.Στίς 5 τό πρωί τής Δευτέρας,τό άτομα πού είχαν μείνει στό Πολυτεχνείο ήταν έλάχιστα,όσοι άκριβώς στήριζαν αυτό τό ιδίότυπο κοινοβούλιο. Στίς 2 τό μεσημέρι,πετόχτηκαν έξω όσοι δέν άνή-καν στήν ΚΝΕ και τό ΠΑΣΟΚ.Στίς 4 τό "άπόγευμα" ώ-ρα τής ύποτιθέμενης συγκέντρωσης - γίνονταν νέ-ες συγκρούσεις και,μ'έξαιρση κάποια στιγμιαία άδυναμία τους,ή ΚΝΕ και ή ΕΣΑΚ κυριαρχούν στό Πολυτεχνείο και τόν γύρω χώρο.Άστυνομικές όμά-δες τής ΚΝΕ και τής ΕΣΑΚ παρορροούν, όπλαμέ-νες μέ ξύλα,όλες τίς παροδους πού οδηγούν στό

Πολυτεχνείο, ενώ μέσα απ'τό κτίριο ακούγονται παραγγέλματα από φασοφύρον άλλας βάρδιας. Γύρω στις 9-10 μ.μ. παρευρισκόμεστε σε μία τέτοια αλλαγή. Στά γραφεία του ΟΔΗΓΗΤΗ επί της οδού Σολωμού, ξαφνικά ανοίγει η πόρτα και ξεχύνεται μία ομάδα όπλισημένη με ξύλα. Μέσω της οδού Τζωρτζ φτάνει στη Στουρνάρα ενώ η ομάδα που στάθμευσε σ' εκείνη τη γωνία, μόλις τους βλέπει, άναχωρεί χωρίς να χαλάσει το σχηματισμό της, για τὰ γραφεία του ΟΔΗΓΗΤΗ. Η νέα ομάδα παίρνει ακριβώς τη θέση της πρώτης.

Είναι φανερό γιατί ολόκληρη τη Δευτέρα η άστυνομία απομυιάζει: την έχει αντικαταστήσει η ΚΝΕ και η ΕΣΑΚ. Άν η άστυνομία βρισκόταν τη Δευτέρα στο χώρο γύρω απ'τό Πολυτεχνείο, είναι σχεδόν έμπειρικά βεβαιωμένο πως πλήθη εργαζόμενων θά είχαν συσπειρωθεί ενάντια στους "δολοφόνους του Νοέμβρη". Τό κοινοβούλιο της άκρας άριστερας έχει άκέραιες τις εθόνες του για την έπιτυχία αυτής της αναδίπλωσης του κρατικού μηχανισμού. Τώρα, έπιβεβαιώνεται, για μία άκούρη φορά, η φρόση του Ντεμπούρ: "Τό βαρέλι με τις ρέγκες έχει πάντοτε τη μυρουδιά της ρέγκας, κι' ένας σταλινικός θά βράσκειται πάντα στο στοιχείο του παντού όπου αναδύεται μία μυρουδιά κρυσού έγκλήματος του κράτους". (4)

Τη Δευτέρα τ'άπογευμα, άφου οι άστυνομικές δυνάμεις της ΚΝΕ και της ΕΣΑΚ κυριαρχούν στο Πολυτεχνείο, άναρχικοί, αυτόνομοι κι' αντίεξουσιαστές συγκεντρώνονται να συζητήσουν στό Χιμέιο. Η άπάντηση στις δολοφονίες θά πρέπει νάναι άμεση. Άκούγεται συγκεκριμένη πρόταση για κατάληψη του Χιμέιου: Τό κτίριο και πιά εύκολα απ'τό Πολυτεχνείο θά μπορούσε να κρατηθεί και συγχρόνως, με λιγότερη βέβαια άποτελεσματικότητα απ'τό Πολυτεχνείο, θά γινόταν πόλος συσπειρώσης για την άπάντηση στις δολοφονίες. Οι άκροατοίστεροι φοιτητές του Χιμέιου δηλώνουν ότι η Γενική Συνέ-

λευση του τμήματός τους δέν θάδινε συγκατάθεση, ενώ παράλληλα κάτι τέτοιο θάκανε ζημιά στις τότε "καταλήψεις" του Χιμέιου για τό θέμα Βασιλειάδη. Η πρόταση δέν υποστηρίζεται άλλο και ούσι-αστικά η συζήτηση σταματά εκεί. Είναι φανερό πως δέν θά ύπάρξει κομμά άπάντηση στη κρατική χτηνωδία.

Στη διάρκεια της συζήτησης γίνονται δύο έπεισόδια. Τό πρώτο, όταν έμποροι ναρκωτικών και φρικιά έχουν τό θράσος να προτείνουν να διαλυθεί η συζήτηση και να πάνε — όσοι βρίσκονταν εκεί — στό Πολυτεχνείο να συγκρουστούν με την ΚΝΕ. Καταγγέλεται ο ρόλος τους και η παρουσία τους εκεί και τό έπεισόδιο λήγει. Λίγο άργότερα, άλλοι, σύντροφοι αυτή τη φορά, προτείνουν να σταματήσει η συζήτηση για να κατέβει ο κόσμος στό Πολυτεχνείο κι' εκεί να δεί τι θά κάνει. Έπακολουθεί έντονη διαμάχη και μερικοί φεύγουν για τό Πολυτεχνείο. Μετά την άποτυχία της συζήτησης, (θά πρέπει να σημειωθεί ότι όταν οι παραπάνω σύντροφοι έκαναν την πρόταση τους ούτε τό άδελέοδο της συζήτησης είχε φανεί ούτε τίποτ' άλλο είχε κριθεί) οι συμμετέχοντες παίρνουν μέρος σε πορεία πού είχε αούθρομητα συγκροτηθεί από διάφορους έπαναστάτες πού βρίσκονταν στο χώρο γύρω απ'τό Πολυτεχνείο. Η πορεία (2000 άτομα περίπου) άκολουθεί δύο φορές την διαδρομή Πολυτεχνείο — Σταδίου — Δικαστήρια — Πανεπιστήμιο — Πολυτεχνείο με συνθήματα: "Όύτε φασισμός Όύτε δημοκρατία, κάτω ο κρατισμός ζήτω η άναρχία", "Θάνατος στ' άφεντικά δεξιά κι' άριστερά", "Πολιτικοί — Πολιτικοί έξω από τη φυλακή", "Ό Παπανδρόπου είναι ο προδοκτόρας" κτλ. Κάτω απ' τὰ γραφεία της

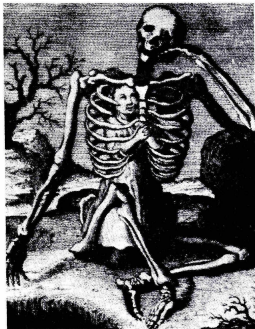
ΛΕΥΚΟΡΥΤΥΠΙΑΣ" φωνάχτηκε έπίσης τό θρόδοστο σύνθημα: "ΚΑΤΩ Ο ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ" ενώ, λίγο πιά κάτω στην Πανεπιστημίου, οι διαδηλωτές φώναξαν σε ύπάλληλους έταιρείας πού "χάλευαν" απ' τὰ παράθυρά τους τη διαδήλωση: "Δουλεύετε μαλάκες!" Στά γραφεία του "ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ ΚΟΣΜΟΥ", οι διαδηλωτές πού ήδη είχαν συκοφαντηθεί για τὰ γεγονότα της προηγούμενης (προδοκτόρες, παρακρατικοί, ύποπτα στοιχεία) και έπειδή η πείρα τους τους έδειχνε πως οι λακές του κράτους θά συνέχιζαν τις έπόμενες μέρες με περισσότερη ένταση αυτήν την έκστρατεία του στυννού ψέμματος, γιουχαύσαν την φοροτομολιάδα και φώναξαν "Έστρεψε η ώρα σας". Η "ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΤΥΠΙΑ" της επόμενης (5) έξαπολύει με ύστερία τό οργανωμένο ψέμμα της και περιγράφει τὰ γεγονότα ως έξης: "ΔΟΥΛΕΥΕΤΕ... Στάθηκαν κάτω από τὰ παράθυρα της "Ε" και στρεφόμενοι πρós τους συντάκτες της πού τούς κοιτούσαν από ψηλά, κρούαγαν κι' ένα άλλο πιά πρωτότυπο σύνθημα: Δουλεύετε μαλάκες!" "Έτσι, λέγοντας ότι φωνάχτηκε στην "ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΤΥΠΙΑ" τό σύνθημα "Δουλεύετε μαλάκες" άποκορύβει τό σύνθημα "Κάτω ό τύπος της έξουσίας" πού ήταν ακριβώς αυτό πού έρέθιζε τους συντάκτες της "Ε". Πιά κάτω, τό σχόλιο αυτό — πού θά πρέπει να σημειωθεί ότι ήταν άνυπόγραφο — άνδγει τό ψέμμα σε ίδεολογία της έφημερίδας: "...οι διαδηλωτές κατηγόρησαν πρós την 'Ομόνοια'. Άλλά δέν στάθηκαν κάτω από τὰ παράθυρα της "Ελεούθερου Σκασμού". Άνλως προσέπεσαν, ("Έλεούθερο Σκασμό" άποκαλεί τον 'Ελεούθερο ΚΟΣΜΟ"). Τώρα πιά τό ψέμμα της "Ελεούθερου τυπίας" γίνεται ολόκληρωτικό, τό γεγονότα συνει-

δητά αντίστροφονται.

Τέλος, σχετικά μ'αυτή την πορεία θά πρέπει να τονισθεί ή ωριμότητα των διαδηλωτών που απέτρεψε καί το παραμικρό έπεισοδιο πού, αν γινόταν, θά έδινε όπωσδήποτε όμορμη γιά σωρεία συλλήψεων. Η πορεία της 17ης/11/80 ήταν ή μόνη άπάντηση στίς δολοφονίες.

Οί έπόμενες μέρες πέρασαν μέ τούς άριστερι-στές καί την Β' Πανελλαδική νά έχουν βρεί τούς δικούς τους προβοκάτορες, τούς δικούς τους άπο-διοσημασίους τράγου, νά άποποιούνται τίς ευθύ-νες, νά διαχωρίζουν τή θέση τους άπ' τή ύποπτη, άνεύθυνα, παρακρατικά, τυχοδιωκτικά, άλήτικα, άνο-ρχικά, προβοκατόρικα, κρουτοφασιστικά, άπολιτικά , φρεσκοειδή στοιχεία πού έσπασαν βιτρίνες καί λε-ηλατούσαν καί νά φτάνουν νά δηλώνουν (περίπτωση Β' Πανελλαδικής) πώς δέν υπάρχουν ως όργάνωση. Ήταν μιά θλιβερή εικόνα πού ώστόσο έδειξε τή πραγματικό πρόσωπο της έξωκοινοβουλευτικής άρι-στερας. Παράλληλα οί ήθικά δολοφόνου τοϋ Κουμψι καί της Κανελλοπούλου, πολιτικοί, δημοσιογράφοι, καί διανοούμενοι, άνοιξαν τούς κρουνοϋς των κρο-κοδειλλών δακρύων τους. Άνάλογα μέ την περίπτω-ση ό Ι. Κουμψί έγινε Κύπριος φοιτητής, ντόπιαντρος καί δημακόρτης ενώ ή Σ. Κανελλοπούλου άτυχη νέα, νεαρή εργάτρια, δημοκράτισσα, νυπούλα. Είναι φανε-ρό πώς μόνο μέ τέτοιες πληθωρικές εικόνες ήταν δυνατό νά ξεκοιθεί ή πραγματικότητα αυτών πού δολοφονήσαν τή ΜΑΤ στά έρημονήσια των ρεπορτάζ των λαϊκών έφημερίδων κι' άλλων των δημοσιευμάτων πού ήθελαν νά έξωφανίσουν άπ' τή πρόσωπο της νής αυτήν την πραγματικότητα.

Κωνσταντίνος ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ

1. 8λ. τή καίμενο "Άναταραχή στά πανεπιστήμια , στά τέλη τοϋ 1980, σημαίνει πανικό στίς τάξεις των άφεντικών".

2. Θά πρέπει νά σημειώσουμε πώς την τελευταία δι-ετία έντεχνα προσπάθουν νά στρέψουν καί πάλι - όπως άκριβώς καί στή διάρκεια της στρατιωτικής χούντας - τή ένδιαφέρον τοϋ κόσμου στόν άθλητι-σμό καί ιδιαίτερα στό ποδόσφαιρο. Καί τήχουν πε-τύχει. Περίπου τή 90% των άνδρών είναι ως ένα βαθμό φιλάθλοι. Ούτε οί άπανάστατικοί κύκλοι, ου-τε βέβαια ό ύποψωνιόμενος έξαιρουνται αυτής της άθλιότητας. Άντίθετα οί γυναίκες - καί αυτό εί-ναι πρός τιμήν τους - ρέπουν πρός την φιλάθλη άθλιότητα μόνον κατά ένα 10%.

3. Μέ την κλασσική έννοια τοϋ όρου, γιατί δέν κα-τέχουν κανένα μέσο παραγωγής παρά μόνον την έρ-γοσιακή τους δύναμη. Έπειδή έχουν φτάσει στό ση-μείο ν' άρνούνται την κοινωνική τους συνθήκη μέ άποτέλεσμα νά μήν πέφτουν στην καταναλωτική πα-γίδα καί νά δουλεύουν πολύ λίγο καί όχι σέ μόνιμες δουλειές, μοιάζουν άρκετά μέ τίς καλύτερες στιγμές τοϋ λούμπεν προλεταριάτου. Μέ την σύγ-χρονη έννοια τοϋ όρου, είναι άκριβώς οί εργάζο-μενοι πού έχασαν κάθε έξουσία πάνω στή ρύθμιση της ζήτησ τους καί πού έπειδή άκριβώς τή έχουν συνειδητοποιήσει όρίζονται ως τή προλεταριάτο, ή άρνηση επί τού έργου μέσα σ' αυτήν την κοινωνία.

4. ΓΚΥ ΝΤΕΜΠΟΡ: Έξισαγωγή στην τέταρτη ιταλική έκ-δοση της "Κοινωνίας τοϋ θεάματος". Έκδόσεις "ΔΙ-ΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ", μετάφραση: Γιόλια Γεωργαντζή.

5. 8λ. "ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ" - 18/11/80 στή στήλη "ΠΟ-ΛΙΤΙΚΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ" τή άνυπόγραφο σχόλιο "δου-λεύετε...". Άν έπιμελίνομε πολύ σ' αυτό τό σχό-λιο, τή κάναμε γιά νά δώσουμε μιά πολύ μικρή γεύση τοϋ άσούστολου ψεύδους πού έξαπέλυσαν οί καθημερινές έφημερίδες μετά την 16η/11/80, μιά καί γιά ν' άσχοληθούμε έκτενώς μέ τή οργανωμένο ψέμμα μετά τή γεγονότα τοϋ Νοέμβρη δέν θά έφτα-ναν δέκα σελίδες τού περιοδικού. Μ' αυτό τό σχό-λιο θά θέλαμε επίσης νά διαλύσουμε κάθε ψευδοί-σθηση γύρω άπ' τόν ρόλο τοϋ δημοκρατικού-προ-οδευτικού τύπου. Είναι φανερό πώς ή κρατική "γραμ-μή" περνάει μέσα άπ' τίς προοδευτικές έφημερίδες ΝΕΑ, ΒΗΜΑ, ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ κι' όχι άπ' τίς συντηρητικές ΒΡΑΔΥΝΗ, ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΗ, ΕΛ. ΚΟΣΜΟΣ, ΑΚΡΟ-ΠΟΛΙΣ, ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ. Άξίζει νά θυμηθούμε πώς ό Β. Τσιρώνης δολοφονήθηκε ύστερα άπό δημοσιεύματα τοϋ ΒΗΜΑΤΟΣ πού ήθελαν νά δοθεί ένα τέλος στην ύπόθεση Τσιρώνη. Κατά συνέπεια γίνεται σαφές πώς τή έκλεπτιμένο (τίς περισσότερες φορές) όρνα-νυμένο ψέμμα των προοδευτικών έφημερίδων είναι ασύγκριτα πιό επικίνδυνο άπ' τή (συχνά βλακώδες) ψέμμα των συντηρητικών έφημερίδων.

μικρα ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ

● Ο πρωθυπουργός κ. Κάλλης προς τους δριστεύσαντας νεοεισυχθέντας
εις τὰ πανεπιστήμια:

...Είναι δικαίωμά σας αλλά και υποχρέωσή σας να ασχοληθείτε εκτός από τα μαθήματά σας και με την ελεύθερη διάδοση των ιδεών και να αγωνίζεστε για την καλύτερα ποιότητα των σπουδών σας.Θά ήθελα όμως να σας αποτρέψω να συμμετέχετε στις καταλήψεις των πανεπιστημιακών κτιρίων ή στις άλλες πράξεις βίας..."

Χρειάζεται σχολείο;

● Η "Ομάδα Αναρχικών Λειβαδιάς" εξέδωσε το καλοκαίρι προπούρα με τίτλο "Άλγη γένση άναρχική", όπου διακηρύσσεται τίς θέσεις της καί προκήρυξη του άπάντη σέ συκοφαντική δημοσιεύση κατά ταύτησής έμφυμής της καί βιωτίας. Φαίνεται πώς οι σύντροφοι στή Λειβαδιά έχουν άνα- μωθεί καί έχουν γίνει ίκανοί να μήν φοβούνται όστε το έπαρχιωτικό κλίμα, όστε την χωροφυλακή, όστε την σταλινική λαοπολιτία.

Επιβεβαιώνει την αυτιά απέχθεια ή η συναυλία πού διοργανώσαν οι συντο-
νιστές 29/12 να λάβει συμπαράσταση στους φυλακισμένους έπαναστάτες.
Στη συναυλία έπαιξε ελληνικό και ξένα rock κομμάτια τα συγκροτήματα
“Ψυριδιόκοι”,μπροστά σε 500 περίπου άτομα πού είχαν συγκεντρωθεί σε
κινηματογραφική αίθουσα της Λεωφόρου “Όταν άναγοιδήθηκε και έλση-
μα από τα μικρόφωνα από ποιούς και για ποιά λόγο γίνεται η συναυλι-
α, αποχώρησαν έν άνωματι από τήν αίθουσα οι Κνίτες που βρίσκονταν ε-
κεί”.

● *Από πολυκατοικία της Αθήνας σκίσαμε την παρακάτω ανακοίνωση :
Α Ν Α Κ Ο Ι Ν Ο Σ Η

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Πρόσφατα στην πολυκατοικία έγιναν διάφορα έκτρεπα από άτομο που βρίσκεται μέσα στην πολυκατοικία και έχει έντοπιαθεί.

=ἀκαθαρσίαις σὺν ἄσπασνέρ, λέρωμα τοῦ καθρέπτη ἄσπασνέρ, γράψιμο ἀναρχικῶν συνθημάτων στοὺς τοίχους, σκίσιμο ἀλληλογραφίας=

*Αν επαναληφθεί τό παραμικρό θά έχει τό λόγο ή ά-
στυνομία καί τά Δικαστήρια.-

ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ

(ἀκολουθεῖ ὑπογραφή)

Φαίνεται πώς οι διαχειριστές των πολυκατοικιών όπως και οι κοινοί άνθρωποι των γραφείων* (Μ.Κατσάρος) μαθαίνουν πολύ εύκολα την γλώσσα της κρατικής τρομοκρατίας. Μπαρά τους!

● Στόν Πόργο 'μας τις άρχες του 'Οκτωβριου κυκλοφορεί δεκαπενθημερί(1) έφημερίδα, 0 ΔΙΕΣΠΙΣΤΗΣ. 0 ΔΙΕΣΠΙΣΤΗΣ είναι το μόνο έντυπο του 'αυτόνομου χάρου' που άφνει να βρεί την ιστορία, τις ρίζες και την παράδοση της έθναστατικής θεωρίας και πρακτικής στην 'Ελλάδα. Τα κείμενα που έχουν δημοσιευτεί, στα 5 μέχρι τώρα τεύχη που έχουν κυκλοφορήσει, το αποδεικνύουν: Δ.ΓΕΡΜΑΝΙΑ: το κράτος δολοφονεί τους πολιτικούς κρατούμενους, το γυναικείο ζήτημα, το φαστίβαλ του Γούσταβ, λευκά κελλά, 63 χρόνια από τη Ρωσική Έπανάσταση (1 'Αβρου του Α. Στίνα), 'Οσα περιστατικά δουλομανίας, τόσο λυγότερο ζώμε, τόν πόλεμο, η Νοεμβριανή εξέγερση, ητοκομμένα για το πως είδε κατάληψη του Πολυτεχνείου το '73 το ΚΚΕ, και έπίκαιρα κείμενα για τους φυλακισμένους έθναστατες, την κρατική βία, την Πολωνία, τα γεγονότα του Νοέμβριου '80.

Αυτή ἀκριβώς ἡ αἰθεντικότητα τοῦ αὐ συνδυασμοῦ μὲ τὴν ποιότητά του καὶ τὸ γεγονόσι τῆς δεκαπενθήμερης ἐκδόσεως - κάτι ποῦ δὲν πετύχαμε, μὲ ἀσυνήρικτα περισσότερα μέσα, ποτὲ στὴν Ἀθήνα - κάνουν τὸν ΔΙΕΘΝΙΣΤΗ τὴν καλύτερη ἐφημερίδα ἀπ' ὅσες μέχρι στιγμῆς ἔχουν κυκλοφορεῖσι ἐν γειτονίαις, σχολαῖς, πανεπιστήμιοις.

ΟΙ σύντροφοι του ΔΙΕΘΝΙΣΤΗ ακολουθούν κατά τόν καλύτερο τρόπο
την παράδοση του ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΠΥΡΓΟΥ του περασμένου αιώνα, α-
κολουθούν κατά τόν καλύτερο τρόπο τους πλό μαχητικούς άπ' τους πρώτους
έλληνες αναρχικούς του περασμένου αιώνα, τους άναρχικούς του Πύργου
και της Άνειας πού την δεκαετία του 1890 εξέδιδε 5 ευημερίδες και

TO ΚΡΑΤΟΣ ΔΙΕΡΥΝΗΤΕ
ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ

NA AΘΩΩΩΩΘΩYN
ΟΙ ΔΕΥΤΕΡΟΙ ΠΟΡΤΕΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΔΕΚΑΘΕΝΩΜΕΡΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΠΥΡΡΟΥ
ΠΑΠΑΝΤΩΝΗ, 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, 1960, ΤΟΜΟΣ 3, ΔΡΧ.

ΔΙΕΘΝΙΣΤΗΣ

Ἀνεργία κείνης

On February 24, 1992, the *Argos* was launched from the *Orion* and, after a 10-day voyage, arrived at the study site on March 6, 1992. The *Argos* was a 10-m-long, 3-m-wide, 2-m-high inflatable boat with a 15-hp outboard motor. It was equipped with a 150-watt solar panel, a 12-volt battery, and a 12-volt light. The *Argos* was used to collect water samples and to observe and record the behavior of the fish. The *Argos* was used to collect water samples and to observe and record the behavior of the fish. The *Argos* was used to collect water samples and to observe and record the behavior of the fish.

unpublished work. See: www.unc.edu

Οι φυλακές και η κ. Τσουδερού

ΜΕ ΑΝΑΜΙΚΤΕΣ έντυπι-
σεις βγήκε από τις γυ-
νοαίκες φυλάκες του Κο-
ρυδαλλού προηδής η θεατρικ-
ής του ΚΩΔΗΣΟ κ. ΒΙΡΓΙ-
ΝΙΑ ΤΣΟΥΔΕΡΟΥ.

Μετά από άδεια από τον υπο-
νού Δικαιοσύνης κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΣΤΑΜΑΤΗ επισκέφθηκε τις γυ-
νοαίκες κρατούμενες και μι-
λήσε μαζί τους πάνω από
τρεις ώρες.

«Δεν έχουμε κοινωνική πρό-
βλημα γυναικείας εγκλημα-
τικότητας» υπογραμμίζει η κ.
Τσουδερού, «αφού όλες οι οι-
κές 107 είναι οι γυναίκες
που κρατούνται σε άλλες της
Ελλάδας. Στις φυλακές
Κορυδαλλού και τα μετανοι-
μικά κέντρα Πετρωτών, Τρικ-
λων και Θεσσαλονίκης».

«Δεν διαπίστωσα ακόμα, α-
π' τις συζητήσεις μου, κακο-
μεταχείριση ούτε και ελλιπή
υγεινών βασικών συνθηκών για
φυλακισμένες» τονίζει η συ-
λεύτης του ΚΩΔΗΣΟ που προ-
σέβει:

«Τό πρόβλημα των γυναι-
κών αυτών, που είναι κατα-
κοιμένες, άλλες για παιδικά
και άλλες για κρέμ, θίκεται
το στο γεγονός ότι έχουν
πολλές ελεύθερες ώρες, που
δεν γεμίζουν με ενδιαφέρον-
τα και ασκήσεις, ότι έχουν α-
φαιρεθεί από τις γυναικείες
φυλακές όσους κινδύους που
η ελλιπή τους κάνει αδυνα-
τη την ψυχαγωγία, των άνε-
το πνεύμα».

μετέφραζαν μπουσούρες του Μπακούιν, του Κροπότκιν, του Έλιζε Ρεκλύ.

Ο ΔΙΕΘΝΙΣΤΗΣ δεν πρέπει να σταματήσει την έκδοσή του για κανέ-
ναν απόλυτος λόγο!

Σύντομα, ΣΥΝΕΧΙΣΤΕ...

● **Η ΟΜΑΔΑ ΑΝΑΡΧΟΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΩΝ** κυκλοφόρησε πρόσφατα μπουσούρα με
θέμα: "Επανάστατικός Συνδικαλισμός και "Οργάνωση" και προκήρυξη έ-
ναντίι στoύς στρατιωτικούς συνσπλημούς και τήν διεθνή καταστολή τοῦ
κεφάλαιου. Πέρα από τις όποιες θεωρητικές διαφωνίες που έχουμε με τόν
αναρχοσυνδικαλισμό, Η ΟΜΑΔΑ ΑΝΑΡΧΟΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΩΝ είναι ή μόνη αναρχι-
κή ομάδα που πάνω από τρία χρόνια λειτουργεί π ρ α γ μ α τ ι κ ά και
σ υ ν ε χ ώ ς σάν ομάδα με θεωρητική συνοχή.θά πρέπει να δοῦμε για-
τί όλοι οι ὑπόλοιποι δεν έχουμε καταφέρει κάτι παρόμοιο.

● Στο "Αγρίνιο, ή τοπική ομάδα αναρχικών που λειτουργεί εδώ κι' έ-
νoμoιo χρόνο, ομάδα με αξιόλογη θεωρητική και πρακτική συγκρότηση,
οργάνωσε πρόσφατα διαδηλώσεις στη πόλη - αποτελούμενες από 50 περί-
που άτομα - ενάντια στην καπιταλιστική παραγωγή και κατανάλωση, έ-
ναντίι στη διαστρέβλωση της εξέγερσης τοῦ '73 και τις δολοφονίες τοῦ
κράτους τόν Νοέμβριο τοῦ '80. Στο παρελθόν έχει εκδώσει προκηρύξεις á
ναφερόμενες σε διάφορα θέματα και έχει οργανώσει συζήτηση σε αίθου-
σα της πόλης με θέμα, τό Μάη τοῦ '68.

Τό παρελθόν οδηγεί σε μās
έάν τό αναγκάσουμε νά τό κάνει.
Ειδαίλλως μās περιέχει
στό δαυλό του, τό χωρίς πύλες.
"Η έμεις θά φτειάχνουμε τήν ιστορία
ή αὐτή θά φτειάχνει έμās.

Μάρτιζο Πιέρσο, απόσπασμα άπ'τό "Συν-
εισφορά στο Μουσείο μας".

"Εδώ φαντάσου μαῦρα πανώ, μαῦρες και κόκκινες σημαίες. "Αναρ-
χικοί κι' αυτόνομοι - 3000 άτομα - σε μιά άπ'τίς πορείες άλ-
ληλεγγύης στους κρατούμενους.

‘Η πολιτική όπιο του λαού

Νομίζω πώς ήταν ο Valery αυτός που είπε ότι η πολιτική είναι η τέχνη του να εμποδίζει τον κόσμο ν' άσχοληθεί με τα προβλήματα που πραγματικά τόν άπασχολούν. Τά παραπάνω δέν είναι άλλα ένα φραστικό πυροτέχνημα (bouteade) άλλα μιά σέ βάθος περιγραφή. Προκαλεί την έκπληξη και τρωμάζει τό να διαβεβαιώνεις σπερεότυπα κάθε στιγμή ότι η πολιτική δέν είναι παρά ή γλώσσα άσκησης της έξουσίας-ήδη άνευρίσκεται αυτή ή άσκηση σ' ένα νοσταλγικό παρελθόν που όφειλνει να έπανακτησει, σ' ένα παρόν που όφειλνει να υπερασπίσει με νύχια και με δόντια, σ' ένα μέλλον προς κατάκτηση-άποκλείει καθέναν που θά άποσκοπήσει σέ μιά ριζοσπαστική κριτική άντιπαράθεση ενάντια στην έξουσία, καθεαυτή και ενάντια στην ύπαταγή και τόν θάνατο που περικλείει ή καθημερινή ζωή. Τό πολιτικό παιχνίδι παρουσιάζεται στόν νοσημένο θεατή σάν ύπερβολικά πολυποικίλο και προσαρμωμένο στίς καινούργιες περιστάσεις, όμως στήν πραγματικότητα κινείται μέσα σέ αόστηρά πλαίσια ολόκληρωτικά κλειστά, με στυνήν αύτο αναπαραγωγή του έαυτού του που επιδέχεται νεωτερισμούς μόνο γιά να έπαναληφθεί με μιά καλύτερη άρμονία, άκριβώς όπως οί μεγάλες αυτοκινητοβιομηχανίες αλλάζουν κάθε χρόνο τίς λαβές στά τυπολαβία ή τά τασάκια τών αυτοκινήτων γιά να πουλήσουν σάν έσοχατο μοντέλλο ένα έμπόρευμα παλιό που ίσως και να έχει πέσει ή ποιότητά του, φαινόμενο ένδιαφέρον που έρχεται να ένισχύσει τό άπόφθεγμα είναι ή αδιάνομνη δυσκολία που συναντά κανείς όταν θελήσει να κάνει ή διάρκεια ανάμεσα στίς πολιτικές διόδους και συστήματα. Ός γλώσσα προπαναντιοτική είναι ήδη ύπερβολικά κωδικοποιημένη και επιδέχεται μικρές παραλλαγές άποτελεσματικές όσον άφορά την έλλογική έπιτυχία-ή μελέτη και ή διαλεύκανση των προβλημάτων έχουν έκ τών προτέρων διαγραφεί-όλοι οί πολιτικοί φαίνεται πώς είναι αναγκασμένοι να χειρίζονται καλά κάτι παραπάνω από μιά δωδεκάδα όρους-φρεζί (δικαιοσύνη, δημοκρατία, νόμος, πρόοδος, τάξη, ευμάρεια, έλευθερία, ...), πράγμα που καταλήγει σέ μιά έκπληκτική ταυτότητα όλων των δογμάτων και των προγραμμάτων των πιο διαφορετικών κομμάτων: δεδωμένου ότι τό καθένα από αυτά, άνακτώντας τίς λεκτικές του έκφράσεις βρίσκειται όχι μόνο αναγκασμένο να βελτιώσει τίς έδολογικές του άρχές άλλα και να κοντράρει αυτές τό παραπλησίον του, οί συνδυασμοί τών συνηματολογιών διασταυρώνονται και διάλληλο επικαλύπτονται όπως στό παίχινιδι του Scat-bjε με άποτέλεσμα να σου προβάλλω "δικαιοσύνη" άν μού προτείνεις "πλούτο" και να ξεφύνω από τήν "ευμάρεια" σου προβάλλοντας τή δικιά μου "έλευθερία". Κανένas δέν κυριεύει στην κραυγή του πολέμου και όσον άφορά τά μεγάλα λόγια όλα τά κόμματα έχουν τό ίδιο. Έμφανίζονται κάθε μέρα έξουσιασμοί με τήν πιο άπορκαλυπτική φυσικότητα και με μόνη αντικειμενική αίτιολόγηση τήν άμυνα της έλευθερίας, της δημοκρατίας που στό όνομα του νόμου και τής τάξης άποκλείουν από τά δημόσια καθήκοντα μεγάλο μέρος των πολιτών και καθιστάται που γιά χάρη της πιο αύστηρης δικαιοσύνης έξασκούν μιά ξετοίπωτη άποικιοκρα

τία. Φυσικά οί ύποτιθέμενοι άποικιοκτισμοί που προσυποθούν μεγάλους ένθικους στόχους πολύ μακριά από τίς διχόνιες της "κομματοκρατίας" περικλείουν επίσης τούς πιο ποσίνγους βερυπαλίστους του πολιτικού σουπέρ-μάρκετ με έπαυξημένη τήν φρονιτιδα να προσποιηθούν, ότι όσον άφορά τήν περίπτωσή τους δέν είναι καρποι τό έδολογικού πάθους (έλλα, τό κείμενο) παρά καθαρά ζητήματα τής πράξης. Καί τί να πούμε γιά τό υπέρθεμα τών αρχικών γραμμάτων, τών διακρίσεων, ύποδιακρίσεων των συνασπισμών που τόσο πολύ έπιμένουν να διαφοροποιηθούν μεταξύ τους όσο είναι άνίκανοι γιά κάτι μέτρια διαφορετικό από αυτά που ήδη άφύρουν.

Κάθε ομάδα τονίζει την άμφίβολη ταυτότητά της με ιδιότητες που ένγυνωται μιά καθάρτητα στην κατανγνή της: άθθεντικότητα, "Ι - στωρικότητα", "Ορθοδοξία, Ριζοσπαστισμός", "Άληθινότητα", άκριβώς όπως ή βιομηχανική παραγάδα φαίνεται πλέον ύποχρεωμένη να διαφωμίζει τόν καφέ-καφέ ή τό "ναί σ' αυτό που καθάριζεις καλύτερα" μέσα στό βασιλείο της πλήρους έλλειψης διαφοροποίησης και τού πολ λαπλάσιασμού της όμοιοφωφίας. 'Η διαφοροποίηση είναι τό έμπόρευμα με τό μεγαλύτερο γόητρο και έπίσης τό πιο νοσημένο γιάτί πάει καιρός πιά που έχει εξαφανιστεί από τήν αγορά.

'Η άπορκαλύπτω ματιά που θά διατρέξει τό χάρτι, τού κόσμου δέν θά άποκαλύψει άθθεντικές έδολογικές συγκρούσεις ούτε αξιολογικώτερες άντιθέσεις ανάμεσα στίς πιο σημαντικές άντιτιθέμενες άντιλήψεις παρά παμπάλαιες ένθικες διαμάχες και άνώνες άνάμεσα σέ διαφορετικές ολιγαρχίες γιά τήν διατήρηση του οικονομικού πλούτου και τού κοινωνικού έλέγχου. Τά ξεσπάσματα που φαίνεται να φέρνουν κάτι τό διαφορετικό χάνουν άμέσως κάθε έκτίμηση από όλους τούς κρατισμούς της δεξιάς και της άριστερας μέχρι που να πνιγούν στην ώμή βία. Τό γεγονός ότι υπάρχουν χώρες πιο κατοικήσιμες από άλλες φαίνεται πώς έχει τή βάση του σέ άτομικές συμπτώσεις παρά σέ πολιτικούς κανόνες κάθε τύπου: σέ μερικές άναποτελεσματικές και παρακμάζουσες δικτατορίες ύπάρχει μεγαλύτερη αὐτονομία άπό τήν σέ μερικές αὐταρχικές δημοκρατίες και ύπάρχουν περιπτώσεις όπου οί ένοχώζόμενοι μπορούν να έχουν περισσότερα άμεσα προνόμια με τό να τούς άπομυκνάζει ή ύπεραξία από τά φιλελεύθερα άφεντικά τους παρά από μιά κρατική γραφειοκρατία. Οί άπαράδεκτες ακροβασίες που παρατηρούνται στό χειρισμό τών έξωτερικών ύποθέσεων τής Λατικής Χώρας δείχνουν καλά και ξεκάθαρα τό πλήθος τών έπιπέδων στά όποία είναι ύποχρεωμένοι να κινούνται όσοι έπαναστάτες δέν άρνούνται να κάνουν πολιτική. Καί τελικά τό πραγματικό πρόβλημα έχει ως έξη: είναι ή άνεξάλεπτη άντίθεση άνάμεσα σ' αυτό που είναι πολιτικό και σ' αυτό που είναι έπαναστατικό. Είναι τόσο λάθος τό να πιστεύουμε ότι τό ένα οδηγεί στό άλλο όσο και τό να ύποθέτουμε ότι ό καλύτερος δρόμος γιά να πλησιάσεις στην έρωτική άσθονία περνάει μέσα από τήν άγνότητα. 'Η έπανάσταση άποσκοπει άκριβώς στό να άφιερωθεί στά προβλήματα που πραγματικά άπασχο-

λούν τὰ άτομα καί ἐξαιτίας αὐτῶν διαχωρίζεται ἀπὸ τὴν πολιτική, σύμφωνα μὲ τὴν φράση τοῦ Valéry, τὸ βασικώτερο ἀπ' αὐτὰ τὰ προβλήματα, κἀκεῖ σὺν τὴν θεμελιώδη ἀρχή ὅπου ὀδηγοῦνται ὅλα τὰ ἐπιμέρους θέματα, εἶναι ἡ ἰσοκράτεια ἢ ὁ παροξισμὸς τῆς ἐξουσίας ὡς ἱεραρχικὴ ὀλιγαρχία πού ἐπιβάλλεται σὺν συμπαγῆς μάζα στοὺς νόμους τῆς ἐργασίας δηλ. στὴ διαχωρισμένη καὶ μισθωτὴ παραγωγὴ ἐμπορευμάτων. Κι' αὐτὴ δὲν εἶναι περιγραφή ἐνὸς καθορισμένου πολιτικοῦ συστήματος παρὰ τῆς ὀντότητας πού ὀνομάζεται σύγχρονο Κράτος. Ἡ πολιτικὴ ἀποτελεῖ τὴν τέχνην τῆς διατήρησης καὶ τοῦ ἐξωραϊσμοῦ τοῦ Κράτους ἐνῷ ἔργο τῆς ἐπανάστασης εἶναι νὰ τὸ καταρῇσει. Ὁ τρόπος ὑπαρξῆς τοῦ κράτους στήν κ α θ η μ ε ρ ι ν ῆ ὕψω ἢ περνά μέσα ἀπὸ τὴν ἀνὰ γ κ η καὶ τὸ θάνατο αὐτὸ εἶναι τὰ πρόσωπα τῆς ἐξουσίας πού μᾶς καταδιώκουν κάθε στιγμὴ στὸ παιχνίδι μας τὸ δημιουργικὸ καὶ γεμᾶτο πάθος μὲ τὴ μορφὴ ἐνδεια, ἀγχους, ἐγκατάλειψης, καταπίεσης, ὑποταγῆς, ψυχρότητας, ἀδιαφορίας, μοναξιάς... καὶ πάντα ἀπ' ὅλα μιζέριας καὶ ἐκμετάλλευσης. Ἡ πολιτικὴ συνθηκολογεῖ μὲ τὴν ἀνάγκη καὶ τὸν θάνατο ἐνῷ ἡ ἐπανάσταση ὑπόσχεται νὰ τὰ καταρῇσει. Μὲ δυνάμει ἡ πολιτικὴ συντηρεῖ τὸ σκῆμα ἀνάμεσα στοὺς εἰδικούς νὰ κυβερνοῦν καὶ τοὺς υποχρεωμένους νὰ ὑποτάσσονται τὴν διακυβέρνηση, ἀνάμεσα στοὺς ἐπαγγελματίες τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ αὐτοὺς πού θὰ τίς γευτοῦν συμμετέχοντας θεαματικά στὴν λάμψη τῶν πρώτων σὺν θεωρητικῶν ἢ κυβερνώντων.

Οἱ πολιτικοὶ δὲν μποροῦν νὰ ἱσχυρισθοῦν ὅτι ἀποκοτῶν δικαιώματα λόγῳ τῆς δημοκρατικῆς ἀντιπροσώπευσης, ἀκόμη περισσότερο πού μὴ τέτοια ἀντιπροσώπευση, ὅταν ὑπάρχει, κατορθώνει νὰ μὴ ἀποδίδεται ἕνας διαχωρισμὸς ἀνάμεσα στὴν ἐλευθερία ἢ τὴν αὐτονομία καὶ τὴν ὑποταγμένην τῆς εἰκόνα στὰ ὑποκείμενα αὐτοῦ τοῦ διαχωρισμοῦ (δηλ. τοὺς πολιτικούς). Ἐνας τέτοιος διαχωρισμὸς ἀποτελεῖ τὸ μυστικὸ τῆς ἐξουσίας καὶ ἡ κατάργησή του εἶναι πρωταρχικός ἐπαναστατικὸς στόχος.

Ἡ πολιτικὴ γλῶσσα, στιλιζωμένη καὶ πολωμένη, λόγῳ τῶν ἀπαιτήσεων γιὰ κυριαρχία, ἔχει ἐξελάσῃ τὸ ποιοτὶ εἶναι οἱ δικοὶ τῆς καὶ ποιοὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς. Γιὰ κάθε θέμα ἔχει ἕνα βέβαιο καὶ καθοριστικὸ δόγμα. Δὲν τῆς ἀρέσκει τὰ μισόλογα οὔτε ἡ ἀντιπολιτικὴ ἀμφισβήτησις μὲ βάση τὸ πραγματικόν. Εἶναι πάντα ὁ λοκλιντικὸς ἐξ ἐπαγγέλματος. Ἡ ἐπαναστατικὴ λύσις βρίσκει τὴ δικαίωσιν τῆς στὸ δικόν της πεδίο, ποτὲ δὲν ἀπορρίπτει τίποτα καὶ ἐπιτεύεται τὴν φ α ν ο μ ε ν ι κ ῆ ἀνεπάρκειαν τῆς μὴ ὑπαρξῆς ἐξουσίας. Ὑποπευθεταί πως τὸ κάθε τι χρειάζεται διὰ ψευσεῖ καὶ συνερνεῖ κατὰ τὸ μέτρο τῶν δυνάμεων τῆς στὸ νὰ γίνῃ πιὸ οὐσιαστικὴ ἡ συγκρούσις ἀνάμεσα στὸ πραγματικόν καὶ τὸ πλαστον. Κατὰ κάποιον τρόπο, ὅλοι μας, μετέχουμε λίγο ὡς πολὺ στὴν πολιτικὴ ἐφόσον εἶναι ἀδύνατη κάθε ὑπαρξὴ ἄλλης μορφῆς μέσα στὸ κράτος. Ὅμως στὸ βαθμὸ πού μποροῦμε νὰ κάνουμε ἐνεργὴν τὴ δυσπιστίαν μας γιὰ τὴν πολιτικὴν μπορούμε καὶ νὰ γνωρίσουμε ἐπαναστατικὰς στιγμὰς.

Fernando SAVATER

Μετάφραση: Νίκος ΠΑΤΣΙΝΗΣ

Picasso: "Συνάθροιση ἀναρχικῶν" (1897)

Οι κομμουνες της ισπανικής επανάστασης

Οι αγροτικές και βιομηχανικές κολλεκτίβες που λειτουργήσαν στη διάρκεια του 'Ισπανικού έμφυλου πολέμου, μπορεί να πει κανείς ότι γεννήθηκαν απ'τή μια μέρα στην άλλη.

Μετά από το στρατιωτικό πραξικόπημα της 18ης 'Ιουλίου, στις ζώνες που αυτό μπόρεσε να επικρατήσει, οι εργάτες κι' οι αγρότες κατέλαβαν άμεσα τη γη και τα εργοστάσια που είχαν εγκαταλείψει οι ιδιοκτήτες τους. Οι ιδιοκτήτες, οι διευθυντές των βιομηχανικών σταθμών, των επιχειρήσεων των μεταφορών, οι διευθυντές και οι αντιπρόσωποι των εταιρειών είχαν εξαφανιστεί. Σε άλλες περιπτώσεις, οι ιδιοκτήτες των μικρομεσαίων επιχειρήσεων συνεργάστηκαν με τα μέγιστα εργοστάσια με την ιδιότητα εργατών ή τεχνικών.

"Ένα γκαράζ μετατράπηκε σε εργοστάσιο καπνιστών. Ο υπεύθυνος εργασίας είναι ένα παλιό άρεντικο που άνηκε στη δεξιά. Παρ' όλα αυτά ή συνταξία περιορίστηκε στο να το κατασχέσει και να το μεταβάλει σε εργοστάσιο. Όταν το βρήκαμε, αυτός δήλωσε πως είχε καταλάβει, πριν απ' το γεγονός, το πλεονέκτημα της κοινωνικοποιημένης παραγωγής, διότι εργαζόμενος όπως πρώτα δεν θα μπορούσε να παράγει ούτε το ένα τρίτο απ' αυτά που παράγει σήμερα, χάρη στη συγκεντροποίηση και την καλύτερη χρησιμοποίηση των μέσων παραγωγής" (σημ. 1, σελ 158, том. 1).

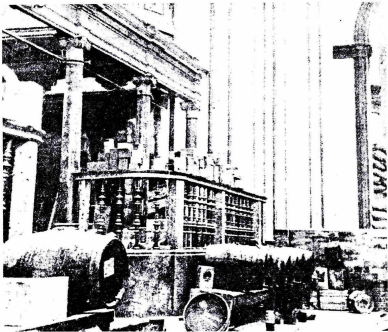
Οι καταλήψεις της γης των γαιοκτημόνων απ' τη μεριά των αγροτών ήταν συχνό φαινόμενο στην 'Ισπανική Ιστορία. Από το 1930 οι καταλήψεις γης πολλαπλασιάστηκαν. Ο Γκαστόν Λεβάλ διηγείται ότι στο Ναβαλμοράλ της Μάτα ('Εστραμαδού -

ρα) το 1931, οι αγρότες κατέλαβαν τα έδαφη του Μαρκησίου ντε Κουβίγιας που είχε εγκαταλείψει να, και άρχισαν να τα καλλιεργούν. 'Η Γκουσφντία Σιβόλ ('Εθνοφυλακή) τους έδωσε και οι αγρότες υποχώρησαν ειρηνικά. Πήγαν προς το άλλο άκρο του χωριού που υπήρχαν άλλα έδαφη για να καταλάβουν. Αυτό το πήγαινε έλα διήρκεσε πολύ αλλά στο τέλος τέτυχαν να καλλιεργούν τα έδαφη κολλεκτιβιστικά. (σημ. 1, σελ 50, том. 1).

Σ' όλα τα χωριά που μπόρεσαν να κολλεκτιβοποιηθούν, τα συνδικάτα της C.N.T. ήταν παρόντα και σχεδόν παντού είχαν την κλειστή φάση. Για χρό να ολοκληρωθεί και παρά τη συνεχή καταπίεση είχαν καταφέρει μέσα από δημοσιεύματα και λέσχες να διαδόσουν τον ελευθεριακό κομμουνισμό.

Με τις αντιθέσεις που προηγήθηκαν του πραξικοπήματος της 18ης 'Ιουλίου η παραγωγή ή διανομή και η ζωή των χωριών είχε σχεδόν παραλύσει. Τότε οι ελευθεριακοί είδαν πως έφτασε ή στιγμή για να πραγματοποιήσουν τις ιδέες τους.

Όταν οι παλιοί σενετίστες που έζησαν μέσα στις κολλεκτίβες, διηγούνται τις εμπειρίες τους δεν μπορεί κανείς να καταλάβει πως είναι δυνατόν σε τόσο λίγο καιρό να οργανωθούν οι δραστηριότητες της παραγωγής και της διανομής σε βάση σοσιαλιστική, πράγμα που προϋποθέτει μια ολοκληρωμένη επανάσταση. Σ' αυτούς έπεσε ή έζησαν-τοίς φάνετα μια διαδικασία λογική και φυσική. Έμελλε να είναι δύσκολο να το καταλάβουν. Το κλειδί-πώς έλεγαν ένας παλιός αγώνιστής-βρίσκειται στην οργάνωση που προέβλεπε, δηλαδή στα συνδικάτα. Είναι ή μόνη δυνατή εξήγηση.

Κολλεκτιβιστές και έντιμντουαλιστές στην παρθο (ΣτΣ.1.)

Τά συνδικάτα της Σ.Ν.Τ. καλοῦσαν ὅλο τό λαό τοῦ χωριοῦ σέ μιὰ συνέλευση σέ κάποιο μέρος, συνη-
θως στήν πλατεῖα καί ἐκεῖ ἐξηγοῦσαν τί εἶναι ὁ
κολλεκτιβισμός καί ἐκλήγανε μιὰ "ἐπιτροπὴ ἀντι-
προσώπων". Ἐδιναν μιὰ προθεσμία δύο ἡ τριῶν ἡ-
μερῶν γιὰ νά σκεφτοῦν καλὰ πάνω σ'αὐτά καὶ μω-
ρεῖονταν καί πάλι οἱ ἐνδιαφερόμενοι πού ἐπιτα-
χῶν καί τήν κολλεκτιβισμ. Σέ πρώτη φάση οἱ ἀγρό-
τες πού μποροῦσαν, καλλιεργοῦσαν τὰ ἐδάφη τους
καί τὰ κατηλειμμένα ἐδάφη τῶν γαιοκτημόνων καί
δημιουργοῦσαν διαφορετικές ὁμάδες ἀνλόγα μέ
τό εἶδος τῆς καλλιέργειας. Κάθε ὁμάδα ἐξέλεγε ἑ-
ναν ἀντιπρόσωπο πού μαζί μέ τοὺς ἄλλους σχεδιά-
ζε τὴ δουλειὰ διαχωρίζοντας τίς καλλιέργειες,
προσαρμόζοντάς τες μέ τό εἶδος τῆς γῆς καί τό
κλίμα. Ἐπίσης προμήθευε καλλύτερα τεχνικά μέσα
καινούργιες μεθόδους καί σπόρους. Οἱ ἀντιπρόσω-
ποι ὅταν δέν εἶχαν τίποτα ἰδιαίτερο νά κάνουν
ἐργαζόντουσαν κανονικά ὅπως ὅλοι οἱ ἀγρότες.

Σιγά-σιγά ἀρχισαν νά δημιουργοῦν κολλεκτι-
βες κι' ἄλλοι κλάδοι ἐργαζομένων ὅπως γιὰ παρὰ-
δειγμα οἱ ἐργάτες πού δούλευαν σέ βιοτεχνίες .
Τά ἐργαστήρια τῆς ἱδίας ἐιδικότητας ἐνώθηκαν σ'
ἓνα ἡ δύο σῶματα μέ τὸν πληθυσμό. Γιὰ παράδει-
γμα οἱ παραγοὶ ἐτρέχαν στὰ σκίτια γιὰ ἐπι-
σκευές ἡ καινούργια ἐπιπλα ἀλλά δέν πληρωνόν-
τουσαν ἀπ'εὐθείας ἀπ' τοὺς πελάτες ἀφοῦ εἶχαν
ἓνα μισθό ἀπ' τήν κολλεκτιβισμ. Τό εἶσο γινόνταν
καί μέ τοὺς χρίστες. Τά ὅπλα πού χρησιμοποιου-
σαν τὰ προμήθευε τό συνδικάτο.

"Ὅσον ἀφορᾷ τὴ διανομὴ ὑπῆρχαν διάφοροι τρό-
ποι γιὰ νά τήν οργανώσουν, ἀφοῦ σέ κάθε χωριό
ὑπῆρχαν οἱ κολλεκτιβιστές πού φρόντιζαν γιὰ ὅ-
λες αὐτές τίς ὑποθέσεις. Στὴ πράξη ἐφαρμοζόταν
ἡ αὐτοδιδασκαλία. Σέ μερικά μέρη καταργήθηκε τό
νόμισμα, σέ ἄλλα ἔκαναν δικὰ τους νόμισμα ἡ χρη-
σιμοποιοῦσαν τήν πεσέτα σὲν κύριο νόμισμα. Πάν-
τα προσπαθοῦσαν νά γίνετα ἡ διανομὴ δίκαιη
καί λογική.

"Τά μικρὰ παιδιὰ ἔχουν μόλις γεννηθῶν 162
κουπάνια. Στὴ κάρτα πού τοὺς δύνετα, διαβάζουμε
100 γρ. κρέας τήν ἡμέρα, ζυμαρικά, ζαμπόν, σακού-
νι. Τά ρούχα παρῶνται χωριστά. Γιατί ὅμως τόσο
κρέας καί ζυμαρικά σ'ἓνα μωρό; Ὅταν κάναμε αὐ-
τὴ τὴν ἐρώτηση μᾶς ἀπάντησαν ὅτι τό περισσεύμα
ἐπέτρεπε στήν μητέρα νά διαταφεῖ ἀκόμα καλλύ-
τερα κι' αὐτὸ θὰ ἦταν πρὸς ὄφελος τοῦ μωροῦ".

(σμη.1. σελ 156, τομ1)

Σέ μερικά χωριά ὁ κολλεκτιβισμός ὑπῆρξε κλη-
ρῆς. Σ' ἄρκετά ἔθανε τό 80% καί σέ ἄλλα τό 50%.
Κατὰ συνέπεια οἱ ὀνομαζόμενοι "έντιμντουαλι-
στές" δέν ἦταν ὑποχρεωμένοι νά δώσουν τὰ ἐδάφη
τους ἡ νά πάρουν μέρος στίς κολλεκτιβες.

Στό ἱδρυτικό συνέδριο τῆς "Ὀμοσπονδίας τῶν
κολλεκτιβιστῶν τῆς Ἀργωνίας πού ἐγινε στὸ Κάσπε
τό φλεβάρη τοῦ '37, συμφωνήθηκε μεταξὺ ἄλλων πῶς
κανένας μικρὸς ἰδιοκτήτης πού δέν ἀνῆκε στήν
κολλεκτιβισμ δέν θὰ μποροῦσε νά καλλιεργήσει πε-
ρισσότερα ἀγροκτηματα ἀπ' ὅτι τοῦ ἐπέτρεπαν οἱ
φυσικὲς του δυνατότες, ἀπαγορευόντάς του κατ'αὐ-
τὸν τὸν τρόπο ἀεὶλυτα νά χρησιμοποιήσει μισθω-
τοὺς ἐργάτες. Κι' αὐτὸ - μᾶς ἐξήγησε ἓνας κολλε-
κτιβιστής - ἦταν ἓνα "εἶδος" κολλεκτιβισμοῦ ἀ-

που οί άνεξάρτητοι παραγωγοί θα έπρεπε νά άλ-
ηλοδογηθούνται.

Σ' αυτές τής περιπτώσεις, ύπάρχαν έργασίες σχε-
μέ τής κοινωνική ζωή που άπορούσε όλο τό
λαό. Ή μερικιά χωριά είχαν επτάδες ένα κανονί -
σμο που είχε γίνει δεκτός άπ' όλους, άκόμη κι άπ'
τους λυτβιτουαλιστές και πού όλοι όρευλιν νά
τηρούν. Ε' άλλες περιπτώσεις οί άποφάσεις που ά-
ποροσαν τήν κοινωνική ζωή παρνούσαν σέ πε-
ριοδικές συνελεύσεις άπ' όλο τό χωριό. "Τό χωριό
όλόκληρο ύποδεύκεται τήν γραμμή που έπρεπε ν'
άπολοθηθούν σέ πολλά θέματα διότι ή κολλεκτί-
βα άσχολεύτανε μέ πολλά άλλα προβλήματα πού
επέρχονταν σέ όλο τών έργατών του και
εξισορχόταν στόν κύκλο τών έργατών τής κοινότη-
τας". (σημ. 1, σελ 146, του. 1)

Πολλά γιανρού, φαρμακοποιοί και δάσκαλοι έ-
παιξαν κολλεκτίβες. Στό Ballobar τής 'Αραγυνίας
οί γιαντές και οί φαρμακοποιοί δέν πήραν μέρος
στός κολλεκτίβες γιατί ήταν συμπαθόντες τής
U.G.T. και άπολοθόνταν στό όδηγείο τών καθοδη-
γητών τους γιά συμπατόρευσιν. "Παρ' όλα αυτά, τους
χορηγούνται τό άναγκαζία γιά νά ζήσουν και εάν
ήσαν άλληλέγγυοι μέ τό λαό θα είχαν ότι ήθελαν
γιά τήν πνευματική τους καλλιέργεια και έργασία.
"Η συμπεριφορά τους ζημιώνει άφάνταστα τήν ία-
τρική και τους άρρώστους". (σημ. 1, σελ 149, του. 1)

Τά έστιατήρια, τά ξενοδοχεία και τά μπάρ κολ-
λεκτιβοποιήθηκαν και έγγραψαν αυτά πού κατανάλω-
ναν στό δελτία διανομής. Έτσι στό καφέ "Mas de
las Matas" οί καθήμενοι μπορεί νά πάρει δύο κοφτες
πύρα, δύο καφέδες ή δύο γκαζόες τήν ήμέρα. Τά
δημόσια θεάματα είναι έλεύθερα τόσο γιά τους κολ-
λεκτιβιστές όσο και γιά αυτούς πού δέν συμμετέ-
χουν στός κολλεκτίβες.

...στός πόλεις, στός βιομηχανίες...

Η πρώτη φάση τής κολλεκτιβοποίησης άρχισε μέ
τήν διαχείρηση τής παραγωγής άπ' τους ίδιους τους
έργαζόμενους. Άμέσως κατόπιν καθωροήθηκαν συν-
δικαλιστικοί εκπρόσωποι και άν και πολλές φο-
ρές δέν είχαν καμιά θεωρητική προπαρασκευή, ή-
ξεραν τέλεια ποιές ήταν οί άνάγκες τους και μέ
ποιο τρόπο λειτουργούσε ή παραγωγή, ώστε ν' άρ-
χίσουν άμέσως νά τήν οργανώσουν.

"Όταν δέν είχαν παραγγείλει τό παλιό έκού-
πεδο βρώσιν τρόπος ώστε νά λειτουργούν τά έρ-
γοστάσια και νά συνεχίζουν νά έργάζονται. "Σέ
μερικά έργοστάσια ύψισμάτων κατασκευάζαν μαν-
τήλια άπό μετάξι κοκκινώδαινα μέ άντίστροφιστι-
κές έπιγραφές σέ στάμπα και ταΐναν άπό τό έμπό-
ριο. "Όσον άφορά τή σταθεροποίηση τών τιμών και
τών περιθωρίων κέρδους, τό θεωρητικό τους υπό-
στρωμα ήταν άνύπαρκτο και όλα προσδοκούντουσαν
μ' έναν άπλό τρόπο, όπως καταλάβαινε, όταν έ-
γινε έργασία εξέθεσε τά παρακάτω έλλειψήματα:
"Όσον άφορά γιά περιθώριο κέρδους, δέν καταλα-
βαίνω τίποτα. Κυττάζουμε τό βιβλίο γιά νά μά-
θουμε τί εΐζει ή πρώτη ύλη, ύπολογίζουμε τά
πρόχοντα έξοδα, προσθέτουμε ένα έπιπρόσθετο γιά
σφάλματα, ύπολογίζουμε τά ήμερομίσθια και άλλο
ένα έπιπρόσθετο 10% γιά τήν άντιμεταστοιχική έθι-
νοφορρά και αυτή είναι ή τιμή".

Στή δεύτερη φάση, δύο μέσου τών συνδικάτων

που οργανώθηκαν αυτοί οί έργάτες, άρχίζει νά συ-
ζητείται ή δημιουργία έπιτροπών συντονισμού πού
νά άγκυλαίζουν όλες τές οικονομικές έπιτροπές
των συνδικάτων. Οί οικονομικοί πόροι όρευλιν νά
συγκεντρωθούν σ' ένα μόνο μέρος, σ' ένα μόνο τα-
μείο δαπανών. "Ένα μέρος αὐτῶν τῶν πόρων προο-
ρίζεται γιά τήν άπόκτηση - άπό τό έξωτερικό -
τῶν σπάνιων πρώτων ὕλων. Έπίσης, δημιουργείται
μέ άπ' τήν έπιτροπή έπιδοσμο πού έπιφορτίζεται
νά στέλνει πρόταση σ' αὐτούς πού έχουν έκείνη τή
στιγμή έπέλγους άνάγκη. Τό ότι τά πράγματα μέ-
ρσαν νά οργανωθούν τόσο γρήγορα και τόσο καλά
ήταν συνέπεια τής καλής οργάνωσης πού προήρθε
μετά τήν τήν ίδιων άνδράδων. Ένα καλό παράδει-
γμα γιά αὐτό ήταν οί μεταρροές στή βιομηχανία:
έργοστάσια πού μέχρι τώρα κατασκευάζαν ούλικά
προϊόντα και όχι άπαραζίτια, μεταβλήθηκαν σέ έρ-
γοστάσια έξοπλισμοῦ οί μηχανές κολλές φορές
προσαρμοσμένοι άπ' τους ίδιους τους έργάτες ά-
ποῦ συμβουλευτήθηκαν τεχνικοί. Οί ίδιοι οί έργά-
τες έκίχουν, τίς έκαναν νά λειτουργήσουν. "Ακόμα
είναι ένδιαφέρον νά μάθουμε πώς άποκατάσταθηκε
ή ύπηρεσία τῶν τράμ στή Βαρκελώνη. "Η Γενική Έ-
ταιρεία τῶν Τροχολορῶν, ύπαίρεμα μέ μεγάλο πο-
σοστό επί τοῖς ἐκπῶ σέ έννο καθάδια, χρησιμο-
ποιοῦσε περισσότερους άπό 7000 μισθοῦς, πού σέ
πολλές περιπτώσεις έργαζόντουσαν έκίχουν σέ έρ-
γοτήρια έπισκευῶν και σ' άλλες ύπηρεσίες. "Αί
αὐτοί 6500 ήσαν συνδικαλισμένοι στή C.N.T. Με-
τά άπ' όλους τους άγῶνες και τίς μάχες στοῦς
δρόμους, τό δόσολόγισμα κατέχουν ένα μεγάλο μέ-
ρος τοῦ δρόμου και έμπόδισαν τήν κανονική κυκ-
λοφορία. Γι' αὐτό τό συνδικαλιστικό τιμήμα τῶν
τροχολορῶν μὲν διώροσε μέ άπ' τήν γιά νά έ-
πιβλέπει τίς έργασίες πού έπρεπε νά γίνουν γιά
νά επανέλθει στή πόλη ή κανονική λειτουργία τῶν
τράμ.

Τά οικονομικά άποτελέσματα τής κολλεκτιβο-
ποίησης μπορούν νά θεωρηθούν πολυ θετικά. "Αν
και ο πόλεμος συνέτεινε στό νά χειροτερεύσει
μό οίκονομια πού ήταν ήδη, άπό πολύ καιρό, σέ
κρίση, οί μισθοί γενικά καλλιτέρευσαν και ή
παραγωγή βελτιώθηκε σημαντικά χρησιμο-
ποιώντας μάλιστα λιγότερους έργάτες. Οί κολλε-
κτίβες άναβλιν τή συντήρηση τῶν έθνοφωρῶν
πού πολεμοῦσε στό μέτωπο και βοηθούσαν έκίχουν
τά χωριά πού ύπέθεσαν οικονομικά. Οί κολλεκτί-
βες άπέκτησαν άκόμα μηχανές τελευταίου τύπου
και έκαναν δημόσια έργα μεγάλης έκτάσεως. "Αλλά
όταν κάποιος μιλά γιά αὐτή τήν άλλαγή ν' αὐτούς
πού έλαβαν μέρος σ' αὐτήν, καταλαβαίνει πως αὐ-
τό πού θυμούνται αὐτοί οί άνθρωποι περισσότερο
είναι ή ριζική άλλαγή πού έγινε στίς σχέσεις
τῶν ανθρώπων. Μέσα σέ μία μέρα εξαφανίστηκαν οί
παλιές φιλονικίες μεταξύ γεωτῶν ν' δέν ένωαν-
σθηκαν - μάς βεβαιώνουν - σοβαρά προβλήματα,
διότι όποιοδήποτε σημείο διορθωνόταν στίς συν-
ελεύσεις ή στίς συτηρινές ομιλίες στό καφε-
νετα.

Αὐτό ήταν πού πῶ ένδιαφέρον στοῦς άγροτικούς
οίκονομους διότι ή κοινωνική κοποίηση έπείρασε
πράγματι όλες τίς πτυχές τής κοινωνικής ζωής.
Τό άλληλέγγυο πνεῦμα σήναι αὐτόρημα σ' όλα τά
πρόσωπα. Στίς πόλεις ή ζωή εξακολούθησε νά ελ-
ναι περισσότερο εξατομικευμένη κι' αὐτό όρευλε-

Σημειώσεις

1. Gastón Leval: "Colectividades libertarias en España", Ed. Proyección, 2 Tomos.

2. Oficinas de propaganda C.N.T.-F.A.I.: "Colectivizaciones", C.N.T. de España en el exilio, 1973

Σημειώσεις της σύνταξης

1. Ετό κείμενο με τόν όρο έντιβιντοαλιστές καθορίζονται άλλά καί μόνο, αούτο που δέν συμμε - τεΐχαν στίς κολλεκτίβες.

2. Για τό έλευθεριακό 'Αθήναια βλ. τό σχετικό κείμενο.

3. 'Ενδεκτικά παραθέτουμε μερικά διαφορετικά στοιχεία για τήν αντιμετώπιση τών "ψυχασθενών" καί τών κάθε λογής εγκληματιών, άπ'τούς 'Ισπανούς κοινωνικούς έπαναστάτες τόσο κατά τήν διάρκεια της 'Ισπανικής έπανόστασης όσο καί πριν άπ'αυτήν, που άναφέρει ό Ζώρς Ρού στό "'Ο 'Ισπανικός έμφύλιος πόλεμος", καί που δέν έχουμε κανένα λό - γο νά άμειοβητήσουμε: "Τήν έπομένη κιόλας της λαϊκής έντυμογούρας, στίς 17 φεβρουαρίου, (16 φεβρουαρίου 1936: έκλογική νίκη του λαϊκού Μετώ - που) παραχώρισε εκδηλώσεις σημειώνονται σ' όλη τή χώρα. Στή Μαδρίτη, έξαλλα πλήθη πολιορκούν τό ύπουργείο τών 'Εσωτερικών, άξιώνοντας τήν άμση χορήγηση άμνηστίας στούς έμπρηστές τών 'Αστούριων. Στό 'Οβιέντο, ό όχλος δέν περιμένει: 'Ενο - πλες όμάδες καταλαμβάνουν τς φυλακές κι'άναού - γουν τς κάρτες τους σέ όλους τους κρατούμε - νους, άκόμη καί στούς κατάδίκους του κοινού δι - καίου.

Τό 'Αλικάντε γίνεται θέατρο κωμικοτραγικών σκηνών. 'Ο πληθυσμός τών περιχώρων, μέσα στόν έν - θουσιασμό του, πηγαίνει στό νοσοκομείο του θου - τανύλλας, όπου είναι κλεισμένοι οι λεπροί. Τους καλεί νά βγουν έξω, "στό όνομα της έλευθερίας". Πιό πρόνιμοι άπ'τούς "άπελευθερωτές" τους, οι άρρωστοι άρνούνται νά εγκαταλείψουν τό ίδρυμα όπου νοσηλεύονται. 'Εκείτα, λίγο έλειψε, όπως ζή - τησαν μερικά διαδηλώσεις, νά πιά τήν πλήθος καί στό τρελλοκομετό για νά έλευθερώσει τους τρελ - λούς".

Ζώρς Ρού: Γάλλος ιστορικός, φιλομοναρχικός, κρυπταρσέντας, Μασόνος, θρησκοϋμένους καί μα - λάκας.

*Άλλη βιβλιογραφία

1. Gabriel Jackson: "La República Española y la Guerra Civil", Ed. Grijalbo.

2. Gerald Brennan: "El laberinto español", Ed. Ruedo Ibérico

3. Raymond Carr: "España 1908-1939", Ed. Ariel.

ται στό ότι δέν πόρεσε νά κοινωνικοποιηθεί ή διανομή καί ή κατανάληψη, έν καί μέσω τών έλευ - θεριακών 'Αθήναιων ('Ατενός) (Στ.2.) καί τών ζώων τών σχέσεων μεταξύ τών εργαζομένων, έγι - ναν ένδιαφερόουσες αλλαγές στή συμπεριφορά τών ατόμων.

Ού ύπηρεσίες του νερού, του γκαζιού, του ήλ - εκτρισμού, τών μεταφορών καθόρθωσαν νά κολλεκ - τιβοποιηθούν. 'Ε'άλλες ύπηρεσίες ή κολλεκτιβο - κόηση διακόπηκε μέ τήν νίκη του φράγκο.

'Όταν άρχισε ό πόλεμος δέν ύπηρχε ένα ία - τρικό συνδικάτο ή ύγειονομική ύπηρεσία, παρά μόνο ένας οργανισμός που συγκέντρωνε όλες τς έλευθερες έπισήμες. 'Η εκείγουσα κατάσταση ό - ντως που προκλήθηκε άπό τήν αύξανόμενη παιδική θνησιμότητα, άπ' τήν έλλειψη ύγεινής περίθαλψς, άπ'τά άφροδύσια νοσήματα καί άπό κάθε τύπου άρ - ρώστεια, άπαιτούσε μιá σοβαρή ύγεινική άναδιοργά - νωση. Μέχρι τότε τά περισσότερα άπ'τά κέντρα ή τούς οργανισμούς αυτού του τύπου ήταν στό χέ - ρια άρροκευόμενου προσωπικού που ή άποδιοργά - νωση τους όδήγησε στό νά δημιουργηθούν πρόχει - ρα κινουόργκιοι σταθμοί κι'ένως κινουόργκιοι σχε - διασμός ύγεινής. Πήγαιναν όέ εκεί όχι μόνο άρ - ρωστοί που κανονικά πήγαιναν στό νοσοκομείο άλ - λά καί πληγωμένοι καί άρρωστοι που δέν έπαιαν νά στάνουν άπ'τό μέτωπο.

Γιά ν'άποφύγει τς καταχρήσεις μεταξύ τών γιατρών, τό συνδικάτο ύγείας μίλες δημιουργήθη - κε καρενέβει καί καθόρισε τά τιμολόγια για τς ιατρικές έπισκέψεις. 'Ήταν άνάγκη ν' άποφύγουν τήν ύπαρξη μεγάλων άνυσοτήτων που πρώτα διαχώ - ριζαν τόν ένα γιατρό άπ'τόν άλλο μέ βάση τήν άμοιβή. Τό συνδικάτο ύγείας κανόνισε ένα ζώστι - μο τιμολόγιο καί ταυτόχρονα δημιούργησε καλύ - τερους όρους ώστε ό άρρωστος ή ό πληγωμένος νά μποροϋν νάχουν ιατρική περίθαλψη χωρίς νά κλη - ρώνουν ύπέρογκες άμοιβές. 'Εκτός στίς κλινικές, στό νοσοκομείο καί τό ψυχιατρείο που δημιουργή - τηκαν μετά άπ' τήν έπανόσταση, χειρουργόσαν δω - ρεάν τούς άρρωστους καί φρόντιζαν μέ τόν ζώιο τρόπο τούς ψυχικά άρρωστους. (Στ.3.)

Aurora SEGURA
Teresa HUELIN

Μετάφραση: Β. Π.

Τά έλευθεριακά 'Αθήναια

Τελικά δέν άληθεύει ότι γιά τή δράση τών έλευθεριακών αθήναιων κάποιος θά είχε εκδόσει τουλάχιστον μία σύντομη εξιστόρηση τών δραστηριοτήτων, τής φιλοσοφίας καί τής προβληματικής τους καθώς καί τής επίδρασης τους στόν κοινωνικό χώρο όπου άρχικά άπευθύνθηκαν καί από όπου προήλθαν. Σ' αυτό τό θέμα άφιλέρωσα ώρες προσπαθώντας να βρώ κάποια έργασία μέ ερώτητα καί κύρος πού νά είναι άφαιρεμένη ειδικά στό έλευθεριακό αθήναιο όμως, μέχρι τώρα, δέν έξωρα παρά άθρα σκόρπια, καταχωρημένα σέ έλευθεριακές δημοσιεύσεις πού παρουσιάζουν, άξιοσημείωτες άλλά άποσπασματικές, όψεις από τό αθήναιο. Δέν γνωρίζω άν πραγματικά δέν ύπάρχει καμιά δημοσίευση σάν καί αύτην πού θά ήθελα να βρώ ή άν δέν είχα τήν τύχη να τήν συναντήσω. Ό,τι καί να συμβαίνει πιστεύω πώς θά άξιζε τόν κόπο κάποιου καλύτερα πληροφορημένου από μένα να άσχολιόταν μέ τό θέμα καί να μάς τό έκανε προσιτό γιατί πραγματικά τό αθήναιο είχαν καί έχουν τήν ιστορία τους, τούς προδρόμους τους, τή σύγχρονη τους πραγματικότητα καί τό μέλλον τους. Καί τό προβλήματό τους βέβαια.

Χωρίς άμφιβολία σέ έργα έλευθεριακών πού άσχολούνται μέ άλλα θέματα μπορεί κανείς να συναντήσει άπόψεις σχετικές μέ τics δραστηριότητες τών αθήναιων.

Πρόσφατα ό Felipe Otero (1), άσχολούμενος μέ τήν θεσμική ένοποίηση τού έλευθεριακού κίνηματος, άναφέρει ότι από τήν ίδρυση τού ισπανικού τμήματος τής πρώτης διεθνούς είναι δυνατόν να μιλάμε γιά ένα ισπανικό άναρχικό κίνημα, μέ μικρά γράμματα, (άνεπίσημο θά λέγαμε) πού εκφράστηκε μέ διωδές μέ μικρότερη ή μεγαλύτερη άπήχηση, λειτουργία καί βαθμό θεσμοποίησης πού περιλαμβάνουν καί τό αθήναιο. Άσχολούμενος μέ τό ΜΛΕ (Movimiento Libertario Español: 'Ισπανικό έλευθεριακό κίνημα), δηλ. τό έπίσημο, συναντά τήν έσημ. "CNT" Νο 15 τού 'Ιουνίου 1979 πού στό άρθρο της "¡ Salud y Anarquía!" θά συμπεριλάβει τό αθήναιο στός τομείς πού θά ήθελε να τήν άποασχολήσουν τόσο πολύ ώστε θά πίστευε κανείς ότι σκοπεύει να τό χρησιμοποιήσει άρστανικά. Κι άκόμη πώς μέ τήν μία ή τήν άλλη μορφή, θά είχε κατά κάποιο τρόπο τήν πρόθεση να ρίξει βάρος στό αθήναιο καί τics δραστηριότητές τους. Τό βέβαιον είναι πως μέ αυτό τό όνομα, ή μέ όποιαδήποτε άλ-

λη προσωνυμία τό αθήναιο σχημάτισαν καί σχηματίζουν ένα άσκληρωμένο τμήμα τής έλευθεριακής κοινότητας. Άκόμη άποδεικνύεται βέβαιο, πώς σέ άρκετή έκταση τό άρχικό CNT-FAI-FIJL καί οι σημαίες τους, όπως σημειώνει ό Francisco Simancas (2), "χρησιμοποιήθηκαν άπό άρχα καί όπως λάχαινε σάν έμβλήματα συνδικάτων, αθήναιων, κολλεκτίβων παραγωγής, μορφωτικών κέντρων ή όχημάτων πού μετέφεραν τόν μάχιμο λαό στους έργατικούς αγώνες ή τics αίματηρές μάχες."

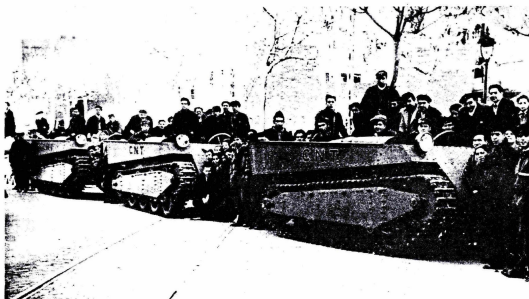
Άσχολούμενος μ' αυτό άκριβώς τό θέμα, ό Cipriano Mera στίς 'Αναμνήσεις του (3), έχει μερικές σποραδικές εικόνες καί άναφορές σχετικά μέ τήν συμμετοχή τών έλευθεριακών αθήναιων στόν εμφύλιο πόλεμο. Ό Mera άναφέρει στό αθήναιο τής Μαδρίτης μέσα από τics σχέσεις πού απέκτησε μέ αυτά τics συνθήκες τού εμφύλιου.

Ή πρώτη συμμετοχή πού άναφέρεται είναι από τics άρχες τού πολέμου, στίς 20 'Ιουλίου 1936. Μετά τήν κατάληψη τού στρατώνος τού Carabanchel από τό λαό, διανεμήθηκαν τό όπλα σ' αυτούς τούς έιδιους πού έκαναν τήν έπίθεση καί "μία διακοσαριά όπλα πού μάς έμεναν φυλάχθηκαν στό έλευθεριακό αθήναιο τού Tetián de las Victorias" (σελ. 18). Τό έλευθεριακό αθήναιο τού Ventas βοήθησε έξίσου στήν ένοποθήκευση όκτώ πολυβόλων καί διακοσίων τουφεκίων πού μαζεύτηκαν στήν φυλακή Εϊδικών Συνθηκών τής Μαδρίτης άφού αύτή είχε καταληφθεί καί είχαν έλευθερωθεί οι κρατούμενοι. (21).

Λίγο άργότερα, τόν Αύγουστο τού 1936 τό έλευθεριακό 'Αθήναιο τού Puente de Toledo όργανώνει τήν μεραρχία "Mora" πού μαζί μέ τήν μεραρχία "Οροβόλο Fernández" πού είχε όργανωθεί στόν χώρο τών ταυρομαχιών τού Tetián de las Victorias καί τή μεραρχία "Ferrer" άποτέλεσαν τακτική μονάδα στήν όποία συμμετείχε ό Mera καί πήγε άμέσως στό μέτωπο. Οι δύο μεραρχίες πού μνημονεύθηκαν, υπό τήν άμεση καθοδήγηση τού Mera, συγκεντρώθη -

"Αρματα μάχης της CNT στον ισπανικό εμφύλιο

καν στο έλευθεριακό "Αθήναιο του Chanberí και αποτελούνταν από τετρακάσιους άντρες με την εξάρτησή τους. (σελ.35). Βέβαια, καθώς ήταν άσχημα όπλισμένοι και έπρεπε να φύγουν την άλλη μέρα περίπου για να είναι στο μέτωπο στις 21 Αυγούστου, έπρεπε να αποηλίσουν δύο ομάδες της Guardia Nacional (κατόπιν Guardia Civil) στο Lanzahita y Casavieha και ο Mera παρατηρεί σχετικά: "οι σύντροφοί μας είχαν την ευκαιρία να αποκτήσουν καλά όπλα. Οι δύο ομάδες ήταν καλά εφοδιασμένες και κάθε απόσπασμα διέθετε ένα πολυβόλο schmeissers".

"Ήταν στο ίδιο μέτωπο που στις 1/9 οι πολιτοφυλακές που σχηματίστηκαν στα Αθήναια της Μαδρίτης υπέστησαν 250 απώλειες και χάθηκε και ο ίδιος ο Mera. "Ο Mera γράφει: "Η μεραρχία έμεινε πολύ αποδιοργανωμένη με την εξασφάλιση του αρχηγού της, οι μεραρχίες "Orobon Fernandez" και "Ferrer" είδαν τον αριθμό τους να μειώνεται σε 250 άνδρες εξαιτίας των απωλειών που είχαν και των ανδρών που τις εγκατέλειψαν" (σελ.40). Αυτό δεν εμπόδιζε τη δεύτερη να πάει στο μέτωπο, προελαύνοντας και καταλαμβάνοντας το όχυρό La Adrada και την περιφέρειά του (σελ.44), έχοντας να αντιμετωπίσει δύο λεγανόμους, δύο αήματα κανονικά και δυο αμείους από το Μαρόκο και μαζί με το τμήμα "Tierra y Libertad" στις 6/9 να αντισταθούν σταθερά και να αγωνιστούν σε αιματηρές μάχες (σελ.46).

"Από έλαβε μέρος σε ποικίλες πολεμικές δραστηριότητες στο τμήμα του Mera έπείσθησε στη Μαδρίτη "και κάθε μεραρχία - ή για να το πούμε σωστότερα - ό,τι έμεινε από κάθε μεραρχία εγκαταστάθηκε στις γειτονιές που δέχονταν επίθεση". Ξανά στις 15 Οκτωβρίου του 1936, το τμήμα

των ανουμόσπονδων πολιτοφυλακών του Κέντρου και το τμήμα Tierra y Libertad έφυγαν από τη Μαδρίτη για το μέτωπο. Τμήμα τους ήταν οι μεραρχίες που οργανώθηκαν στα Αθήναια και που στάλθηκαν ή μεν Orobon Fernandez στο Priego, οι δε Ferrer και Mera στην Tragacete" (σελ.57) παίρνοντας μερος στην κατάληψη του Guadalaviar, του Griegas y Villar del Cobo και της οδού από το Albarracín στην Trama Castilla που εξασφάλιζε τις έπικολωνιές και τον εφοδιασμό στη ζώνη. "Όπως μπορεί κανείς να φανταστεί η περιγραφή του Mera σχετικά με τις δραστηριότητες αυτών των πολιτοφυλακών καταλαμβάνει μεγάλο μέρος στις "Αναμνήσεις του" για αυτό ο αναγνώστης που ενδιαφέρεται θα βρει περισσότερες λεπτομέρειες και ενδιαφέρον υλικό ανατρέχοντας άπευθείας στο κείμενό του.

"Αξίζει, χωρίς αμφιβολία, τον κόπο να ψάξουμε και να δούμε συμμετοχές των Αθήναιων βοηθών - νοι από τον Mera. Όταν ο στρατηγός Μαζα αναθέτει στη CNT την οργάνωση μιας μοίρας που θα την εμπιστευόταν στην διοίκηση του Mera από μέρος της Επιτροπής "Άμυνας, ήταν τα Αθήναια που άρχισαν πρώτα να εργάζονται για αυτό το σκοπό "Στα έλευθεριακά Αθήναια διάφορων περιοχών της Μαδρίτης μας χορήγησαν γραφομηχανές και άλλο υλικό για να αρχίσουμε την διοικητική οργάνωση της μοίρας μας". (σελ.115) Αυτή ήταν η 14η μοίρα που άμεσα μετά ρίχτηκε στο μέτωπο.

"Ο Mera σκιαγραφεί μια άλλη δραστηριότητα των Αθήναιων που είναι αδύνατον να μην την αναφέρουμε. Διηγουμένως την κομμουνιστική εξέγερση που κατέλαβε νευραλγικά κέντρα της Μαδρίτης, ο Mera τότε αρχηγός του IV Σώματος "Εθνοφυλακής - άφηγείται πως μπροστά στην λεπτή κατάσταση που είχε δημιουργηθεί από την εξέγερση ενάντια στο

Συμβούλιο "Αμυνας από μέρους των μοιρών 7 και 8 και της μικτής ταξιαρχίας 42, ανεξάρτητων μονά - δων του ΙΙ Σώματος "Επιχειρήσεων και από την αυτοανακήρυξη του στρατηγού Barcelo άρχηγού του Ι Σώματος, ως άρχηγού "Επιχειρήσεων Κέντρου και την ανακοίνωσή του να βαδίσει προς τη Μαδρίτη, στο σημείο όπου ένωτόταν, μέσω της 2ας Ταξιαρχίας, η κατάληψη της Fuencarral, του Tetúan de las Victorias και άλλων σημείων του κέντρου της Μαδρίτης, ο ίδιος ο Cipriano Mera, χωρίς έπαρκεϊς δυνάμεις για να είναι εξασφαλισμένο το Συμβούλιο "Αμυνας, διατάσσει τον Liberino González να μετακινήσει τις έφεδρες και, κάνοντας αυτό άφηγείται: "...αυτήν τη νύχτα ήρθα σέ έπαφή μέ θα τα έλευθεριακά "Αθήνα της Μαδρίτης που ήταν σκορπισμένα σ' άλλες τics περιοχές και όπου βρισκόταν δυνάμεις της 70ης Ταξιαρχίας. Τους συνέστησα έπιφυλακή. Το ίδιο έκανα μέ τις δυνάμεις αυτής της ταξιαρχίας που άμυνόταν στο Κέντρο "Επικοινωνιών, την Τράπεζα "Ισπανίας και τό "Υπουργείο Πολέμου και πού άναγκάστηκαν να άμυνθούν σέ 4 ή 5 έπιθέσεις των έξεγερμένων, κατόφεραν να τους άχρηστεύσουν τάνκς και έξανάγκασαν τους κομμουνιστές να άναδipλωθούν στά κτίρια των καινούργων ύπουργείων".

"Όπως βλέπουμε οι σποραδικές άναφορές του Cipriano Mera πού ξεφεύγουν κατά πολύ από τις "Αναμνήσεις" του και πού, όπως έξυπονοείται, δέν είναι παρά από πρώτο χέρι συνεισφορές σχετικές μέ όρισμένες δραστηριότητες καθημερινές και πολυποίκιλες, στήν έν λόγω περίοδο, πού είχαν τά "Αθήνα της Μαδρίτης όπως και άλλων περιοχών και πού γι' αυτές δέν έχουμε άλλες πληροφορίες. Παρόλα αυτά οδηγεί σέ σκέψεις σχετικά μέ όρισμένες κολλεκτίβες πού μεταβλήθηκαν, πράγμα πού συμβαίνει και σήμερα, σέ ζωντανές άποδείξεις πού τιμούν την παρόδοση των έλευθεριακών ιδεών. Διότι δν τό 1936 ύπήρξαν ικανές να συμμετάσχουν ένεργά στίς σοβαρές περιστάσεις πού άναφέρει ο Mera,

NATURALEZA: VIDA y LIBERTAD

**ATENEO
LIBERTARIO**

δέν χωρά άμφισβόλια ότι αυτό έγινε δυνατό διότι ήταν άλοκληρωτικά προσαρμοσμένες στόν κοινωνικό χώρο όπου δράσουν.

Στην πραγματικότητα ανεξάρτητα από τό οικονομικά προβλήματα ή τό προβλήματα κινητοποιήσεων, πού είναι τόσο κοινά σήμερα στήν πλειοψηφία των συνδικάτων, των παρασυνδικαλιστικών οργανώσεων και των κολλεκτίβων, τό έλευθεριακό άθήνα, σέ μεγάλο βαθμό, δέν είναι έξνα πός τό ούσιαστικά προβλήματα άν και λόγω των ιδιαιτερωτών στόχων πού έχουν τά έπρεπε να μνή τά συμπεριζόνται σ' ένα μεγάλο τους μέρος. "Όμως, μέ τό να ύπάρχουν στόν κοινωνικό περίγυρο όπου άναπτυσσόμαστε, ζούμε μαζί, καταναλώνουμε, περνάμε τον έλευθερο χρόνο κλπ, τά άθήνα δέν πρέπει να κρίνονται μέ κριτήρια οικονομικά ή κριτήρια άγωνιστικότητας πού χρησιμοποιούνται για μέτρο τις έπιτυχίες και τις άποτυχίες αλλά να μπαίνει πάνω άπ' όλα ή ικανότητα τους πού συνοψίζεται στό κατά πόσο πετυχαίνουν να ένωματωθούν στή περιοχή. Έτσι κι "αυτό κατακτηθεί, έτσι και ένωματωθούν ούσιαστικά στό κοινωνικό πεδίο όπου λειτουργούν, τό οικονομικά προβλήματα μπορούν να ύπερηδηθούν, δυνάμει βέβαια, αλλά χωρίς να πάμουν να είναι τό παραδοσιακό και άλυτο πρόβλημα, όταν βέβαια, όπως νομίζω, ή κολλεκτίβα έκτιμά τις τόσο δειλόλογες έλευθεριακές παραδόσεις πού πρέπει να μνή ξεχνά στήν άναζήτηση λύσεων για τό καθημερινό της πρόβλημα.

Σημειώσεις του Μεταωραστή

1. "Ο τόσο συχνά άναφερόμενος Cipriano Mera ύπήρξε ένας από τους "μετροπαθείς" άναρχικούς στόν Ισπανικό εμφύλιο. Μή έχοντας συνειδητοποιήσει ότι "ή ό ένοπλος λαός θα κερδίσει την επανάσταση ή ό λαϊκός στρατός θα χάσει τον πόλεμο" ύπήρξε ό αντίπαδος του Ντουρούτι άσον άνωρά τόν τρόπο δι οίκησης και συμπεριφοράς πός τους όπλισμένους πολιτοφύλακες. Βέβαια κατόφερε να παραμείνει δι οικήτης στασιαστικού ύψους μέχρι τό τέλος του πολέμου. Τά παραπάνω έρμηνεύουν και τό γρήψιμό του πού έως ξενίζει μερικούς άναγνώστες.

2. Μετά την μεταπολίτευση και μέ την λιγόχρονη εισδοχή όμάδων άντιέξουσιαστικών αλλά μη άναρχοσυνδικαλιστικών στήν CNT (κατόπιν συμφωνίας πού τους επέτρεπε να διατηρήσουν την αυτονομία τους) τά άθήνα βοήθησαν ώστε πολλές όμάδες να διατηρήσουν την ιδιαιτερή φυσιογνωμία τους και να μνή άφορμασθούν από τό "άναρχοσυνδικαλιστικό πνεύμα" Έτσι, πάλιν τα άθήνα της CNT πού είναι άγαγμένα βασικά κατά γειτονίες, ύπήρξαν πάμπολλα ά-

Δρόμος της Βαρκελώνης (Ίούλιος 1936)

θήναια αντίεξουσιαστικών (μή αναρχοσυνδικαλιστικών) ομάδων αλλά και ομάδων φεμινιστικών,οικοδογικών,δημοσολόφων κλπ.ηλειτουργήσαν όλα σχεδόν σάν κέντρα προπαγάνδας και προετοιμασίας για διαδηλώσεις,συγκεντρώσεις κλπ. αλλά και σε πολιτιστικό επίπεδο και πάνω απ' όλα σάν χώρος συγκέντρωσης ατόμων κατά τόν "ελεύθερο χρόνο" που αναφέρει ο J.Cánovas.Σε μέσες και μικρές πόλεις πχ. Sanfander,Lugo,Orense,Gádiz κλπ, υπήρξαν τόποι όπου συναναστρώονταν (μ' όλες τις συγκρούσεις που ήταν φυσικό νά προκύψουν) άτομα της γενιάς του έμφύλιου ("viejos" δηλ. γέροι, όπως τούς αποκαλούν) με τη νέα γενιά που άναμσα της υπήρχαν άτομα που έδωθ θά ονομάζαμε "πολιτικοποιημένα φρικά".Άσκησαν όπως και πριν τό '36, όπου ή "ελευθερία διάνοηση" κυριαρχήθηκε σε μεγάλο βαθμό από αναρχικούς,τεράστια επίδραση στη πολιτιστική ζωή της Ισπανίας (όπου κυριαρχεί μία κουλτούρα ντόπια και "κλειστή" με μόνη πηγή "νέων ιδεών" τή Γαλλία) και υπήρξαν φορές διάδοσης της αντίθυμησης, του ρεύματος του ελευθεριακού μαρξισμού αλλά και του ευρωπαϊκού κινηματογράφου της εικοσαετίας '60-'80 (άγνωστοι στήν Ισπανία όπου κυριαρχεί ή ντόπια κινηματογραφική παραγωγή, τά παρνά και οι υπερπαγωγές). Έδρασαν παράλληλα προς τά συνδικάτα αλλά μή ανταγωνιστικά και πολλές φορές είχαν αποτέλεσμα τή βάση για μία μετε-

ξέλιξη σε κομμουνες.Μετά τίς τεράστιες αποχωρήσεις ατόμων αλλά και ομάδων,άποτέλεσμα τής επικράτησης τών "γέρων" στή CNT, τά άθήναια βοήθησαν ώστε ή πλειοψηφία αυτού του κόσμου νά μήν "πάει στό σπίτι του".Έτσι πολλά άθήναια έγιναν πιά κέντρα ομάδων ή και ατόμων που αποχώρησαν μαζικά και έχουν μία αυτόνομη πολιτική παρουσία με συμμετοχή σε διαδηλώσεις,έκδοση προκηρύξεων,άφισών και έντύπων και είναι κέντρα προπαγάνδωσης τών αντίεξουσιαστικών ιδεών βρισκόμενα σε θέση κριτικής ως προς τήν CNT.

Βέβαια,τά μεταπολιτευτικά άθήναια έγιναν στόχος κριτικής από τήν μεριά τών "γέρων" (τής "συνδικαλιστικής"κυρίως τάσης κ' όχι τής τάσης FAI) και ίδιως τών εξόριστων στή Γαλλία.Ένα τέτοιο πνεύμα διαφαίνεται και μέσα από όρισμένες νύξεις του συγγραφέα J.Γάνovas.

Σημειώσεις του Κεϊμενίου

1.Felipe Otero,CNT:Νά είσαι ή νά μήν είσαι. 'Η κρίση του 1976-79.Suplemento Cuadernos de Rueda Ibérico.Barcelona,1979,σελ.121.

2.Francisco Simancas:Άνθρωποι στών άγώνων.Ediciones Libertarias,Madrid,1979,σελ. 37.

3.Cipriano Mera :Πόλεμος,έξορία και φυλάκιση ενός αναρχοσυνδικαλιστή.Άναμνήσεις,Rueda Iberico Paris,1976.

Jorge CANOVAS

Μετάφραση:Νίκος ΠΡΑΤΣΙΝΙΗΣ

(Άπό τό Ισπανικό περιοδικό BICICLETA,No 26,Άπρίλης '80)

ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

'Επανοικειοποιημένες απ' τόν ελληνικό καί διεθνή τύπο

'Απ'τή "γυμνή" διαδήλωση τών αναρχικῶν στό κέντρο τῆς Ζυρίχης.

ΤΑ ΝΕΑ Tages-Anzeiger

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

DIE ZEITUNG

The New York Times

ΤΟ ΒΗΜΑ

Τό κίνημα τῆς 'Ελβετίας

Ποιός εἶπε ὅτι ἡ 'Ελβετία εἶναι νεκρή; Πρίν ἀπό ἕνα χρόνο ὁ καθένας θά τό ἱσχυριζόταν ὅμως τώρα πιά κανένας. "Στήν 'Ελβετία βασιλεύει ἡ καθαριότητα, ἡ τάξη καί ἡ πλῆξη. Ἐμεῖς ὅμως ἀποδείξαμε ὅτι ἐξακολουθεῖ νά ὑπάρχει μέσα μας ζωή! " Μ' αὐτό γιά κεντρικό σύνθημα ἐγίνε πρίν λίγο καιρό στή Βασιλεία ὁπό τούς αυτόνομους ἕνα φεστιβάλ τραγουδιοῦ γιά νά γιορταστοῦν οἱ πρόσφατες δημιουργίες καταστάσεων...

Ἡ ἀφορμή γιά τό ξέσπασμα στήν 'Ελβετία δόθηκε, ὅταν ὁ δῆμος τῆς Ζυρίχης πῆρε τό κτίριο πού χρησιμοποιοῦσαν οἱ ἐπαναστατικοί κύκλοι τῆς Ζυρίχης σάν πολιτιστικό κέντρο τῶν νέων. Στήν πραγματικότητα τό κέντρο αὐτό συσπείρωσε παρέμεινε ἀνεξέλεκτο ἀκόμα καί γιά τήν ἀστυνομία. Βρέθηκε μιά παλιά οἰκοδομή ἀλλά οἱ ὁμοῦδες ἀρχές προτίμησαν νά διαθῶσαν πολύ περισσότερα χρήματα γιά ν' ἀνακαινίσουν τήν ὁπερα τῆς Ζυρίχης. Ἐτσι στίς 31 Μάη τοῦ '80, 300 περίπου ἄτομα ὑποδέχτηκαν μέ αὐγά, νι-σούρτια καί ντομάτες τούς καλοντυμένους θεατές τῆς ὁπερας. Μετά τήν ἐπέμβαση τῆς ἀστυνομίας, κατέφθασαν σέ συμπλοκή στήν κ' ἄλλες ὁμάδες καί ὁ ἀριθμός τῶν διαδηλωτῶν γρήγορα ξεπέρασε τούς χίλιους. Ἐπῆσαν ὀδοφράγματα κι' ἄρχισαν νά πετοῦν μπουκάλια, πέτρες καί μολότω. Τά πολυτελέστερα μαγαζιά τῶν κεντρικῶν δρόμων τῆς Ζυρίχης λεηλατήθηκαν καί τά ἐμπορεύματα, πανάκριβες νούνες καί ρολόγια, πετάχτηκαν σάν γειτονικό ποτάμι, ὡς μιά ἐμπραχτή κριτική τοῦ ἐμπορεύματος. Τή "νύχτα τῆς ὁπερας", οἱ ζημιές ξεπέρασαν τά δύο ἑκατομμύρια δολλάρια ἐνῶ τραυματί-

Η ΕΠΑΝΟΙΚΕΙΟΠΟΙΗΣΗ

Ἡ ἔννοια τῆς ἐπανοικειοποίησης ἔχει ἀμεση σχέση μέ τήν ἔννοια τῆς ἐκτροπῆς — οἰκειοποίησης. Γιά τήν ἀκρίβεια εἶναι καί εἰδική περίπτωση τῆς. Ἡ ἐκτροπή — οἰκειοποίηση (DETournement) σημαίνει τήν ἀπόσπαση ἐνός πράγματος (μέσου παραγωγῆς, ἐμπορεύματος, τεχνικῆς, χάρου, λέξης, εἰδήσεως κλπ.) ἀπ' τό σύνολο/σύστημα μέσα στό ὁποῖο εἶναι λειτουργικά ἐνταγμένο καί ἡ χρησιμοποίησή του μέ τρόπο καί σκοπό ὁλόκληρα ἀντιθέτους ἀπὸ ἐκείνους πού τό χαρακτηρίζουν τῶν γεννηθέντων καί κυρίως, ἡ χρησιμοποίησή του στήν κατεύθυνση τῆς ἀνατροπῆς αὐτοῦ τοῦ συνόλου/συστήματος.

Ἔτσι, ἡ στήλη ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ πού γράφεται ἀποκλειστικά ἀπὸ ἐληφοροῦρες τῶν μαζικῶν μέσων ἐνημέρωσης, ἐκτρέπει καί οἰκειοποιεῖται αὐτές τῆς εἰδήσεως. Ὅμως αὐτές οἱ εἰδήσεις (πού ἀφορροῦν τίς δυνατότες ἀνατροπῆς τοῦ κοινωνικοῦ συστήματος) ἥδη ἔχουν ὑποστεί μιά πρωταρχική οἰκειοποίηση ἀπ' τὰ μαζικά μέσα ἐνημέρωσης μέ σκοπό τήν ἀρροκίση τους. Ἐνῶ ἡ λειτουργία τῆς παραπάνω στήλης προσδιορίζεται ἀκριβέστερα μέ τόν ὅρο ἐπανοικειοποίηση παρ' μέ τόν ὅρο ἐκτροπή — οἰκειοποίηση.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

στηκαν 36 αστυνομικοί. Επίσης, ένας αστυνομικός σκοτώθηκε γιατί ενώ κυνηγούσε διαδηλωτή έπεσε ...συγκοπή.

Στις αρχές 'Ιουλίου 50 περίπου άναρχικοί διαδήλωσαν δάγνυνοι στους δρόμους της Ζυρίχης έχοντας γραμμένο στη πλάτη τους τό κεφαλαίο άλφα μέσα σέ κύκλο. Ή πρόκληση προκάλεσε τέτοιο αντίκτυπο ώστε έφημερίδα τήν άλλη μέρα έγραψε: "Τό δημοκρατικό κράτος μας άπειλείται μέ άποσύνθεση".

"Η κίνηση νεολαίας" - άντιεραρχική όργάνωση πού διαχειριζόταν τό πολιτιστικό κέντρο τών νέων - σέ κείμενά της τονίζει πώς "ή μοναδική λύση πού προσφέρεται ταν νεολαία σήμερα είναι τά ναρκωτικά, τό τρελλοκομείο ή νά γίνουν έπιτυχημένοι μόνοντζερς". Άλλού άναφέρουν: "Οί σημερινοί φοιτητές καί γενικά οί διανοούμενοι είναι τό αύριανό άμυντικό μας. Όσο γιά τούς άλλους πού θέλουν νά προκαλούν μέ τίς γρήγορες μηχανές τους, τή βία, τά μαύρα μπλουζόν καί τά έκκεντρικά βαΐμάτια, τί άλλο είναι, παρά οί πρώτοι πιστοί τού καταναλωτικού πνεύματος...". Στά κείμενά της ή Κίνηση άναλύει τήν άλλοτριωμένη ζωή έργασίας, τήν άπάνθρωπη χωροταξία της πόλης, τό γραφειοκρατικό πνεύμα καί τόν στενό ώφελμιστικό τρόπο μέ τόν όποίο άντιμετωπίζονται οί άνθρωποι.

Τό βασικό σύνθημα πού φωνάζουν οί διαδηλωτές όταν συγκροούνται μέ τήν άστυνομία είναι: "Άλώνουν οί παγετώνες". Τό SPIEGEL ύπολογίζει αύτούς τούς έπανάστατες σέ 3000 χωρίς νά συμπεριλαμβάινει μέσα, τούς ρόκερς καί τούς πάνκ. Τά στέκια τους δέν είναι καλλιτεχνοδιανοούμενίστικα καφεναεία καί πάμπ άλλα αΐθουσες συλλόγων στίς έργατικές συνοικίες.

Στίς 6/9 έγιναν καινούργια έπεισόδια στή Ζυρίχη μεταξύ 2000 διαδηλωτών καί 400 άστυνομικών. Συναρπάχθηκαν 338 διαδηλωτές καί 6 άπ' αύτούς τήν ώρα πού κατασκευάζαν κοκτέϊλ μολότωφ. Τραυματίστηκαν 10 άστυνομικοί. Οί άδυναμίες τών Έλβετών διαδηλωτών είναι καταφανείς. Τό νέο στοιχείο γιά τό παγκόσμιο δεδομένο είναι ότι στά έπεισόδια δέν συμμετέχουν φοιτητές άλλα κυρίως νεαροί εργαζόμενοι. Οί φοιτητές δέν παίζουν ούτε τόν φαινομενικό ρόλο πού έπαιξαν στίς έξεγέρσεις τού '68. Οί διαδηλωτές άπαντούν στά δακρυγόνα τής άστυνομίας φωνάζοντας: "Λόγους γιά νά κλαίμε έχουμε πολλούς, δέν χρειαζόμαστε δακρυγόνα σας" ή πετούν πέτρες ενώ άκούγεται: "Γεμίσατε τόν κόσμο μας μέ μπτόν καί πέτρες, δικές σας είναι οί πέτρες πού σας πετάμε τώρα".

Στό διήμερο τών Χριστουγέννων γίνονται νέες συγκρούσεις. Κατ' άρχήν οί διαδηλωτές χωρισμένοι σέ μικρές ομάδες, τραγουδούν τό... "Άγια Νύχτα" στή συνέχεια, άρχίζει ή επίθεση στίς πολυτελείς καί φανταχτερές χριστουγεννιάτικες βιτρίνες.... Οί Έλβετοί σύντροφοι ήταν οί μόνον πού μόπρεσαν νά άντιδράσουν στό καταναλωτικό, θοροσκευτικό καί νοσηρό ψευτογιορταστικό κλίμα τών Χριστου-

γέννων: "Έκατοντάδες βιτρίνες περιμένουν νά συντριβούν καλλιτεχνικά".

Στίς γενικές συνέλεύσεις τού κινήματος συμμετέχουν άπό 500 μέχρι 2000 άτομα. Όσοι μιλάνε συνήθως διευκρινίζουν ότι μιλάουν γιά λογαριασμό τους καί μόνο. Σ' αυτές τίς διαδικασίες τό φόντο κυριεύεται άπ' τό σύνθημα: ΟΧΙ ΗΓΕΤΕΣ. Μεταξύ τών άλλων έκδίδουν εβδομαδιαίο έντυπο, "Τό παγοθραυστικό", (τώρα λέγεται "Μπούκοτάζ") μέ κυκλοφορία 12.000 φύλλα. Αυτό τό έντυπο, άνάμεσα σ' άλλα δημοσιεύματά του, δίνει ιδιαίτερη προσοχή στό νά άποκαλύπτει τίς προβοκάτσιες τής άστυνομίας ενάντια στό κίνημα.

Τό Γενάρη, τό Φεβράρι καί τό Μάρτι τού '81 γίνονται νέες συγκρούσεις μέ τά ίδια χαρακτηριστικά πού άναφέραμε καί πιο πάνω. Τώρα πιά στήν Έλβετία παντού, σέ κάθε γωνιά καί σέ κάθε τοίχο, βλέπεις τό "Α" μέσα σέ κύκλο ή τό σύνθημα BER SUBITO (Άναρχία άλλα άμέσως).

Είναι φανερό, πώς τό κίνημα στήν Έλβετία άπέκτησε ρίζες. Αυτό σημαίνει πώς ύπάρχουν δυνατότητες, ή βέβαιη άνάπτυξη του, νά μόν είναι μόνο ποσοτική άλλα καί ποιοτική, εϊσβάλλοντας άπ' τό δρόμο μέσα σέ όλους τούς κοινωνικούς χώρους. Γι' αΐτί είναι ένα κίνημα πού έδω κι' ένα χρόνο, σχεδόν κάθε βδομάδα, δημιουργεί καταστάσεις, είναι ένα κίνημα πού φωνάζει: "Επιθυμία καί όχι άμηχανία". Οί αΐτίες τής εμφάνισης τού έπαναστατικού κινήματος στήν Έλβετία είναι οί αΐτίες πού ύπάρχουν σ' όλες τίς σύγχρονες δημοκρατίες τού κεφαλαίου: Δέν ύπάρχει καπνός χωρίς φωτιά.

Νεαροί διαδηλωτές παρελαύνουν στούς δρόμους τής Ζυρίχης, εφορτώντας μόνο τό γράμμα - σύμβολο τών άναρχικών «Α»

"Αγνωστα πρόσωπα ή πώς κατασκευάζονται τρομοκράτες

"Αναδημοσιεύουμε αυτό το άρθρο απ'τό ΙΔΕΟΔΡΟΜΙΟ Νο 41 στην προσπάθειά μας να δείξουμε ότι και στην 'Αγγλία οι αντιθέσεις δεν είναι και τόσο αμβλυμένες όσο νομίζουμε. Οι πρόσφατες αντιρατσιστικές ταραχές στο Μπρίστον ('Απρίλης81) έρχονται να επιβεβαιώσουν την άποψή μας. Η αναδημοσίευση αυτή γίνεται και για έναν άλλο βασικό λόγο. Η υπόθεση των "Άγνωστων Προσώπων" έχει πολλά κοινά με την υπόθεση Κυρίτση και συμβαίνει την ίδια εποχή: 24 Μάρτη '78 συλλαμβάνονται ο Φίλιππας και η Σοφία Κυρίτση στις 27 Μάρ '78 οι 'Ιρις Μίλς και Ρόμαν Μπένεττ. Οι κατηγορίες του Φίλιππα και της Σοφίας ήταν κατασκευή, κατοχή και απόκρυψη έκρηκτικών υλών με σκοπό τη διάθεση σε τρίτους (άγνωστα φυσικά) για διάπραξη κακουργημάτων. Στους εξη βρεττανούς άναρχικούς οι κατηγορίες ήταν: συννομία με άλλα άγνωστα πρόσωπα για να προκαλέσουν έκρήξεις..., κατοχή έκρηκτικών, συννομία για διάπραξη ληστείας. Τα αποδεικτικά για την κατασκευή έκρηκτικών στην υπόθεση Κυρίτση είναι λίγο πετρέλαιο και μερικά στουπιά. Για τους κατηγορούμενους των εξη βρεττανών συντρόφων άρκουιν δυό κουτάκια ζιζανιοκτόνο δυό πακέτα ζχαροι και ένα μισό κιλό αλεύρι!!! Η ελληνική άστυνομία τώρα πιά μπορεί να είναι περήφανη! Άκριβώς όπως έγινε και στην 'Ελλάδα με την υπόθεση Κυρίτση, τη σύλληψη των εξη άναρχικών ακολουθεί ένα παγκρόμ έρευνών σε επίσημα άλλων άναρχικών, προσαγωγές στα άστυνομικά τμήματα κλπ. Πριν ακόμα άποφασίσει το δικαστήριο, οι βρεττανοί άναρχικοί προβάλλοντας απ'τό τύπο, όπως άκριβώς κι'οι Κυρίτσηδες, σάν τρομοκράτες. Έκτός όμως απ'τίς μεγάλες αναλογίες που υπάρχουν στις δυό υποθέσεις υπάρχει και μιά σημαντική διαφορά. Στις 21 δεκέμβρη '79 άνακαίνισθηκε η άπόφαση του δικαστηρίου για τους βρεττανούς άναρχικούς. Ο Στιούαρτ Κάρο που είχε διαχωρίσει τη θέση του απ'τούς ύπόλοιπους και είχε παραδεχτεί τίς κατηγορίες για προετοιμασία διακεκριμένων κλοπών, άνάμειξη σε 5 άπαιτες και σχέδια για βουβιστικές επίθεσεις, καταδικάζεται σε 9 χρόνια φυλακή. Κατά κάποιο τρόπο έπαιξε το ρόλο που έπαιξε άντιστοίχα ο Παπαδοπούλης στην υπόθεση Κυρίτση. Όλοι οι άλλοι, έπειδή άκριβώς δεν όμολογούσαν τίποτα, άδωνώνονταν. Δυστυχώς στην 'Ελλάδα έγινε το αντίστροφο. Ο Φίλιππας Κυρίτσης καταδικάστηκε σε 9 χρόνια φυλακή, η Σοφία σε 5 ένω ό Παπαδοπούλης σε 3 χρόνια λόγω... "έλλεικνόντος μεταμέλειας" και χωρίς ποτέ να άποδειχτούν οι άνυπόστατοι ίσχυρισμοί του.

Στις 17 του περασμένου Σεπτεμβρη 1979, άρχισε στο Old Bailey, στο Λονδίνο, η άίκη των κατηγορουμένων και την 'Υπόθεση "PERSONS UNKNOWN" ("Άγνωστα Πρόσωπα"). Στο έδωλο βρίσκονταν άναρχικοί και άναρχικές. Η υπόθεση παρουσιάζεται σάν άπλή ποινική, άλλες οι ένέργειες της άστυνομίας άπο δημοτική και πολιτική σκοπία άποκαλύπτουν ότι η άίκη δεν είναι παρά μιά σχεδιασμένη επίθεση του κράτους. Άπ'τήν άρχη και σ' όλες τίς φάσεις της υπόθεσης η είσαγγελία και οι άρρώδεις Άρχες έκαναν σφανερό με τίς πράξεις τους ότι υπάρχει μιά μεγάλη ποινική διαφορά στην έναρμονή της δικαιοσύνης όταν κατηγορούμενες και κατηγορούμενοι είναι άτομα με πολιτική έλευθεριακή δραστηριότητα. Το Κράτος προσπαθεί να χτυπήσει κάθε σοβαρή αντίσταση, να την άπομυνώσει και τελικά να την καταστρέψει, μαζί με τα άτομα που την άπαρτίζουν. Βασικά όπλα του Κράτους είναι η Προπαγάνδα και ο φόβος.

η υπόθεση

Στις 27 του Μάρ του 1978, η 'Ιρις Μίλς (Iris Mills) και ο Ρόμαν Μπένεττ (Roman Bennett) έμωονίζονται για πρώτη φορά στο δικαστήριο, με το κατηγορητήριο ότι "Συνμοιούν μαζί με άλλα άγνωστα πρόσωπα (persons unknown) για να προκαλέσουν έκρήξεις μέσα στην 'Αγγλία, που θα έχουν πιθανόν άποτέλεσμα τον κίνδυνο της ζωής άλλων ατόμων ή την θωρά ξένης

περιοχής". Στις 5 του 'Ιουνη του 78, έμωονίζεται στο δικαστήριο και ο Ντάφφιντ Λάττ (Daffydd Ladd) μετά άπο ίσχυρισμούς της είσαγγελίας ότι υπάρχουν στην κατάθεση του άκρόαση στοιχεία για την ένοχη του. Η έδια κατηγορία άπαγγέλλθηκε και στον Στέγουαρτ Κάρο (Steward Karr), στις 21 'Ιουνη, και τελικά στις 10 'Ιουλίου άπαγγέλλονται κατηγορίες και για τους άλλους δυό κατηγορούμενους Τρέβορ Ντάτον (Trevor Dutton) και θίνς Στήβενσον (Vince Stevenson). Άπ'τήν πλειοψηφία των κατηγορουμένων γίνονταν κάθε βδομάδα αίτησεις για άποφυλάκιση με έγγυηση, ένα μέτρο που λειτουργεί στους κανονικά ποινικούς προσλακισμένους ύπόδικους. Οι συνηθές κρήτησεις και δικονομικές άμυνας χειροτέρευαν συνεχώς και άδες, και για όλους οι αίτησεις για προσωρινή με έγγυηση άποφυλάκιση, άπορρίπτονταν. Άπ'τήν άρχη είχε έπιβληθεί δέσμο με χειροπέδες άκόμα και στο έδωλο.

Άνακατεμένοι με το άκροάτηλο και τους δημοσιογράφους βρίσκονταν άστυνομικοί με πολιτικά και άξιωματικοί της άντιτρομοκρατικής περίπου και του τμήματος ειδικών έρευνών.

Η κρήση των κατηγορουμένων γίνονταν στις φυλακές του Μπρίστον, παρά το γεγονός ότι είναι άντριες "φυλοένοισαν" και τίς γυναίκες κατηγορούμενες άναρχικές. Στη μετορροπό άπο δικαστήριο, χρησιμοποιούν ένα άλεξιόταμο αυτοκίνητο, που έτρεχε με

επιμονομένη ταχύτητα στους δρόμους, με συνοδεία όπλων, δυνάμει των δυνάμεων. Τό γεγονός ότι συνέβησαν πολλές φορές ατυχήματα δεν άλλαξε τις διαταγές για χειροδότηση των κατηγορουμένων από πτωχό μέρος του αυτοκινήτου. Όταν κάποτε διαμαρτυρήθηκαν στην άκροαυτή διαδικασία οι αυτές τις συνθήκες κράτησης και μεταφοράς τους, έπληκτο ύψιστον άγριος άντεγκλας και συμποτική, και μάλιστα σε μία περίπτωση, η δική διεκδίκηση, οι κατηγορούμενοι σφάθηκαν στα κελιά τους μόνο και μόνο για να τους ξυλοφορτίσουν.

Οι δυνάμεις έβανχαν συστηματικά όλους και όλες που παρακολουθούσαν τη δική, οι εκπρόσωποι του τύπου είναν κλειδωμένοι σ' ένα ειδικό "κουτί" ένω, προσηύχον εντολές "αποκλεισμού" παρακολούθησης της δικής όριζόμενης δημοσιογράφου και πολιτών. Κανείς και καμιά δεν έπιτρέπονταν να φύγει από το δικαστήριο πριν από το τέλος της ήλικης, μόνον πού σε συνδυασμό με τις χειροπέδες και τους όπλων, οι κατηγορούμενοι είχαν παρόμοια να προσδοκούν από την κατηγορούμενη άτομα την υσική επικίνδυναν τρομοκρατών. Αιτή τη υσική πρόβλεψη, δόξα και από το μέσο μαζικής ενημέρωσης, γεγονός πού άπετέλεσε δικαιολογία στην εξαγγελία για ν' άσφαλει τις αιτήσεις για άσφαλκηση. Η κλιμάκωση των μέτρων άσφαλεις εξαπλωτόσε κι ένω ανόλο σκοπό: να γίνει άποδεκτή η ιδέα για μετατόπιση του δικαστηρίου από Λάιμπεθ (Lambeth) — το πιο κοντινό δικαστήριο στις φυλακές του Μπαλζαν — σε "δικαστήριο εξαερετικής άσφαλεις": εθνογράφηση με τις δικές της άσφαλεις Μπαλζαν Μάιν χορ στή Γερμανία και των "Ευρώπων Τσιλάρχων, στην "Ιταλία. Οι συνέπειες σούτων των μέτρων "άσφαλεις" — άσφαλμένη άσφαλκηση έξω από το δικαστήριο — ένω αν έξεκλάσαν, έταν στις 15 Σεπτέμβριο 1978, η άσφαλκηση άσφαλκησης ένω από τους συνηγορούς ύπερασπισή τους των κατηγορουμένων, διάδοσε τις "έμπιστευτικές" του σημειώσεις μέσα στο χαρτοφυλάκιο του: μια κωδική έσφαλκηση παραβίαση ένω δικαιώματος, πού καταδικάστηκε από τον δικαστή. Ο συνηγορός έλεγε σε μία ήλική του: "... έλπευ σ' αυτήν την ένεργεια ένω έξω από παράδειγμα της χρήσης του προαχτήματος της άσφαλεις με σκοπό το συμποτάρισμα της ύπερασπισής. Στο μεταξύ το έπιχειρήματα του Εισαγγελέα όλο και έσφαλκηναν, και κάθε έλδομάδα πρότεινε άρνηση στις αιτήσεις για άσφαλκηση με το ατιολογικό ότι θ' άπνηγναι και νέες κατηγορίες στην έπόμενη άκροαση πάγμα πού δεν έκανε πότε.

Στις 27 "Ιούλη τους άπαγγέλλαν και άλλες κατηγορίες για κλοπές και κατοχή όπλων και κλεμμένων χρημάτων, αλλά σύνταγμα άσφαλκησης μετ' και η παρέλαση των υσώντων δεν άπέδειξε τίποτα τέτοιο. Οι προσπάθειες να συσχετιστεί ο Νάτον Λάντ με μία "δοκιμαστική έκ ρήση" στριζόζονταν σε σφαρές άποδείξεις και άσφαλκησης τον Νοέμβριο ότι οι κατηγορίες ένώταν στους Στήβενσον και Νάτον για "συνωμοσία για πρόκληση έκ ρήσεων" δεν είχαν άδωκα κατατεθεί στον Γενικό Εισαγγελέα.

Στις 16 Νοέμβριο έγινε γνωστό ότι το τελευταίο είχε άρνησει να δώσει τη συγκατάθεση του ώστε να κατηγορηθούν οι ύπόλοιποι 4 μ' αυτή την κατηγορία.

Για να μη ρεζιλευτούν, άντικατάστησαν την παραπάνω κατηγορία με μία άλλη: "συνωμοσία για διάπραξη έπλητας", ένω η "Ιρβια και ο Ρόμαν κατηγορήθηκαν άσφαλκησης για κατοχή έκ χρηματικών πέν έταν παρά δύο κοινά ζιζανιοκτόνο για οικιακή χρήση, δύο πακέτα ζάχαρης και ένωμο πακέτο άλευρου." και για άποδοχή ένω μούρου κλεμμένου χαρτοφύλακα. Οι "άπρόταχτες άποδείξεις" ένώταν στον Λάντ, έσφαλκηναν. Έπτά όλόκληρους μήνες από τις πρώτες συλλήψεις

άπαγγέλλαν επίσημα στους κατηγορούμενους και στη κατηγορούμενη οι νέες κατηγορίες και όρίσεις η δική για τις 17 Σεπτέμβριο 1979. Από τότε έγιναν και άλλες μικροαλλαγές στο κατηγορητήριο, ένδειξη του πόσο σφαρές ήσαν οι "άποδείξεις" της άσφαλκησης. Αλλά στις 10 Αύγουστο του 1979 ήρθε το μεγαλύτερο "αόκ" στην όλη ύπωση: εξαγγελία ήλπιση να γίνει προεκτετική έπιλογή των ένοχων. Κάτι δεν είχε γίνει από την έποχή της δικής της ΑΜΕ Σέ για να Κρατική μυστική, όπότε ο Εισαγγελέας είχε παραδεχτεί πως τέτοια πρακτική είχε ακολουθηθεί 25 φορές από το 1975...

Η έπιλογή των ένοχων άσφαλκησης μετά από έρευνες στο "άρχεια τριών πηγών" — στο Πολιτικό Μητρώο, στην "Ασφάλεια και στο Τμήμα Ειδικών Έρευνών, έταν η πρώτη φορά πού χρησιμοποιούνταν και οι 3 πηγές, με την προσθήκη "διακριτικών έρευνών" άνάμεσα σε συνεργάτες και συνεργάτες των υσώντων ένοχων. Το χτένισμα των ένοχων άντιστοιχεί στην τελευταία άσφαλκησης προσέβαση των άσφαλκησης του Κράτους να έσφαλκίζει τις καταβίκες των κατηγορουμένων. Αν το κράτος πετύχει η πρακτική της κατασκευής κατηγορητηρίων τύπου "Τρομοκρατική Συνωμοσία" θα έσφαλκίζει τρομακτικό, άντικαθίστατας το προσμείο της "Αστικής Δικαιοσύνης.

προσπάθειες για άσφαλκηση

Σ' όλη τη διάρκεια της προαχτικής γίνονταν αιτήσεις για άσφαλκηση με έγγνωση. Οι λόγοι πώμα στους όποιους βασίζονταν ο Εισαγγελέας για να προτείνει άσφαλκησης στις αιτήσεις είναι ένωσφαλκησης, γιατί μία προσέβαση περισσότερες έξηγήσεις για τους πραγματικούς σκοπούς αυτής της δικής. Σύμφωνα με το Νόμο του 1976, ύπαρχον μόνο τέσσερις λόγοι πού δικαιολογούν την άρνηση άσφαλκησης με έγγνωση:

— ύπόθε ότι ο κατηγορούς μενος, ή η κατηγορούμενη. Αά το σκόμμα, θα έπαράσαν μάρτυρες, θα διαπράζον κι άλλα όδίκηματα, ή ν' άσφαλκησης "προστασίας των κατηγορουμένων".

Για ν' άσφαλκησης, το δικαστήριο παίρνει ύπόψη του μία σειρά από άλλους παράγοντες, όπως "παρελθόν", "αχέσεις με άλλα άτομα" και "αχέσεις με την κοινότητα", έπιτρέποντας έτσι στην προκατάληψη, στο τοπικό συσφόντο και στη συμμόρφωση στις κατηγορίες της άσφαλκησης να έπαράσαν την άσφαλκηση του. (Αυτό ύποτίθεται ότι άσφαλκησης ο Νόμος του 1976). Οι τρεις πώτοι λόγοι χρησιμοποιήθηκαν σ' άλλες τις περιπτώσεις άσφαλκησης της άσφαλκησης. Ο Εισαγγελέας ίσχυριζόταν ότι μετ' οι κατηγορούμενοι δεν ήταν παρά μέρος μιας μεγαλύτερης όμωδας "άνωστων ποσών", άσφαλκησης έπλησαν από τις φυλακές θα έκαναν κι άλλα έγκληματα. Ακόμα ίσχυριζόταν ότι ύπαρχε μία συμφωνία πού προσέβαλε τη δημοφιλία μιας όμωδας άσφαλκησης σε περίπτωση πού ένω μέλος από τους κατηγορουμένους (ή η κατηγορούμενη) άσφαλκίζονταν. Μ' αυτό τον τρόπο — και με συνεχείς ύποσχέσεις ότι θ' άσφαλκησης νέα δραματικά στοιχεία ο Εισαγγελέας ύπαρξε να δημοφιλής την εικόνα μιας μεγάλης τρομοκρατικής όμωδας και να δώσει την έντύπωση ότι η όμωδα των κατηγορουμένων είναι επικίνδυνη.

Στις 29 του Σεπτέμβριο 1978 ο Στ' Στ' Στ' έσφαλκησης και ο Τρέβο Νάτον έκαναν αίτηση άσφαλκησης προσέβαση 20.000 λίρες έγγνωση και διαβεβαίωση ότι ήπαρχον άνθρωποι πού τους έδιναν στέγη κι έγγνωση για σ' αυτούς.

Ένω "άσφαλκησης τον Νάτον αλλά όχι τον Στ' έσφαλκησης, έγινε γνωστό ότι στην άσφαλκηση είχε παίξει

ολό το "Διοισπρέπες" παρελθόν του Ντότον. Στις έπόμενες αιτήσεις έγινε ακόμα πιο φανερή αυτή η ταξική προκατάληψη, όταν δόθηκε βάρος στις προσωπικές και οικονομικές σχέσεις του καθένα προσυλλογιμένου με την Κοινότητα. ("θέση" στη γλώσσα της μπουρζουαζίας), ("παρελθόν" συμβατικότητα και τόπος ζωής) και στις άνομες "έπ' τόν τόπο της δουλειάς" ("κοινότητα") πειθαρχία, και στην περίπτωση του Ρόμαν Μένεντι απορρίχτηκε ξανά. 'Ο Δικαστής δήλωσε τότε: "Εξέτασα τους προγόνους του... 'Ο Μένεντι μεγάλωσε στην 'Ιρλανδία. Πρέπει ναμαστε ρεαλιστές με αυτά τα πρώτα—υπόχουν συνθήκες και είναι επικίνδυνες—δεν πρέπει να τόν αφήσουμε να έβρασιναίει απ' τη χώρα μας... Είναι φανερό ότι οι ανηπίες αυτής της απόφασης είναι ότι κάθε 'Ιρλανδός και 'Ιρλανδή που κατηγορείται, στην 'Αγγλία δεν μπορεί να αποφυλακιστεί. Αυτό δεν άπχει πολύ από την επέκταση και στην 'Αγγλία των "Εκτάκτων Μέτρων" που, ισχύουν στη Βόρεια 'Ιρλανδία. Τέτοιες δίκες δίνουν την δυνατότητα στο κράτος να βάζει στην πράξη να έλέγχει την αποτελεσματικότητα της νομοθεσίας του, ενώ ταυτόχρονα "έγκλιματίζει" την κοινή γνώμη να δεχτεί την "αντικειμενική ανάγκη" μεγαλύτερου κρατικού έλέγχου στα δικαστήρια. Τελικά η δμά των κατηγορουμένων αποφυλακίστηκε με έγγραφες μετά από πολλές ταλαιπωρίες και τών υποψηφίων "ένδων" αλλά και τών ένγνητων και ένγνητριών τους. 'Ιδιαίτερες δυσκολίες αντιμετώπισε ο Ρόμαν Μένεντι που τελικά αποφυλακίστηκε στις 16 Αύγουστου του 1979, μετά από 15 μήνες που βρίσκονταν προσυλλογισμένος. Του έμεινε μόνο ένας μήνας για να προετοιμαστεί για την δική του.

στη φυλακή

Ενώ περίμεναν να έγκριθεί η αποφυλακισή τους, δηλ η δμά των κρατούμενων άνορκων βρίσκονταν στις φυλακές του Μπρίξτον. Είχαν χαρακτηριστεί σαν κρατούμενοι τύπου Α', δηλαδή "έξαιρετικά επικίνδυνοι" για την δημόσια ασφάλεια, αν φυσικά καταφέρναν να αποδράσουν... Για τους φανερούς αυτό σήμανε φυλάκιση σε τμήμα εξαιρετικών μέτρων ασφαλείας, μαζί με δ. λους 40, κάτω από συνθήκες έντακτης παρακολούθησης.

Τά γράμματα λογοκρίνονταν, ή δέν έφταναν στον παραλήπτη κρατούμενο, ποτέ. Οι έπισκέψεις λίγες. Μία την ήμερα, κίενα άτομο, για 15 λεπτά και μερικές φορές άπαγορευμένες χωρίς λόγο. Τους έκλειναν στην άπομόνωση, για άσημαντες αιτίες. Τους άπαγόρευαν να δεχτούν άποαδύποτε τροφή απ' έξω και να έχουν μία άποαδύποτε έπαση με τους άλλους φυλακισμένους. Βρίσκονταν κλειδωμένοι στο κελιά τους 22 ώρες τó 24ωρο, σ' ένα τμήμα με 2 τουαλέτες για 50 άτομα και 5 ντους για 150 άτομα. Όμως για την "Ιρις Μίλας", η ταξινόμηση της, σαν κρατούμενη τύπου Α' σήμανε κλείσιμο σ' ένα άπομονωμένο τμήμα μοναχή της, χωρίς καμιά έπαση με τους άντρες συγκρατούμενους της. Βρέθηκαν συγκρατούμενες στο τμήμα της, όταν ή "Άστριντ Πρόλλ", και ή Χούλουντ Μονκρόντι, κλείστηκαν εκεί για τρεις μήνες.

Όταν πρωτοσυλλακίστηκε, της άπαγορεύτηκε να έχει άποαδύποτε έπισκεψη και όταν τελικά της τó έπέτρισαν, έπρεπε να περνάει από έξωμνηστική φωνητική έλεγχο πριν και μετά από κάθε έπισκεψη. Όταν κλείστηκαν και οι άλλες δυο γυναίκες στη φυλακή, μαζί της, δέν τους επέτρεπαν να έχουν σχέσεις, αν και αυτό επέτρεπονταν σε έφτά από τους άντρες κρατούμενους. Τό γεγονός ότι οι άρχες της φυλακής ανάκαλύψαν έναν νέο κανονισμό για τις 3 γυναίκες κρατούμενες του Μπρίξτον άντανακάλει τών τρόπων μεταχείρισης των "πολιτικών" κρατούμενων από τó κράτος που ίσχυαίζεται ότι δέν κάνει διαφωτισμένη μεταξύ "ποινικών" και πολιτικών κρατούμενων. Όταν οι πολιτικοί κρατούμενοι είναι άντρες, η άπομόνωση και ή καταστροφή τους στους κρατούμενους Α' είναι άναπόφευκτη. Με τις γυναίκες πολιτικές κρατούμενες τó κράτος και οι υπάλληλοί του έχουν περισσότερες δυσκολίες, μία και οι γυναίκες αυτές δέν άποτάσσονται τών παθητικό ρόλο πού τους έχει άναθεωθεί και οι πράξεις τους δέν θεωρούνται με ψυχιατρική "δωδεκία". Ού γυναίκες φυλακές στη Βρετανία είναι κυρίως Νοσοκομεία—φυλακές με ψυχιατρικά τμήματα. Η αντίληψη ότι οι γυναίκες—κρατούμενες είναι "άρρωστες" και χρειάζονται θεραπεία, ενώ οι άντρες είναι "κακοί" και χρειάζονται "τ ε μ ω ρ ι α" άντανακάλει τó φολλοκρατικό τρόπο με τόν άποίο τó κράτος αντιμετώπιζει την ... έγκληματική δραστηριότητα. Άλλα όταν οι γυναίκες πολιτικοποιούνται, άπομονώνονται απ' τις "ποινικές" άπως δέχονται τó παράδειγμα τών τριών γυναικών, Μίλας, Πρόλλ, και Χούλουντ. Η μεταχείριση πού τους έπιφυλάσσεται ήταν άκόμα πιο έξευτελιστική απ' τη φοιχτή μεταχείριση πού είχαν οι άντρες.

τα μέσα ενημέρωσης

"'Ο Τύπος με την κατάλληλη μεταχείριση πρέπει να νίσει ένα από τα δύο άποτελεσματικά όπλα της κυβέρας" (απ' τó "Έγχειρίδιο "Επιχειρήσεων

Επρός του Στρατού)

Ένώ απ' τη μία μέρα στην άλλη, οι πιο φανεροί καταπιεστικοί μηχανισμοί τού κράτους χρησιμοποιούν για να "σπασουν" τη βίωση έναντιών των άνορκων—άστυνομία, δικαστήρια και φυλακές—υπήρχε, παράλληλα ένα λιγότερο φανερό, άλλ' άποτελεσματικό όπλο—δ τ ό π ο ς : Στά τελευταία χρόνια, ή σχέση άνάμεσα στις δυο νέες άσφαλείας (στρατός, άστυνομία κλπ) και στών τύπο έχει αλλάξει στη Βρετανία. Αυτή ή

σκέση—προσεχτικά προπαρασκευασμένη—τρίνει ν' αντικαταστήσει τις άνεπισημες έπαφές ανάμεσα σε άδωνομία και μεμονωμένες(ους) δημοσιογράφους με μία αυστηρά έλεγχομένη μέθοδο μετάδοσης "πληροφοριών" για δημοσίευση.Στους και στις δημοσιογράφους που παροτρύνουν αυτόν τον κώδικα της άποσιώπησης γενούνται η έλλειψη κριτικής,οι άρχες θαλασσίας άδωνονται τα πρόσβαση σε πληροφορίες—μιά διαδικασία που θεσμοποιήθηκε με την έκδοση απ' την άδωνομία δημοσιογραφικών ταυτοτήτων. Η άδωνομία,ο' ότι άμωρό το "Άδωνομικό Ρεπορτάζ" και τόν "Άδωνομικών Ρεπόρτερ,άναγνωρίζει μ ό ν ο αυτές τις ταυτότητες.

Αυτή η Κρατική χειραγώγηση του τύπου είναι ιδιαίτερη αυστηρή σε περίπτωση είδησεων σχετικά με την Β. 'Ιρλανδία.Ο Βρετανικός Στρατός είχε από 1976 περισσότερους από 40' Αξιωματικούς επί του Τύπου στην κατοχήμενη 'Ιρλανδία,η Βασιλική Χωροφυλακή είχε 12 και η Κυβέρνηση από πλευράς της άλλους 20 Δημοσίους Υπάλληλους,είδικους για το μέσο ενημέρωσης.

Αυτή η κατάσταση άνάγκασε το Σάιμον Χόνγκαρντ, δημοσιογράφο της Γκάρντεν για την 'Ιρλανδία,νά έξηγησει:"Όταν ο Βρετανικός τύπος περιγράφει ένα γεγονός σαν να ήταν άναμεταδότητα και όταν είναι φανερό ότι ό/η δημοσιογράφος δέν βόλσκονταν εκεί,τότε είναι 99% σίγουρο ότι πρόκειται για τήν άποψη του Στρατού".

"Ακόμα,αυτός ο 'Ιδεολογικός έλεγχος από τις κρατικές υπηρεσίες έχει διαβώσει τη συνείδηση μερικόν έργαζόμενων στο μέσο ενημέρωσης,με αποτέλεσμα να γίνεται τώρα τελευταία σφάλματα άποδεκτάς. "Πιστεύω πάντοτε ότι η έπίσημη γραμμή είναι να μεταδίδουμε πρώτα τήν άποψη του στρατού και μετά τις άλλες"(δημοσιογράφος είδησεων της τηλεόρασης του BBC).

Μ'αυτές τις συνθήκες και με τήν τάση του τύπου να δραματοποιεί,δέν είναι άπρόσμενη η μεταχείριση της υπόθεσης "ΑΓΝΩΣΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ" απ' τις έφημερίδες.Οι επικεφαλίδες και οι τίτλοι,συσχετίζουν πάντοτε τούς κατηγορούμενους και τήν κατηγορούμενη με λέξεις όπως "βόμβες","τρομοκράτες", και "συνωμοσία",δημιουργώντας μιά άμεση σύνδεση των άνοματων τους με φόβο και κίνδυνο.Όταν δάρθηκαν απ' τήν άδωνομία μέσα στο δικαστήριο,η Νταίηλυ Τέλεγκραφ έγραψε:"Οι δύο κατηγορούμενοι για βομβισμούς άναστάττωσαν με φωνές το δικαστήριο",ένω η Νταίηλυ 'Εξπρές έβγαλε:"Αναρχικό σχέδιο για διαταραχή της δικής",ένισχύοντας μ'αυτών τόν τρόπο μιά άαύθατη σύνδεση άνάμεσα στην υπόθεση και τή βιαιότητα.Ακόμα "άποκαλύφθηκαν" σύνδεσμοι με τρομοκρατικές ομάδες της Δυτ.Γερμανίας και 'Ιρλανδίας,δίνοντας τήν έντύπωση ενός τεράστιου"τρομοκρατικού" δίκτυου.

Στη διάρκεια της άκροατικής διαδικασίας και ένω κατέγραφα τα έπιχειρήματα του Είσανγγελλας,η έκτακτημένη κάλυψη της υπόθεσης σταμάτησε απ' τις στήλες του τύπου,και όταν άποσπάρθηκε η κατηγορία της "συνωμοσίας για πρόκληση έκρηξης",τό ένδιαφέρον του τύπου σταμάτησε έντελώς,χωρίς βέβαια να γίνει καμιά έστω προσπάθεια έναπόδοσης.Και τελευταία,λίγο πριν απ' τήν δίκη,με τήν κρατική προπαγάνδα άφωτισμένη απ' αυτούς και αυτές που διαβάζουν τις έφημερίδες και με τή πρόσθετη έξασφάλιση των "χτενίσματος" των ένορκων,παράβλαμε για να σταματήσουμε μερικά άναμαθήματα απ' τα παλιά δημοσιεύματα του καθημερινού τύπου.

η ομάδα συμπαροσάσης

'Αμέως μετά απ' τις πρώτες συλλήψεις,άκολούθησε μιά σειρά έρευνών σε στίτια άναρχικών,ο' όλη τή χώρα.Οι ένοικοί ταλαιπωρήθηκαν,μεταφέρθηκαν σ' άδωνομικά τμήματα και άπειλήθηκαν με σύλληψη, σύμφωνα με τόν "Αντιτρομοκρατικό Νόμο. Ακόμα ζητηθήκαν πληροφορίες από γείτονες και γειτόνισσες.Οι έρευνες έγιναν απ' τήν αντιτρομοκρατική ομάδα της άδωνομίας με τήν συνοδεία ασφάλειας και σκυλιών.Σε μερικές περιπτώσεις πήραν μέρος το ΜΑΤ και τουλάχιστον δύο φορές "Αξιωματικοί της Γερμανικής 'Αδωνομίας,που είχαν προσκληθεί σαν είδικοί.Δύο φορές η άδωνομία μπήκε στο στίτια με τα πιστόλια στο χέρι.Τό ένδιαφέρον της έρευνας ήταν οι σχέσεις των ένοικων με τήν ομάδα των κατηγορουμένων και με άλλες άναρχικές και άναρχικούς.Γράμματα και βιβλία κατασχέθηκαν. Τα συμπεράσματα απ' αυτές τις έρευνες είναι ότι:

- Άποτέλεον ένα είδος πρόβας για τήν 'Αδωνομία σ'αυτών τόν τομέα.Είναι φανερό ότι τέτοιες έπιχειρήσεις θά είναι πολύ συχνές στο μέλλον.
- Έχουν σκόπη να έκωποδίσουν άνωτιστές και άνωτιστες και ν' άπομακρύνουν τούς κατηγορούμενους καθώς και τήν κατηγορούμενη.
- Άποβλέπουν στην συγκέντρωση πληροφοριών σχετικά με πολιτικές δραστηριότητες,δίκτυα κλπ. Έκτός απ' τις έρευνες στο στίτια η άδωνομία έκανε παρακολούθηση άτόμων και βιβλιομασιών, και σε όριμένες περιπτώσεις άκολουθούσε προσώπων στο τμήμα για έμφύσεις.Σάν άπάντηση σ'αυτή τήν έπιθεση,οά μέσο προστασίας και άά μέσο συμπαροσάσης στην ομάδα των κατηγορουμένων άποσπορίστηκε η δημιουργία μιάς ομάδας συμπαροσάσης. Τα περισσότερα απ' τα μέλη της ομάδας δέν είχαν προηγουμένως έμπειρίες από καμινίους ένάντια σε δικαιοσύνη,άδωνομία και φυλακές,και η άνάπτυξη της καταπόνησης της λογικής του συστήματος,τό όποιον αντιμετώπιζαν ήταν ένα σημαντικό βήμα για να ξεπεράσουν το φόβο και τή σύγχυση τους.Καθώς η καταπόνηση τους αύξήθηκε,οι σκοποί της καμινίας άλλαξαν,και το συνθήματα όπως "Έλευθερώστε τους 'Αναρχικούς και τήν 'Αναρχία",κατάργηση των άντρομοκρατικών νόμων",μετατράπηκαν σε πιο συγκεντρωμένους στόχους:
- Νομική βοήθεια και φροντίδα για τήν διαβίωση των φυλακισμένων.
- Έκθεση των γεγονότων,είδικά της δραστηριότητας της αντιτρομοκρατικής ομάδας,της χρήσης των νόμων σχετικά με συνωμοσίες και του άντιτρομοκρατικού νόμου.
- Άνάλυση των κινήσεων της Κρατικής δραστηριότητας και πιθανές μελλοντικές έξελίξεις.

Η συγκεντρωση χρημάτων και η δημοσιότητα ήταν πολύ σημαντικά στην υπόθεση.Τά μέσο που χρησιμοποιήθηκαν ήταν κοκάρδες,προκηρύξεις,αφίσες και σουβίλες.Οργανώθηκαν δημόσιες συγκεντρώσεις στο Λονδίνο και κατάληκαν δηλιότες και δηλιότες σε τοπικές ομάδες άλλων πόλεων για τήν ένμνηση της (βίας της ομάδας έκδόθηκε ένα βελτίο.Καθώς τα νέα της υπόθεσης έφθασαν στο Έξωτερικό, άργανώθηκαν εκεί διαμαρτυρίες συμπαροσάσης έσω από Βρετανικές Πρεσβείες και Τουριστικές 'Οργανισμούς.Τήν έβρομάδα πριν όρυστεί η δίκη,η ομάδα μοίρασε φυλλάδια καθημερινά και στις πέντε φυλακές του Λονδίνου. Η υποπόση άποστήριξε τόν άγώνα όλων των φυλακισμένων ένάντια στο σύστημα τήν φυλακών,και τήν δέχτηκαν με ένθουσιασμό έπισκέπτες κι έπισκέπτες,συνήγοροι και κοινωνικοί

λειτουργούν, πολλές απ' αυτές τις προσοδούς μετα-
φέρθηκαν μέσα στη φυλακή για να τις δούν κρατού-
μενες και κρατούμενοι.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Για να γράψουμε αυτό το άρθρο, σε περίληψη, χρεια-
σώμαστε το δελτίο που εκδόθηκε απ' τα μέλη της
Ομάδας Συμπράτσης στην Υπόθεση ΑΓΝΩΣΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ
Προσπαθήσαμε να χρησιμοποιήσουμε, όσο το δυνατό
περισσότερο, σφύριξες τις φράσεις που περιέχουν
πολιτικά σχόλια και κάνουν κατά κύριο λόγο περι-
οπές στην απαρίθμηση των γεγονότων. Σαν επίλογο
προσυποθέτουμε μερικές απ' τις δηλώσεις σχετικά
με τη φύση της υπόθεσης και το έργο της Ομάδας
Συμπράτσης.

"Σαν Άναρχικές και Άναρχικοί, συχνά περιφρονούμε
το Νόμο, υποστηρίζοντας ότι "δεν έχει δουλειά με
μάς". Αλλά η σύλληψη των συντρόφων μας και η έπ-
σκόλευση χρήση του Νόμου για την Παινικοποίηση
της πολιτικής μας ιδεολογίας μας θυμίζει ότι στη
μάχη ενάντια στο Κράτος δεν μπορούμε να διαλέγου-
με πάντα το πεδίο της...

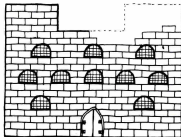
Καθώς μεγάλωνε η Ομάδα Συμπράτσης, "άρχισαν
να συζητάμε μερικά απ' τα ζητήματα που μας άπασχα-
λούσαν. Για παράδειγμα, σαν επαναστάτες κι 'επανάστα-
ταίες, άνοιγναμε να κριθούμε απ' το Κράτος, και
γι' αυτό και η ομάδα των κατηγορούμενων άρνήθηκε
να δηλώσει ένοχη ή αθώατητα. Αλλά έπρεπε να πα-
λαιώσουμε σε μία δικαστική μάχη, για το ίδιο το συμ-
φάν των κατηγορούμενων, που δεν ήθελ αν να γί-
νουν μάρτυρες. Έγινε σφάρι ότι έμεινε, σαν Ομάδα
Συμπράτσης, έπρεπε ν' αναπτύξουμε μία αυτόνομη
όπαρξη για να είμαστε πραγματικά αποπελατωτικοί.
"Η αντιμετώπιση τόσο καλά οργανωμένων αντιπάλων
όπως η δολιμένη άστυνομία, το Νομικό και "Αναφο-
ωτικό σύστημα" και ο καπιταλιστικός τύπος δεν
ήταν και τόσο εύκολο καθήκον. Η επίθεσή τους
ήταν πολύπλευρη. Έμετε από την πλευρά μας, είχαμε
πολλές δυνατότητες αλλά και αδυναμίες.
Καταβάσαμε να δώσουμε μεγάλη συμπράτση στην
και στους φυλακισμένους συντρόφους, οικονομική
και νομική, και πετύχαμε να γίνει η υπέρστική
του συλλογικά και όχι άτομα. Φυσικά δεν είχαμε
μεγάλη έπληροσή πάνω στα γεγονότα μέσα κι' έξω απ'
το δικαστήριο.

Σημάνανε συναντημά από Άναρχικό Κίνημα και στην
'Ελευθερία Αριστερά, σχετικά με τη φύση της άν-
τιεργοκρατικής νομοθεσίας, αλλά η προσπάθεια για
ένιμνωση του κοινού αποδείχτηκε πολύ μεγάλη για
μάς...

Οι εκπαιδευτές μας είχαν για συμπλήρωμα συζη-
τήσεις σχετικά με το τί έπρεπε να γίνει για το
καλλίτερο αποτέλεσμα. Εύκολα προβλήματα όπως
"Μεταρρύθμιση ή 'Επανάσταση", "Να έμμετατευτού
ή όχι δημοσιογράφους;", "Να παροτρύνουμε σε άμεση
άρση ή όχι;" Έπρεπε να λυθούν, και όχι με σω-
πληρές συναντήσεις. Ταυτόχρονα οι τρόποι όργωνήσης
μας και οι σχέσεις μας έπρεπε να ταυρίζονται, ώστε
να έχουν αποπελατωτικότητα κι' να α ιοθροιά.
Μετά απ' τον πρώτο μήνα των κρίσιμων γεγονότων
που μάς ένωσαν, οι πολιτικές και προσωπικές δια-
φορές έγιναν φανερές. Έπρεπε να τις λύσουμε
κι' αναπτύξουμε μία συλλογική ταυτότητα για την
Ομάδα Συμπράτσης...

Επίσης προσπάθησαμε να έρηνεύσουμε τα γεγονότα
μέσα σ' ένα πλατύ πολιτικό πλαίσιο. Έρευνα ότι

£1000
Demolish a Prison
Fund
Every £5 received in
donations to
Persons Unknown removes one brick

PERSONS UNKNOWN in support of RONAN IRIS
TUFF VINCE & TREV

αυτό που μάς συνέβηκε δεν είναι μοναδικό.
Πάνω απ' αυτό που ζήσαμε μέσα στον περασμένο
χρόνο είναι η καθημερινότητα για μαύρους και μαύ-
ρες, 'Ιρλανδ εκ και 'Ιρλανδούς και πολλούς άλλους.
"Η χρήση απ' το κράτος των Νόμων σχετικά με συνομι-
αία για πολιτικούς λόγους έχει αναπτυχτεί σε έξ-
αιρετικά πολύπλοκο σκελετό. Τα κυριότερα πλεονεκτή-
ματα είναι:

- Μπορούν να περιλάβουν ότιδήποτε. Μία συνομιλία
είναι απλά μία συμφωνία άνωμας σε δύο ή περι-
σσότερα άτομα να κάνουν κάτι παράνομο, ή κάτι να
μιο με παράνομα μέσα.
- "Η αντιμετώπιση των συντηγμένων στοιχείων έ-
νοχης από στοιχεία όπως "τοσάρες ζωής, ιδεολογία,
σχέσεις" κλπ. Αυτό επιτρέπει να χρησιμοποιηθεί
οτιδήποτε απ' το στοιχείο, και ιδιαίτερα απ' το στοιχεί-
ο ιδεολογίας (π.χ. βιβλία που βρέθηκαν στο
σπίτι σου).

Το κλασικό μοντέλλο είναι: Έρευνα σε σπίτια,
συλλήψεις κι' άπομόνωση, συγκεντρωση πληροφοριών,
φτανουμε στοιχεία στο δικαστήριο.
Το μοντέλλο χρησιμοποήθηκε με επιτυχία στις δίκες
της Ομάδας Άγριες Ταξιαρχίες και μελών του I.P.
Α. Η προσπάθεια του Κράτους συγκεντρώνεται επί-
σης στο ν' άποσχευθεί πολιτική συζήτηση στο δικα-
τήριο. Η αντίσταση στο Κράτος απαιτεί όργωνση,
μέσα, και κατανόηση αυτών που κάνεις. Μία όρισμένη
καμπάνια έχει έναν όρισμένο σκοπό, αλλά μπορεί να
είναι πετυχημένη μόνο αν έχουμε τα μέσα να έπρεπε
ουμε ανθρώπους και μία βάση για επαναστατική
δραση και ιδέες—τοπικές αναρχικές ομάδες, ομάδες
συμπράτσης κρατούμενων, έντυπα, κέντρα κλπ.
Αυτά πρέπει να δημοσιογραφούν τώρα. Η μόνη άμυνα
άπέναντι στο Κράτος και τον διακληρωτισμό σ' όλο
τον κόσμο είναι η άσθενα εξαγώνιμη, όργωνιμένη
έλευθεριακή αντίσταση.
"Ελπίζουμε να συνεχίσουμε για να συνεχιστέουμε
ο' αυτήν διας μας τις δυνάμεις".

(Η μετάφραση και η επιλογή κειμένων
απ' τον Δημήτρη Έγγλέζο)
ΠΗΓΗ: το 6404160 βιβλιόριο με το τίτλο:
PERSONS UNKNOWN.

Η ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ ΣΤΗΝ ΠΟΛΩΝΙΑ

Τά γεγονότα στην Πολωνία ξεκίνησαν με την εργατική εξέγερση του Πόζναν (28 Ιουνίου 1956) και συνεχίζονται μέχρι τις μέρες μας, με ενδιάμεσες αποκορύφωσεις το 1970-71 και το 1976. Στους ταύχους συνθήματα: "Χίτες άρχισαν, σήμερα χειρότερα, αύριο επανάσταση", "Ανταλλάξω κομματική ταυτότητα με ένα κιλό σαλάμι", "Εργατική έξοδος!" (δεκέμβριος 1970).

"Αρχισε το άνθρωποκυνηγό... Κυριευμένο από όργη και άπελπισία, το πλήθος παίρνει ό,τι του έπεφτε στο χέρι και το χρησιμοποιεί σαν όπλο. Μετά από αυτή τη σύγκρουση, βρέθηκαν στον φλεγόμενο σταθμό μερικοί άστυνομικοί κρεμασμένοι. (Γκντύνια, 1970)

Οι εργάτες τραγουδάνε τη Διεθνή. Περικυκλώνουν την αστυνομία και την εξουδετερώνουν. Τό πλήθος βάζει φωτιά στο κτίριο του κόμματος. (Στεττίν, 1970)

Στά κάγκελα των ναυπηγείων υπάρχει ένα τεράστιο πανό: "Απεργία όλων των εργοστασίων ενώθετε!" (Αύγουστος 1980, Γκντύνια)

Μετά τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο μία σειρά εξεγέρσεις παρατηρούνται στις χώρες του άπαρκτου "σοσιαλισμού", δηλαδή στις χώρες του κρατικού καπιταλισμού. Έκτός απ' την Πολωνία, έχουμε την Ανατ. Γερμανία το 1953 και την Ουγγαρία το 1956, εξέγερση με μεγάλη βαρύτητα όπου οι εργάτες έθεσαν το ζήτημα της ασυμβολικής δόμησης της κοινωνίας. Εξεγέρσεις που γκρεμίζουν το μύθο του "σοσιαλισμού" αυτών των χωρών. Αρχίζοντας απ' την Κομμούνια της Κροατίας το 1921 και φθάνοντας μέχρι το Γκντύνια το 1970-71 οι καπιταλιστές της άνατολής έβρισαν τά χέρια τους στο αίμα των άγωνιστών του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού, από όνομα της "σοσιαλιστικής" πατρίδας, συλλαμβάνονται τούς δολοφόνους της Παριζινης Κομμούνιας και των προλεταριακών Εξεγέρσεων της Δύσης.

Ειδικότερα στην Πολωνία μετά τα γεγονότα του '80 φαίνεται ότι καμιά δύναμη δεν είναι σε θέση να άναγκάσει το κίνημα, ούτε καμιά συνθηκολόγηση των ήγετών του. Η βάση θά τότε άποριστεί και θά τούς υπερχαλαρώσει, άναπτύσσοντας μέσα απ' την πάλη, συνείδηση των γενικότερων επιδιωξεών της και ξεπερνώντας το "οικονομιστικό" στάδιο.

Η κατάσταση στην Πολωνία έβγαλε πιά πολύ στην επιφάνεια γενικά ζητήματα, σημαντικά για τό χώρα των επαναστατών και των μισθωτών εργαζομένων: 1) Ότι πούθενά στον κόσμο δεν υπάρχει σοσιαλισμός. Τό ότι, στην λεγόμενη "σοσιαλισμό", έργατες εργοστασίων άπορνοβν (μέ αίσματα άδράριο, μισθοί, νόρμες παραγωγής) σημαίνει ότι δεν διεκδούν την οικονομία και τη ζωή τους αλλά άπλά έκτελούν καταναγκαστικά έντολές της άρχουσας τάξης. 2) Ο σοσιαλισμός όμως είναι μία κοινωνία χωρίς δούλους, όπου όλοι είναι άφέντες της ζωής τους, 2) Ο τρόπος άντιμέτωπισης των μισθωτών εργαζομένων είναι ό ίδιος σ' όλο τον κόσμο: Άν συμβιβασθούν με τον διάλογο έχει καλώς, διαφορετικά καρτερούν ό δύναμεις καταστολής (άστυνομία-στράτος). 3) Ότι σ' όλο τό κόσμο ό έξουσιαστές προσπαθούν να καλύψουν τούς μισθωτούς δούλους ρίχνοντας τό βάρος σέ διάφορα πρόσωπα και διάφορες φατρίες (π.χ. 1970-71 στην Πολωνία έπαινε ό Γκομολέκα, τώρα τό '80 ό Γκιέρεκ, αύριο ό Κόνια). 4) Ότι τό κράτ και τό κόμμα (και στην Ελλάδα) πού βωφτίζονται "κομμουνιστικά" είναι ως τό μεδούλι άντικομμουνιστικά και έξουσιαστικά. 5) Ότι στί δύο συστήματα υπάρχει μία διαφορά:

στον άνατολικό καπιταλισμό υπάρχει μόνο κρατική λ-διοποίηση της υπεράσας των εργάτων (κρατικός καπιταλισμός) ενώ στον δυτικό, εκτός απ' τον κρατικό παρεμβατισμό υπάρχει και άτομική λιοποίηση αυτής της υπεράσας. Διαφορά όμως πού ένώνει τά δύο συστήματα στην έκμετάλλευση άνθρώπου από άνθρωπο και στην διατήρηση και άναπαύγηση του κόσμου της μισθωτής εργάσας.

"Η εργατική τάξη, αντί για τό συντηρητικό ρητό: "Ένα δίκαιο μεροκάματο για μία δίκαιη εργασία", έπαινα-ρα", θά πρέπει να γράψει στή σημαία της τό επαναστατικό σύνθημα: "Κατάργηση του συστήματος της μισθωτής εργάσας", Κ. Μάρξ.

Και μετς ό άναρχικό πιστεύουμε ότι αυτός είναι ό ιστορικός ρόλος των εργαζομένων της Πολωνίας και όλης της ΓΉς, και γι' αυτό άγωνίζομαστε.

Άγωνίζομαστε για την κατάργηση του κράτους και της μισθωτής εργάσας, για τό κομμουνισμό και την έλευθερία.

Κεφάλαιο και μισθωτή εργασία στις χώρες του κρατικού καπιταλισμού

Τά καλοκουρδισμένα οικονομικά προγράμματα των του "σοσιαλιστικού" πλάκ καταρρέουν τό ένα μετά τό άλλο κάτω από "μυστηρίες", "άνεξηγησης" έκδηλώσεις συνθηκών. Όι ήγέτες των χωρών αυτών, πού ποτέ δεν ήταν σοσιαλιστικές και τελευταία έπαισαν νά είναι και πλάκ (ήδη υπάρχουν καμιά δεκαριά άνεξάρτητες "γραμμές": Κίνα, Γουκουσλαβία, ΕΣΣΔ, Κούβα, Άλβανία, Ρουμανία κλπ.) με την "πύσωση" σύλληψη τους συνεπαιρμένοι απ' τό θέμα του ψέματος ύψωνν στο άπόλυτο παρονομαστή, τό πιά άνόητο επίχειρημα, πού άποτελεί σύμφωνά την ταυτολογία και την αντίστροφη. Λένε δηλαδή ότι φταίνε οι "άντικειμενικές συνθήκες, οι άντιεξότητες, η παγκόσμια κρίση κλπ.

Είναι άνόητο, γιατί τό πρόγραμμα πού δεν παίρνει ύπ' όψη του τίς άντικειμενικές συνθήκες είναι έξωπραγματικό. Είναι ταυτολογία: Ταυτολογίες όταν λένε πως φταίνε οι άντικειμενικές συνθήκες και ή παγκόσμια κρίση ή ή κρίση πετρελαίου ή ή κρίση σχέσεων με τό δυτικό πλάκ γιατί, όλα αυτά τα γεγονότα είναι ή άντικειμενική εξέλιξη ενός συστήματος κεφαλαιοκρατικού.

Είναι άντιστροφή γιατί, με τό νά περιφουρούνται δίκαιοι άγόνες της κρίση τους και τό χαμένα προγράμματα με την παγκόσμια κρίση, ταυτίζονται με τίς χώρες του δυτικού πλάκ. Τό επίχειρημα αυτό άντιστρέφεται άνευ όρων ενάντιον των ίδιων των άνατολικών γραμμοκρατών.

Όι ήγέτες και διεθυντές των άνόητων οικονομικών πλάνων έξερουν, όπως και μετς ό άναρχικό γνωρίζουμε, ότι έχουν προβλήματα συσώρευσης κεφαλαίου, ότι ό χαρακτήρας της έξουσιαστικής τους κοινωνίας στρίβεται στην κρατική λιοποίηση, ότι τό νεολόιο κρατικό τους άνέκδοτο γίνεται δράμα για τούς προλετάριους. Ξέρουν - γιατί άκούνε τό θόρυβο της έπερχόμενης κοινωνικής επανάστασης - ότι πάλανως στός κόλπους τους, ή μισθωτή εργασία και τό κεφάλαιο. Η μισθωτή εργασία, με την μορφή της καταναγκαστικής υπερεκμετάλλευσης και τό κεφάλαιο με την μορφή της κρατικής λιοποίησης.

ΠΟΛΩΝΙΑ '80

Γκντάνσκ '70: Οί Πολωνοί εργάτες καίνε τὰ γραφεία τοῦ Ἐννομένου Ἑργατικοῦ Κόμματος (Κ.Κ. Πολωνίας)

**ΚΡΟΣΤΑΝΔΗ 1921 ■ ΙΣΠΑΝΙΑ 1936 ■ ΟΥΓΓΑΡΙΑ 1956
ΜΑΗΣ '68 ■ ΠΟΛΩΝΙΑ '70 - '71, '76 καί '80.**

Παντοῦ σ' ἀνατολή καί δύση τό φάντασμα τῆς κοινωνικῆς ἐπανάστασης πλανιέται πάνω ἀπό τὰ κεφάλια τῶν ἀφεντικῶν...

"Ἐως ὅτου οἱ κομμουνάριοι τῶν ἐργατικῶν συμβουλίων βάλουν τέρμα στήν ἀγωνία τους κρεμώντας τόν τελευταῖο καπιταλιστή μέ τὰ ἔντερα τοῦ τελευταίου γραφειοκράτη.

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΟΜΑΔΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ
(ἀπό Πύργο, Ἀγρίνιο, Λειβαδιά, Θεσσαλονίκη, Ἀθήνα)

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑ Σ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΠΟΥ ΝΑ ΜΗΝ ΕΙΝΑΙ ΦΥΛΑΚΗ

ΦΥΛΑΚΙΣΕΙΣ ΠΟΥ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ

● Οί άναρχικοί Φίλιππας καί Σοφία Κυρίτση, καταδικασμένοι σέ 9 καί 5 χρόνια φυλακή γιά κατασκευή, κατοχή καί απόκρυψη έκρηκτικών ύλων - κατηγορίες πού τoτé δέν αποδεύχτηκαν - έξακολουθούν νά βρίσκονται στίς φυλακές άπ'τόν Μάρτη τοῦ '78. Έχουν κάνει πάνω άπό δέκα φορές άπεργίες πείνας κι'έχουν έκανε-λημμένα καταγγείλει τίς συνθήκες κράτησής τους. Ή Σοφία Κυρίτση βρίσκεται στίς Γυναι-κετες φυλακές Κορυδαλλοῦ ενώ ο Φίλιππας Κυ-ρίτσης "πηγαινοέρχεται" άπ'τίς φυλακές τής Αίγινας στόν Κορυδαλλό κι'άπ'τόν Κορυδαλλό στό Νοσοκομείο κρατουμένων. Πρόσφατα, τό Μάρ-τη τοῦ '81, ο Φίλιππας Κυρίτσης μεταφέρθηκε στίς φυλακές τών Πατρών κι'άπό κεí - μετά τά έπεισόδια γιά τήν αυτοκτονία τοῦ Γ. Ευρά-ρη - στίς πειθαρχικές φυλακές τής Κέρκυρας.

● 'Ο Γιάννης Σκανδάλης, καταδικασμένος σέ 5 χρόνια φυλακή γιά συμμετοχή σέ... άνυπαρ-κτη τρομοκρατική όμάδα, έξακολουθεi νά έξου-τώνεται στίς Κλειστές φυλακές τής Αίγινας, στό ψυχιατρείο τών φυλακών Κορυδαλλοῦ, στίς φυλακές Κορυδαλλοῦ καί τελευταία, στίς Είδι-κές Πειθαρχικές φυλακές τής Κέρκυρας, όπου μεταφέρθηκε γιά πολλοστή φορά μετά τόν έκ-τεταμένο άναβρασμό πού έπικράτησε στίς φυ-λακές όλης τής Έλλάδας τό Μάρτη τοῦ '81.

● 'Ο άναρχικός Κυριάκος Βασιλειάδης (σύν-τροφος πού έχει διωχθεi καί κατηγορηθεi έ-πανειλημμένα καί υπεύθυνος τοῦ περιοδικοῦ "Εδω καί Τώρα") συνελήφθη τό Μάη τοῦ '79, προφυλακίστηκε καί τελικά καταδικάστηκε σέ 2 χρόνια καί 3 μήνες φυλακή γιά συνεργία(!) σέ κατασκευή έκρηκτικών ύλων. Στήν ζδια υπό-θεση ο άναρχικός Κ. Μοίρας καταδικάστηκε σέ 5 χρόνια φυλακή γιά άλλη κατασκευή καί με-ταφορά έκρηκτικών ύλων ενώ ο Γ. Ταπούτης, σέ 3 χρόνια καί 11 μήνες γιά τίς ίδιες κατηγο-ρίες. Πρέπει νά σημειωθεi πώς ο Γ. Ταπούτης - άτομο μέ έντονα ψυχικά προβλήματα καί έπι-πλέον μυθωμαής - "έσπασε" καί κάρφωσε τούς Κ. Βασιλειάδη, Κ. Μοίρα γιά πράξεις πού δέν είχαν κάνει καθώς καί τρία άλλα άτομα πού άπαλλάχτηκαν. Στό προηγούμενο τεῦχος τοῦ πε-ριοδικοῦ ο Γ. Ταπούτης άναφέρθηκε άνάμεσα στούς συντρόφους πού βρίσκονται φυλακισμέ-νοι, έπειδή ακόμα δέν είχαν έξακριβωθεi οί συνθήκες κάτω άπ'τίς ότοιες συνελήφθησαν οί

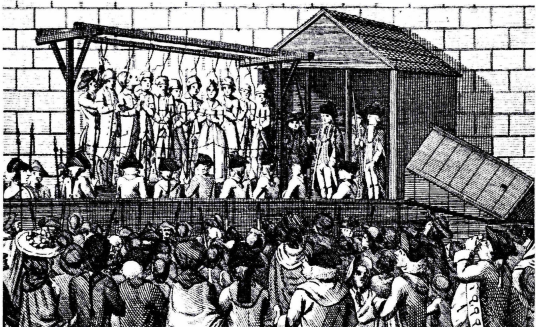
Τοῦ Γιάννη Τσουκάλα

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Στό προηγούμενο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ, στό μέρος τό άπερμώμενο στήν κρατική τρομοκρατία άναδημοσιεύτηκαν όρισμένα σκίτσά τῶς καθη-μερινές άθηναϊκές έφημερίδες γνωστών γελοι-ογράφων (Κ. Μητρόπουλος, Γ. Καλαϊτζής, ά. Καμέ-νος) γιά τίς ότοιες, άπό μερικούς συντρόφους έκπράστηκαν εύλογες άπορίες. Συνοπτικά, άπό-ρρησαν γι'αυτό άναδημοσιεύουμε σκίτσα άπό τόν τύπο τής έξουσίας καί μάλιστα χωρίς κανένα σκόλλο.

Ή άναδημοσίευση αὐτῶν - τῶν δχι λίγων σκίτσων - έγινε γιά τρεῖς λόγους. Πρώτον: Έπειδή έκπράξαν σέ μεγάλο βαθμό τίς δικές μας θέσεις - άά έξηγήσουμε πώς έγινε αὐτό τό παράδοξο, δεύτερον: Γιά νά αποδείξουμε πώς έ-παρμόστηκε στήν πράξη ή θέση πού είχαμε καί στήν υπόθεση Κυρίτση: ότι δηλαδή μέ τίς έ-νέργειές μας άά πρέπει όχι μόνο νά σπῃτε τί συνομιλία σωπής γύρω άπ'τήν κρατική κατα-στολή αλλά καί νά επιβάλλουμε σέ όλους νά μι-λοῦν γι'αὐτό τό θέμα πάνω σέ έπαναστατική καί μ ο ν ο ν έπαναστατική βάση. Όχι πιά φι-λελευθερισμός ούτε - όπως έπανειλημμένα έ-χουν έπισπῃνέ ο Φίλιππας καί ή Σοφία Κυ-ρίτση - οίκο από πούθενά.

Γιατί πράγματι, στήν διάρκεια τῶν περ-σινῶν διώξεων επιβάλαμε μέ τήν άντίστασή μας καί τίς καμπάνιες πληροφόρησης σέ άρκετούς

σύντροφοι και παίρνοντας υπόψη την άελο-
πρεπή στάση που κράτησε το άτομο αυτό στη
φυλακή. Έδώ επανορθώνουμε.

● Έξακολουθούν να βρίσκονται στη φυλακή
οι θεσσαλονικείς анаρχικοί Δημήτρης Καλαπο-
ύπουλος (6 χρόνια για συμμετοχή σε τρομο-
κρατική διδρα, κατασκευή, κατοχή και μεταφορά
εξρηκτικής βόμβας), Θανάσης Χαραμπάκης, Θέ-
μις Συμεωνίδης, Βασίλης Μπάρος (5 1/2 χρό-
νια για όλα τα παραπάνω αδικήματα εκτός της
κατασκευής). Οι τέσσερις σύντροφοι άποτελούν
θύματα του γνωστού "κατασκευαστή τρομοκρα-
τών", Έμμ. Κυνηγού.

● Οι καταδικασμένοι για αδικήματα του τρο-
μοκρατικού νόμου (774/78), μέλη της Λενινι-
στικής οργάνωσης "Ααΐκη Μετωπική Πρωτοβου-
λία", Κ. Ζηρίνης (6 χρόνια), Ίσ. Μπερτάν, Χρ.
Μακρίδου (2 χρόνια), Μ. Μπαρσέφσκι, Γ. Χατζά-
κου, Κ. Χριστοφής (3 χρόνια), βρίσκονται στις
φυλακές Κορυδαλλού, περιμένοντας την εκδίκα-
ση της άναίρεσής τους.

ΔΙΚΕΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ

● Στις 13 Φεβράρη έγινε στο Τριμελές Πλημμελειοδι-
κετο Πειραιά η δίκη του συντροφου Γιάννη Μπουκετσι-
δη. Ο Μπουκετσιδής είχε συλληφθεί την 1η Μάρτη '80
στη Νύκαια για έλαχρύβωση ταυτότητας και στη συνέ-
χεια κρατήθηκε και βασανίστηκε με σφαγγα στην 'Α-
σφάλεια Πειραιά, πάνω από δέκα μέρες, στην προσέθετα
νύ του "φορτώσου" τον έμπρησμό της 'Εσοράς της Νύ-

νομικούς και δημοσιογράφους, όταν αναφέρου-
ταν στις διώξεις, να το κάνουν με τρόπο πα-
ραπλήσιο με τον δικό μας. Τρύτουν: Για να
υπενθυμίσουμε την άποψη που άσπαζόμαστε ότι
το πραγματικό χιούμορ (όχι το χιούμορ-κατα-
ναλωτικό πρόζον) είναι και δεν μπορεί παρά
να είναι αντιεξουσιαστικό και μόνο. Και πως
σε πρώτη ευκαιρία ο πραγματικός χαρακτήρας,
αυτού του χιούμορ που παλαντζάει ανάμεσα
στην άρνηση και την άποδοχή της καταστημέ-
νης τάξης πραγμάτων, εισβάλλει στο προσκήνιο.
Είναι γι' αυτό άκριβος που το σκύτα των γε-
λοιογράφων τα σχετικά με την κρατική κατα-
στολή μας ήταν τόσο οικεία αντίθετα με τις
δηλώσεις των πολιτικών ή την συντριπτική
πλειονότητα της καθημερινής άρθρογραφίας.

Αυτή η σημείωση, από άβυσσός μας, δεν μπο-
ρεσε τελικά να έσσωματωθεί σε κάποιο κείμε-
νο του προηγούμενου τεύχους ή να δει το φως
της δημοσιότητας με κάποιο άλλο τρόπο. Μαζί
με την σημείωση δεν δημοσιεύτηκε και η πα-
ραπάνω - έπιβεβαιωτική για τα όσα έσχυρι-
στήκαμε - γελοιογραφία του Γ. Ίωάννου από το
"ΒΗΜΑ" - (7/3/80).

καιας που έγινε το ίδιο βράδυ που συνελήφθηκε ο Μπουκεταζόης. Παρ' όλους τους βασανισμούς ο Μπουκεταζόης δεν όμολογεί φυσικά τύποτα απ' αυτά που δεν έκανε και όταν όδηγείται στην εισαγγελέα καταθέτει μήνυση έναντι των αστυνομικών που τον βασάνισαν και τορ βουικητή της 'Ασφάλειας Πειραιά, 'Ιωαν. Γιαννούλη. 'Ο άνακριτής βέβαια αν και δεν έχει κανένα στοιχείο έναντι του τον προφυλακίζει. 'Ο Μπουκεταζόης μένει προφυλακισμένος στις φυλακές πάνω από έπτά μήνες μέχρι τις άρχές. 'Οκτώβρη, όποτε και άποφυλακίζεται με έγγωση. Τελικά, μετά από πολλές άναβολές, δικάζεται και καταδικάζεται (!!!) στις 13 φλεβάρη σε ποινή δύο χρόνων και ενός μηνός. 'Ο Μπουκεταζόης άσκησε έφεση, ή όποια ελε άνασταλτικό άποτέλεσμα, κι έτσι αφέθηκε έλεύθερος. 'Η μήνυση που έχει κάνει στους άστυνομικούς-βασανιστές του ό παραπάνω σύντροφος δεν έχει έκδικαστεί ακόμα. 'Αξίζει ν' άναφέρουμε τον παρακάτω διάλογο από την... άποδεικτική διαδικασία:

Μάρτυρας κατηγορίας

(άστυφύλακας):... 'Εν συνεχεία κάναμε έρευνα στο σκέτι τοφ κατηγορούμενου άκου βρήκαμε κομμένα σκύτια κι' ένα φυτίλι λάμπας πετρελαίου

Πρόεδρος: Τό φυτίλι αυτό που τό βρήκατε;

Μάρτυρας κατηγορίας: Μέσα σε μι ά λάμπα πετρελαίου...

Παρ' όλα αυτά ό σύντροφος Γιάννης Μπουκεταζόης καταδικάστηκε...

● Στις 19 φλεβάρη άδωάθηκαν απ' τό Τριμελές Πλημμελειοδικείο, ό άναρχικός τραγουδιστής Ν. 'Ασιμος κι' ού έκδότες τεταρτοδικονομικών έντύπων Γ. Φελέκης και Π. Λινάρδος που είχαν κατηγορηθεί για ήλική άυτοουργία. Λινάρδος που είχαν κατηγορηθεί για ήλική άυτοουργία στα έπεισόδια που έγιναν τον 'Οκτώβρη τοφ '77 στην 'Αθήνα για διαμαρτυρία στις δολοφονίες των μελών της RAF, 'Αντρέα Μπάαντερ, Γκορνούντος 'Εολιν και Γιάν Κάρλ Ράστε, μέσα στα κελλά τους. Οί τρεις αυτοί έκδότες και μουσικοί μαζί μ' άλλους τέσσερις έκδότες άναρχικών έντύπων του άπαλλάχτηκαν, είχαν προφυλακιστεί τον 'Οκτώβρη του '77 και παρέμειναν μετά την προσωρινή άπόλυσή τους απ' τις φυλακές, υπό όλοι, υποχρεωμένοι νά παρουσιάζονται 2 φορές τό μήνα στις δικαστικές άρχές, έδώ και τρία χρόνια.

Κανείς μάρτυρας δεν κατέθεσε τύποτα έναντι των κατηγορουμένων, ούτε ακόμα ό έμπνευστής αυτής της κατηγορίας, έπικεφαλής τοφ Γραφείου τύπου της 'Ασφάλειας, άστυνομός Στ. Γκότσης. 'Ετσι, έγινε περύτερα θανερό πως αυτή ή υπόθεση ήταν μι ακόμα δώλη για λόγους βροχερόθεσμης πολιτικής σκοπιμότητας.

● Νέα άπόπειρα απ' την ασφάλεια της Θεσσαλονίκης νά κατασκευάσει τρομοκράτες, άπέτυχε. Κατηγορούμενοι ού άναρχικοί θανάσης Καραμπατάκης και Δημήτρης Καλαποδότουλος (ήδη κατασκευασμένοι "τρομοκράτες" και φυλακισμένοι με πολύχρονη καταδίκη), ού άρστεριώτες Δημ. Γιαννιόπουλος και Γ. Γεωργακόπουλος κι' ό Σιδερής Πρόνος, άναρχικός και μέλος της όμάδας που έκδόσει τό περιόδικό "Άυτόοειύθυνση". Κατηγορίες: Παράβαση τοφ τρομοκρατικού νόμου 774/78, συμμετοχή σε παράνομη συγκέντρωση, περιύβριση άρχής, αντίσταση κατά της άρχής, θορά έξνης έδικοκτησίας. Οί μάρτυρες κατηγορίας (4 άξιωματικοί της Χωροφυλακής) άσχυρίζονται ότι δεν είχαν τους κατηγορούμενους νά συμμετέχουν στη συγκέντρωση (17/11/79) ή νά τοποθετούν μολότωφ άλλα τό ... γυμνάζουν άπό πηγές που δεν μπορούν νά άποκαλύψουν. 'Οπως είναι φυσικό, τό συμβόλλο έφεται άπάλλαξε τους κατηγορούμενους χωρίς καν νά γίνει δίκη.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ:

ΕΝΑΝΤΙΑ

ΣΤΗ ΜΙΣΘΩΤΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

"'Απόφασή μας είναι νά κάνουμε έκκληση στην τάξη των μισθωτών νά πάρει τό όκα για νά προβάλλει στους έκμεταλευτές της τό μοναδικό έπιχειρήμα που μπορεί νά θεωρηθεί άποτελεσματικό: ΒΙΑ. Μολονότι περιμεινουμε έλάχιστα άπό την καθιέρωση τοφ όκτάωρου, υποσχόμαστε με πίστη νά βοηθήσουμε τ' άδέρφια μας που βρίσκονται σε μελεονεκτικότερη θέση σ' αυτή την ταξική πάλη με όλα τά μέσα και τη δύναμη που διαθέτουμε, έφόσον κι' αυτοί θά συνεχίσουν νά διατηρούν ένα άνοηχό και άποφασισμένο μέτωπο ενάντια στους κοινωνίς μας καταπιεστές, τοφ άριστοκράτες άλητες και τοφ έκμεταλευτές. 'Η πολεμική μας κραυγή είναι: ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΓΕΝΟΥΣ.

('Από την άπόφαση που πήρε τό Κεντρικό 'Εργατικό Συνδίκαιο τοφ Σικάγου τό 1885 μετά άπό εισηγήση τοφ Αύγουστου Στάις, τοφ άναρχικού που άπαγχονίστηκε για τό γεγονός της Πρωτομαγιάς τοφ 1886. Λίγο πριν απ' τό Μάη τοφ '86 συμμετείχαν στο Κεντρικό 'Εργατικό Συνδίκαιο 22 συνδικάτα που άποτελοΰσαν και την συντριπτική πλειονότητα των συνδικάτων τοφ Σικάγου.)

Τὴν Πρωτομαγιά τοῦ 1886 καὶ τὴς ἐπόμενες μέρες, κορυφώνεται στὸ Σικάγο ὁ ἀγῶνας τῶν ἐργαζομένων γιὰ τὴ μείωση τῶν ὥρῶν ἐργασίας σὲ ὀκτῶ. Σκοπὸν ἀπεριόριστες παρήκες ἀπ' τὴς ὁποῖες οἱ περισσότερες εἶναι ἀισθητὲς καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦς, ἡ ἀστυνομία δολοφονεῖ ἐν ψυχρῷ 4 ἐργάτες. Στὶς 4 Μῆν, στὴ διάρκεια μιᾶς συγκέντρωσης ἀπὸ ἀπεργούς ἐργάτες πέφτει μὴ δάμνα καὶ σκοτώνει 7 ὑπάτους. Κατηγοροῦνται γι' αὐτὸ 8 ἀναρχικοί, καταδικάζονται ἐν θάνατο οἱ Ἀλν. Σπρίνκ, Λόρδανς, "Ένγκελς, Φίσερ, Λίνγκ καί, τελικὰ, ἀπαγοινίζονται οἱ τέσσερις πρῶτοι ἐνῶ ὁ Λίνγκ προτιμᾷ νὰ αὐτοκτονήσει κατὰ τὴν θύμωσιν τὴν προσηυμένη τῆς ἐκτέλεσής του. Ποτὲ δὲν ἀποκαλυφθῆκε ποῖος εἶχε ρίξει τὴ βόμβα.

Γιὰ ἀρκετὲς δεκαετίες ἀπὸ τότε, ἡ πρωτομαγιά, γίνεται ὁ μόνιμος ἐνιάλητης τῶν ἀμερικανῶν καὶ οὕτως αὐτὴ ἀποτελεῖ ἀπορροή γιὰ νεοεισερχόμενους συγκρούσεις πού ἀμφισβητοῦν τὴν καπιταλιστικὴ τῆς πραγματῶν.

"Ἀλλὰ ἀκόμα καὶ σήμερα, σ' ὅλα τὰ γεωγραφικὰ μῆκη καὶ πλάτη, πού καὶ πού ἐμφανίζεται τὸ φάντασμα τῶν ἐργαζομένων τοῦ Σικάγου. Πρόσφατα στὴν Ἑλλάδα, ἡ πρωτομαγιά τοῦ '77, οἱ ἀναρχικοί, δρῶντας καταλυτικὰ, μαζὶ μὲ λίγες ἐκατοντάδες ἄλλους ἐργαζομένους, συγκρούστηκαν μὲ τὴς δυνάμεις καταστολῆς σπλιώνοντας τὴ φλέτα τῶν ἐργατοπατέρων καὶ τῶν κομματικῶν γραφεοκρατῶν. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, στὸ μέτρο τοῦ ἐμπόκου, ἀντιδράσαντες στὴ σύγκρουση διαστρέβλωση καὶ στὸν ἀσύγχρονο ἐκβουλισμό τῆς πρωτομαγιάς, ἀπὸ σύμβολο τῶν ἀγῶνων γιὰ τὴν κατάρρευση τοῦ συστήματος τῆς μισθωτῆς ἐργασίας σὲ μέρη ἐθνικῆς ὁμοψυχίας καὶ ταξικῆς συνεργασίας.

Ἡ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΡΩΤΑΠΡΙΑΣΙΑ

"Ἡ ἕκτα τῶν ἐργατικῶν ἐπαναστάσεων στὶς ἀρχές τοῦ αἰῶνα μας ἐπέτρεψε στὸ κερῶδες νὰ δημιουργηθῇ τὴν Πρωτομαγιά, πού ἐστὶ μεταρρύθμιση σὲ τελεωφαντικὴ καταδολωγὴ λίγινς ἐκτόνωσης: τὴν ἐπόμενη μέρα οἱ ἐργάτες μπορούν νὰ χτυπήσουν κάρτα στὸ ἐργοστάσιό καὶ νὰ ἐργαστοῦν μὲ νέες δυνάμεις. Τὴν ἐπόμενη μέρα οἱ ἐργάτες ξαναγυρνοῦν στὸ ἐργοστάσιό διχὲ γιὰ νὰ σαμποτάρουν τὴν παραγωγὴ οὕτε γιὰ νὰ οἰκονομολογήσουν αὐτὸ πού τοὺς ἀνέκει (τὰ κτίρια, τὴς μηχανές, τὸ στέκ πού ὑπάρχει ἐν δόμῳ, τὴν ἐργασιακὴ τοὺς δύναμη), ξαναγυρνοῦν στὸ ἐργοστάσιό γιὰ νὰ δουλέψουν καὶ πάλι καὶ νὰ παράγουν κέρδους γιὰ τοὺς ἐκμεταλλευτὰς τοὺς.

Μέσα σ' αὐτὸν τὸν καθημερινὸ κύκλο τοῦ κέρδους καὶ τῆς βαρβαρότητας τοῦ "πολιτισμένου" κόσμου - πού ποτὲ δὲν ὑπῆρχε τόσο "πολιτισμός" καὶ συνάμα τόσο ἀπάνθρωπος - ἡ Πρωτομαγιά δεσπόζει γιὰ τὴν ἐξουσία σὰ μέρη τῶν λουλουδιῶν, δεσποῖς γιὰ τὴν ἀριστερὴ τῆς ἐκδοχῆς καὶ τοὺς συνδικαλιστὰς ἡγέτες-νταβαντζήδες, σὺν μέρη κατὰ τὴν ὁπλοία ἡ μισθωτὴ ἐργασία φορεῖ τὸ καλὸ τῆς βγαίνοντας στὴν ἀγορὰ γιὰ νὰ πωληθεῖ ἀκριβότερα. Ἡ ΓΣΕΕ, ἡ ἐκπρονέμενη θῆλη τῶν ἐργαζομένων, τὸ ΚΚΕ, τὸ κόμμα τῆς καταστολῆς καὶ χειραγωγήσεως, σφαινίζονται μὲ τὴν καθημερινὴ τοὺς πρακτικὴ καὶ φωνὴ τοῦ ἐργαζομένου νὰ ζῇ.

"Ἀκριβὸς ἐστὶ, τὸ περιεχόμενο τῶν ἀγῶνων τοῦ 1886 γίνεται ἰδιοκτησία τῶν ἐπιδόσεων ἰδιοκτητῶν τοῦ προλεταριάτου. Ἡ Πρωτομαγιά μεταρρυθπίζεται σὲ νιορτὴ τῶν λουλουδιῶν, σὲ νιορτὴ τῆς ἐργασίας, σὲ ἐξέλιξη τῆς μεσοβωθῆς σκαλαδῆς... Ἀλλὰ δὲν σήμερα ἡ πρωτομαγιά εἶναι νιορτὴ τῶν λουλουδιῶν καὶ νιορτὴ τῆς μισθωτῆς ἐργασίας ὅσοσο δὲν εἶναι νιορτὴ τῶν ἐργαζομένων. Γιατί τὴν πρωτομαγιά οἱ ἐργαζόμενοι εἶναι οἱ νελωποιοὶ στὴ φλέτα πού διοργανώνουν τ' ἀμερικανικὸ τοὺς, γιατί οἱ ἐργαζόμενοι δὲν νιορτάζουν, γιατί οἱ ἐργαζόμενοι θὰ νιορτάσουν μὴ καὶ καλὴ πᾶνω στὸ πῶμα τοῦ παλιοῦ κόσμου...

"Ἡ δ νικηφόρος καπιταλισμός θὰ καταστρέψει τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ

"Ἡ τὸ νικηφόρο προλεταριάτο, ἀρνούμενο τὸ ρόλο τοῦ μισθωτοῦ σκλάβου, θὰ τῆς ξαναδώσει τὴ χαμένη τῆς ὑπόστασις.

Πρωτοβουλία Ὁμάδων Ἀναρχικῶν Ἀθῆνας

Σήμερα πού τὸ καπιταλιστικὸ αὐστηρὸ ἀντιπύσεται διόνοτας ἐξαντλητικὰ ἀνεπαρκέμενος ρυθμοὺς παραγωγῆς ἐμείς ἐμίστοσε ἀναγκασμένοι νὰ φερμενόμενους τὸν περισσότερο ἐνεργὸ χρόνο μας στὴν ἐργασία. Σὲ μὴ ἐργασία πού ἔχει προορισμὸ νὰ παράγῃ ἀκρίστα προϊόντα, δηλαδὴ ἐμπορεύματα, προοριζόμενα γιὰ τὴν ἀγορὰ δηλαδὴ προοριζόμενα γιὰ νὰ γεμίζουν τὰ ταμεία τῶν κεφαλαιοκρατῶν.

"Ἡ δικὴ μας ἀνταμοιβὴ γιὰ τὸ τεράστιο αὐτὸ κομμάτι τῆς δραστηριότητάς μας πού χάνεται μέσα στὴν διαδικασία τῆς παραγωγῆς ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἕνας μισθός, ἕνα μεροκάματο ἀνίκαν νὰ ἱκανοποιήσῃ ἀκόμα καὶ τὴς ἐπιπλοῦσας ἀνάγκες πού μὴ ἐπιβάλλει ὁ τρελὸς ρυθμὸς ἐντατικοποίησης τῆς ζωῆς πού προῦθεῖ ἡ καπιταλιστικὴ ἀνάπτυξη. Αὐτὸ ἔχει σὺν ἀποτέλεσμα οἱ περισσότεροί ἀπὸ μᾶς νὰ δουλεύουν ὑπερῶρες ἢ ἀκόμα καὶ διπλοῦσάδες ὁμοιόζοντας ἐστὶ τὴ ζωὴ τους στὸ βυθὸ μὲ τὴν καταναλωτικὴν δύναμιν πού πλημυρίζουν τὴν ἀγορὰ. Σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση ἐρχεται νὰ προστεθεῖ καὶ ἡ ἐντατικοποίηση τῆς παραγωγῆς πού προῦθεῖται ἀπ' τὴν τεχνολογικὴ ἀνάπτυξη (π.χ. ἐνὺ παλιότερα στὰ κλωστο-υφαντουργεῖα ἐνὺ διαπύρα παρακολουθοῦσε καὶ δούλευε 1-2 ὁρὲς τὴς καλῆς μηχανῆς σήμερα, μὲ τὴς καινοὐργίες μηχανές, ἕνα άτομο μπορεῖ νὰ παρακολουθεῖ 6-12). Ἔτσι, νὰ παρανοιάζεται τὸ φαίνεται ἀπὸ τὴν μὴ νὰ ὑπάρχουν ἐργαζόμενοι νὰ δουλεύουν μὲ τρελοῦς ρυθμοὺς 10-16 ὥρες τὴν ἡμέρα ἐνῶ ἀπ' τὴν ἄλλη, χιλιάδες ἄλλοι νὰ πᾶν νουὸν σὲ μὴ ἐξαβιωτικὴ ἀνεργία.

Σύντροφοι,

"Ὅσο περισσότερο δουλεύουμε τόσο λιγνότερο ζοῦμε! Ὅσον χρόνος τῆς ἐργασίας εἶναι τριπλὸ χαμένος γιὰ μᾶς. Εἶναι χρόνος πού θὰ εὐχριστιάζομασταν νὰ χρησιμοποιήσουμε σὺν ἐρωτα, σὺν πνευματικῇ ἐπιθυμῳ, στὴν ἐλευθερὴ δημιοκρατία. Εἶναι χρόνος σωματικῆς καὶ ψυχικῆς φθοράς. Καί, τέλος, καθορίζει τὴ μείζονα τοῦ ὑπόλοιπου χρόνου, τοῦ θῆεν "ἐλευθεροῦ", πού ὀρίζεται σὺν χρόνος καταδολωγῆς καὶ ἐπανάκτησης τῆς ἐκάντητας γιὰ ἐργασία.

"Ἡ βλοκληρικὴ ὑπόστασις μας κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐργασίας (δὲν ἐξαιρέσουμε τὸ σαμποτάζ, τὴ "λόουσα", τὴς ἀπεργίας ζήλου, τὴς κλοπῆς ἢ τῆς χρησιμοποίηση τῶν μηχανῶν προκειμένου νὰ ἐπιδουλώσουμε ἢ νὰ κατασκευάσουμε μικροαντικείμενα γιὰ μᾶς τοὺς ἰδιοῦς, τὴν ὥσα τῆς δουλειᾶς) σὲ μὴ ἐξουσία πού ὑπάρχει ἐξω ἀπὸ μᾶς καὶ ἐναντὶν μας, ἔχει σὺν συνέπεια τὴν πλήρη ἀποξέλιξη ἀπὸ τὴν σκοπιμότητα καὶ τὸ προϊόν τῆς ἐργασίας μας. Ἡ καταδολωγὴ εἶναι ἐμπρακτικὴ ἐπιβεβαίωση τῆς ἀποξέλιξης ἐργασίας καὶ ταυτόχρονα μὴ ἀμαρτία τῆς προῦθεσιν γιὰ τὴν ἐξακολουθίαν τῆς. Ἡ μείζονα τῆς καταδολωγῆς ἀντιτοίχεται στὴν μείζονα τῆς ἐργασίας.

"Ἡ ἱστορία δὲν ἀπ' τὴ μὴ μερὶ εἶναι ἱστορία τοῦ κεφαλαίου καὶ τῆς καταστολῆς ἀπ' τὴν ἄλλη εἶναι ἱστορία τῆς ἐξέγερσης καὶ τοῦ νεοεισερχομένου ἐμπορεύματος τῆς ἐμπορευματοῦς κοινωνίας (Παρισινὴ Κομμουνία 1871, Σικάγο 1886, Ρώσικη ἐπανάστασις 1917-21 (πρὶν ἐγκωβι-δρῶναι ἡ πολισβετικὴ γραφεοκρατία), Μποξοβιανὰ '20-'21, Κροατικὴν '21, Γερμανία '19-'20, Ἰσπανία '36, Ἀν. Γερμανία '53, Οὐγγαρία '56, Μῆς '68, Πολωνία '70 - '71 καὶ '76, Ἰταλία '77.

"Ἀλλὰ καὶ στίς μέρες μας ἀπ' τῆς τέσσερις ἡμέρας τοῦ κόσμου φτάνουν τὰ μνήματα τῆς ἐπερχομένης κοινωνικῆς ἐπανάστασης: Πολωνία '80, Ἀλλανδία, Ἀντ. Γερμανία, Ἑλβετία.

